

Eric
Geijsbregts

Waar is Nathalie?

Al 12.241 dagen op zoek
naar mijn dochter

BORGERHOFF
& LAMBERIGTS

Inhoud

Voorwoord	9
Een geboren vechter	13
Zorgeloze kindertijd	35
De verdwijning	47
Na de verdwijning	65
Vreemde vogels, nieuwe slachtoffers en mogelijke daders	91
De rollercoaster van het Dutroux-tijdperk	121
Het leven voor altijd ondersteboven	155
Omgaan met verlies en onwetendheid	173
Het leven gaat voort	199
Contact	224
Vermiste zonen en dochters: wij vergeten jullie niet	226
Dank U wel	229

Liefste Nathalie,

Schrijf ik nu een brief aan een 10-jarige of moet ik er één schrijven aan een 43-jarige? Je mag dat zelf kiezen.

Nathalie, ik zie je daar nog liggen: broos, teer, bijna niet levensvatbaar, maar je was een vechter. Je wilde leven. Het was jouw geboortedag: 9 februari 1981. Later was je fier dat je grote zus werd, van je zusje Bianca en je broertje Bjorn. Ondertussen ben je al tante geworden, van de drie kinderen van Bjorn. Maar toch zie ik jou nog spelen met je barbiepoppen en met je fietsje door de wijk rijden, of op je rolschaatsen met je broer en enkele vriendjes.

Je overwon je kinderziektes. Voor mij blijf je tien jaar. Die bewuste ochtend van 26 februari 1991 zwaaide je nog eens en zei: 'Tot vanavond, tot straks.' Wanneer is dat? Straks? Je was die ochtend zo blij dat je dat stukje had kunnen meerijden met onze auto. Je stond in de lente van je leven. De zomer moest nog komen. Maar ik zou je nooit meer terugzien. Volgens getuigen stapte je in de wagen van een onbekende man.

Wat ik ook mis zijn je knuffels, je lach en zelfs het kibbelen met je broer – want ja, dat gebeurde ook weleens. Als ik het me goed kan herinneren, heb je zelfs onze auto gedoopt door drank op de achterbank te morsen. Ik was boos, want die auto was pas nieuw. Kon je dat nog maar eens doen, morsen op mijn achterbank... Nu zou ik erom lachen.

Ik heb nooit de kans gekregen om je als tiener te leren kennen. Je was nog maar 10. Ook zal ik nooit je eerst vriendje leren

kennen. Waarom verdwenen je stem, je lach, je boosheid, je blonde haren en je blauwe ogen? Waarom? Loslaten wat je niet kan loslaten... Maar weet, Nathalie, dat ik verder leef en energie tank uit de kinderen van wie jij tante bent. Ze heten Billie, Charlie en Luu.

Nathalie, hoe kan ik loslaten wat je niet kan loslaten? Op mijn levenspad na je verdwijning heb ik veel mensen ontmoet, ook lotgenoten. Op die ontmoetingen ontvang je warmte en steun van mensen die je kan vertrouwen. Het is een lichte plek op een donkere weg in het labirint van het leven. Hier haal ik adem en energie. Dagen gaan voorbij, jaren gaan verder en alles groeit, aan beide zijden van de levenslijn van het labirint.

Nathalie, wil jij mijn ogen zijn en speuren over de bergen, over de zeeën en me zoeken? Zodat we van elkaar afscheid kunnen nemen en wij jou een plaats kunnen geven?

Hier volgt een stukje dat de Nederlandse dichter H.C.S.M. Walter schreef in de gedichtenbundel Hier ben ik. In die bundel spreek jij tegen mij.

Ik heb vleugels, laat me vliegen,
Laat me de wijde hemel in trekken,
Het mooiste licht ontdekken,
Laat me afstand van je nemen.

Maar weet dat we nooit verder van elkaar
verwijderd zullen zijn dan een gedachte;

Ik geef je mijn woord.
Gebruik het zo vaak als je wil.

En Nathalie, het is misschien wel zo, maar het is verdomd moeilijk om niet te weten waar je bent en wat er met jou gebeurd is. Mijn vechtertje.

Als ik droom, is het soms in de vorm van een alfabet: Angst, Bang, C, Dood, E, Foto, Gemis, Hoop, Inzicht (krijgen in jouw situatie), J, Kwetsbaar, Levenslang, Moord, N, Ontvoerd, Paniek, Q, R, Straf, T, U, Vermist, W, X, Y, Zoeken. Zoals je merkt, is het alfabet niet helemaal ingevuld en is het zoeken naar jou ook nooit gedaan.

Wij geven de strijd niet op. Veel vragen gaan verloren in de jaren en antwoorden komen er ook niet. Nathalie, ik wil jouw stem horen.

Nathalie, ik wil jou ook bedanken voor al de liefde die we van jou mochten ontvangen. Je wordt gemist door velen, ook door je mama en je broer, ook door je nichtjes en neefjes.

Kusje en een dikke knuffel,
Je allerliefste papa

Voorwoord

Op 5 september 1995 werd ik aangesteld als diensthoofd van de Cel Vermiste Personen, die werd opgericht naar aanleiding van de dubbele verdwijningen van Julie en Melissa in Grâce-Hollogne en An en Eefje in Oostende. Nadien raakten nog twee meisjes vermist, Sabine in Doornik, en Laetitia in Bertrix. Al die verdwijningen leidden naar de zaak-Dutroux, die ons zeer diep schokte. Ons land zou nooit meer hetzelfde zijn.

De voorbije 29 jaar had ik door mijn job het voorrecht – en ik noem het een voorrecht – een groep mensen te leren kennen die ik anders nooit had leren kennen en voor wie ik een mateloos respect heb: ouders van vermiste kinderen. Als er één ding is wat je in je leven nooit wilt zijn, dan is het wel een ouder of grootouder van een vermist kind. Het leven stopt. Letterlijk. Niets is nog belangrijk, niets anders telt nog, behalve die ene grote hartverscheurende vraag: ‘Waar is onze dochter, waar is onze zoon...?’

Ik heb die mensen allemaal leren kennen, heel vaak in onvoorstelbare crisismomenten want hun kind was vermist, of is nog steeds vermist. En wat moet je zeggen tegen ouders die niet weten wat er met hun kind is gebeurd? Wat kan je zeggen? Woorden schieten in die situatie altijd tekort.

Een van die ouders wiens pad ik de voorbije jaren herhaaldelijk heb gekruist, is Eric. Eric Geijsbregts, de papa van Nathalie. Nathalie verdween op 26 februari 1991 in het Vlaams-Brabantse Leefdaal. Ze stond er 's morgens te wachten op de bus naar school toen ze werd ontvoerd. De voorbije jaren waren er verschillende sporen en onderzoekspistes, maar die hebben helaas nooit tot een doorbraak geleid. Nathalie werd nooit gevonden.

Wat ik de voorbije drie decennia vooral geleerd heb van ouders van vermiste kinderen zoals Eric (en ik weet dat het misschien heel eigenaardig klinkt maar toch is het dit waarover het hier echt gaat): 'Slecht nieuws brengen is zoveel beter dan geen nieuws brengen.' Niet weten wat er met je kind is gebeurd, is onwaarschijnlijk erg en gewoon onvoorstelbaar. En toch is het de bittere realiteit voor te veel ouders.

Als je ons werk in de Cel Vermiste Personen in twee woorden zou moeten omschrijven, dan is dat zeer eenvoudig: antwoorden geven! Ook al gaat het om het antwoord dat mensen niet willen horen, het allerergste antwoord dat je maar kan krijgen, namelijk de 'slechtnieuwsoodschap'. Maar dat is nog altijd beter dan helemaal niets te weten.

Hierna, in dit boek, neemt Eric jullie mee in zijn leven, in een wereld waarvan je alleen maar kan hopen dat je er nooit in terecht komt. Het leven van een papa van een vermist meisje. Haar leven moest nog beginnen. Ze verdween plots zomaar in het niets.

Ik hoop uit de grond van mijn hart maar één ding: dat er ooit nog een antwoord komt, voor Eric, voor Anita, voor alle ouders die vandaag wachten...

Alain Remue
Diensthoofd Cel Vermiste Personen
Federale Gerechtelijke Politie

Een geboren vechter

Daar lag ze, in een couveuse, te vechten voor haar leven. Ze was een van de vele baby's in het ziekenhuis, op de afdeling met een rij kleine glazen kamers met daarin bedden, superkleine baby's en heel veel apparatuur. Maar zij was anders dan die andere kindjes, ze was speciaal. Dat kleine kindje dat daar lag, was onze dochter. Ze was kleiner dan de hand van de dokter, er hingen overal draadjes aan haar fragiele lichaam, en eten moest voorlopig gebeuren via een sonde in haar neus. Ik kwam dichtbij de couveuse, stak mijn handen door de speciaal daarvoor voorziene gaten, maar durfde haar niet echt aan te raken. Ze was zo klein. De baby moest alles uit de kast halen om in leven te blijven en ik wilde die strijd niet moeilijker maken voor haar door iets verkeerd te doen. Maar wat zeker was: ik was meteen verkocht aan die kleine meid en zou alles voor haar doen. Mijn dochter. Nathalie.

Een verrassende zwangerschap

Ik zal me de avond waarop ik Anita, Nathalies moeder, leerde kennen voor de rest van mijn leven herinneren. Die avond staat in mijn geheugen gegrift. Ik weet nog heel goed hoe fijn we het toen hadden. Hoeveel plezier we op die avond hebben gemaakt. Het was dan ook geen gewone avond, want mijn collega Ludo huwde. Ik was uitgenodigd op zijn trouwfeest in Antwerpen.

Maar voor ik kan vertellen hoe ik Ludo leerde kennen, moet ik even terug naar het begin van mijn legerdienst een tijdje daarvoor. Studeren was nooit echt iets voor mij geweest. Dat was heel duidelijk toen ik naar de middelbare school ging. Ik was iemand die buiten wilde zijn, die dingen wilde ondernemen. Aan mijn laatste jaar middelbaar was ik dan ook met veel tegenzin begonnen. In het midden van dat jaar, ergens in de herfst of winter, ben ik naar het Klein Kasteeltje gegaan, het Centrum voor Rekrutering en Selectie van

het leger in Brussel. Ik onderging een medische keuring en legde fysieke proeven af in Flawinne. Niet lang daarna mocht ik aan mijn opleiding voor paracommando beginnen, in Brasschaat. Ik was trots! Daarna slaagde ik ook voor de durftesten in Marche-les-Dames. Maar toen kreeg ik een ongeval tijdens mijn vakantie en werd ik naar het ziekenhuis gebracht. Eerst was er geen vuiltje aan de lucht, dus deed ik gewoon verder met mijn opdrachten en oefeningen. Toen ik op een gegeven moment naar Schaffen ging voor een opleiding valschermspringen, kwam het bericht binnen dat ik onmiddellijk moest stoppen wegens medische redenen. Ik werd afgekeurd en mocht niet bij de para's blijven. Maar er was wel een andere carrière in het leger voor me weggelegd: ik kon beginnen in de Belgische kazerne van Dellbrück, in Duitsland.

Daar leerde ik Ludo kennen. Hij was ook beroepsmilitair en mijn collega in Dellbrück. Dellbrück ligt in de buurt van Keulen. We waren in die kazerne gelegerd, maar trokken natuurlijk regelmatig weleens naar huis, naar onze families in de provincie Antwerpen. In die periode nam ik Ludo soms eens mee met de wagen, wanneer we zo'n weekend naar huis gingen. Met de trein was het omslachtig: eerst moesten we van Dellbrück naar Keulen pendelen, dan daar de trein naar Brussel nemen, en in Brussel de trein naar waar je woonde in België. Met de auto was het veel gemakkelijker en zo konden we onderweg bovendien nog wat praten. Op die manier had ik Ludo's jongere zus, Anita, al een paar keer eerder gezien. Ze was geen volstrekt onbekende voor me, maar op Ludo's trouwfeest brachten we voor het eerst een langere tijd samen door. De vonk sloeg toen over.

Anita en ik maakten veel plezier op het feest en toen dat afgelopen was, trokken we met de zus van Anita en haar man naar hun huis in Hoboken. Daar deden we verder. Anita's zus woonde aan de tramstelplaats van Hoboken. Toen ik het geluid hoorde van de eerste trams die vertrokken die ochtend – dat typische geluid van die knerpende wielen op de sporen – besepte ik pas dat we de hele nacht hadden doorgedaan. We waren helemaal niet gaan slapen en zagen de zon weer opkomen. Of we samen naar de motorcross zouden gaan enkele uren later? Waarom niet? Anita en ik gingen aan één stuk door en waren vanaf dat moment onafscheidelijk.

Het duurde niet lang voor Anita zwanger was. We werden er wat door verrast, maar keken al snel uit naar de komst van de kleine spruit. Ze zou meer dan welkom zijn in ons nieuwe gezin. In afwachting van onze eerste baby huwden we, op 24 oktober 1980. Anita werd een kleine maand later achttien jaar, ik was twintig.

In die tijd gold dat als je trouwde, je een woning kon aanvragen voor je gezin in de buurt van de kazerne. We dienden de aanvraag in om in Duitsland te gaan wonen, en Anita verhuisde met me mee naar Marienhöhe in Bergisch Gladbach. De tijd van 'het schone leven', zoals ze dat noemen, was aangebroken. We waren voorlopig nog met ons tweeën, een gezin zonder kinderen en we profiteerden er zoveel mogelijk van. Ik had mijn vrienden en collega's op de kazerne van Dellbrück, en Anita leerde een aantal van de andere vrouwen kennen. We spraken samen af met die vrienden en genoten ervan. Om de twee à drie weken reden we naar België, om ook daar ons sociale en familiale leven warm te

houden. Alles liep prima. En ondertussen groeide de glooiing van Anita's buik uit tot een bolle buik.

Aan het begin van het derde trimester van haar zwangerschap kreeg Anita last van een hoge bloeddruk. We maakten ons zorgen, dus legden de situatie voor aan de dokter. Het verdict van de arts in het Militair Hospitaal van Keulen – waar wij als (het gezin van een) beroepsmilitair naartoe moesten – was dat er niets anders opzat dan Anita te laten opnemen. Ze moest alle mogelijke rust krijgen om de zwangerschap goed te kunnen verderzetten, en moest gemonitord worden. Ons leven veranderde toen van ritme: ik ging nog dagelijks werken op de kazerne van Dellbrück, maar Anita zat niet langer in ons appartement in Bergisch Gladbach. Ik had haar naar het ziekenhuis in Keulen gebracht. Ze was ongeveer zes maanden zwanger, dus dat zou een tijdje gaan duren. Dachten we...

9 februari 1981: 700 gram strijdlust

Het was een koude, bewolkte maandag in februari 1981. Ik was aangekomen op de kazerne en was meteen tot de orde van de dag overgegaan: aan het werk dus. Op een bepaald moment werd ik bij mijn compagniecommandant geroepen. Onderweg naar zijn kantoor vroeg ik me af wat de reden daarvoor kon zijn. Ik dacht dat het iets werkgerelateerds moest zijn, maar had geen idee wat precies. Het bleek dan ook om iets heel anders te gaan. De compagniecommandant liet er gelukkig

geen gras over groeien. Hij viel meteen met de deur in huis en bracht de boodschap zonder iets te verbloemen: 'Eric, het lijkt me beter dat je meteen vertrekt. Er is iets aan de hand met je vrouw. Je moet nu naar Anita in het ziekenhuis toe.'

Ik liet dat me geen twee keer zeggen en zat razendsnel in mijn auto, op weg naar het Militair Hospitaal, aan de Ottostrasse in Keulen. Toen ik daar aankwam, spurtte ik meteen naar Anita's kamer... om die leeg aan te treffen. Dat was schrikken. Wat was er aan de hand? Ik keek om me heen, met de handen in de haren, en werd gelukkig meteen opgevangen door een verpleegster.

'Uw vrouw is bevallen, meneer', zei ze.

Ik keek weer ongelovig om me heen. Waar was ze dan? En waar was de baby?

'Uw vrouw is in het operatiekwartier', ging ze verder, alsof ze kon raden wat zich in mijn hoofd afspeelde, wat ik me afvroeg. 'De moederkoek kwam niet uit zichzelf los na de bevalling, dus moet de dokter die nu chirurgisch verwijderen. Daar zijn ze op dit moment nog mee bezig. Na de operatie komt uw vrouw terug naar de kamer', stelde ze me gerust.

'En de baby?' vroeg ik. Onze baby was pas uitgerekend om in mei geboren te worden. Het was begin februari. Anita was nog maar zes maanden zwanger op dat moment.

'Proficiat, meneer, u hebt een dochter. Ze leeft, maar ze is nog erg klein en is meteen overgebracht naar het

Kinderkrankenhaus in de Amsterdammer Strasse in Keulen. Daar kan ze de beste zorgen krijgen', legde ze kalm aan me uit.

In het Militair Hospitaal hadden ze geen neonatologische zorgafdeling, dus het lag voor de hand dat onze dochter voor de juiste medische behandeling ergens anders naartoe werd gebracht. Naar een burgerlijk, Duits ziekenhuis. Dat begreep ik. Maar het maakte de tijd waarin ik op Anita's terugkeer naar de kamer zou wachten niet minder zenuwslopend en spannend. Toen ze uiteindelijk in haar bed de kamer binnengerold werd, schrok ik. Niet alleen door wat er was gebeurd, door haar slapend te zien, maar ook omdat er aan haar voeteneinde een plastic zak lag. Toen ik daarin keek, trof ik de moederkoek aan. Tot op vandaag weet ik niet zeker waarom die daar zo lag. Misschien moest de dokter hem nog onderzoeken? Het is me altijd een raadsel gebleven, maar het was niet mijn prioriteit op dat moment.

Anita ontwaakte zachtjes uit de narcose. Ze was erg angstig. Dat was niet moeilijk te begrijpen na wat haar de afgelopen uren was overkomen. Ze vertelde dat ze eerder die dag het gevoel had gehad dat ze naar het toilet moest. Ze had de verpleegster om hulp gevraagd en die had een bedpan gebracht. Maar wat ze voelde, waren weeën. Anita kon dat niet weten, want het was haar eerste kindje.

Nathalie kon niet wachten om de wereld te zien. Plotseling, zomaar uit het niets, lag ze in die bedpan. Anita had het kindje heel even gezien, vertelde ze me, maar het verplegend personeel en de dokters waren meteen in actie geschoten en hadden het weggehaald bij haar. Dat was een overdonderende

ervaring geweest. Meer tijd om daarmee om te gaan of om vragen te stellen kreeg ze niet, want ook met haar moest snel gehandeld worden. Ze stond meteen voor die operatie en werd onder narcose gebracht. Het ging allemaal zo snel, er was geen tijd om dingen te laten doordringen of verwerken.

Ik liet Anita rusten en bijkomen van de operatie en stapte opnieuw in de auto, nu in de richting van het Kinderkrankenhaus, aan de andere kant van Keulen. Als ik er nu aan terugdenk, zou je de situatie waarin ik in dat kinderziekenhuis terecht kwam kunnen omschrijven als 'corona avant la lettre'. Ik kwam daar aan, en hoe graag ik ook wilde verderlopen naar mijn dochter, ik moest eerst een hele reeks veiligheidshandelingen doorlopen: door sassen stappen, wachten tot de ene sloot voor ik de andere binnen mocht, een aantal keren alles ontsmetten – handen ontsmetten en nog eens ontsmetten, ik denk dat het vier keer gebeurde voor ik bij Nathalie kon – de juiste schort aan, hoesjes over mijn schoenen, handschoenen en nog meer handschoenen, mondkapjes... Van de ene deur naar de andere, totdat ik in een ruimte kwam waar zich allemaal kleine kamers bevonden, op een rij, met glazen ramen ertussenin. In elke kamer stond een couveuse, met daarin een piepkleine baby tussen indrukwekkend uitziende machines die piepten, knipperden en er wat beangstigend uitzagen. Af en toe ging er een alarm af. Dat voelde heel verontrustend aan. Een verpleegster bracht me naar een couveuse in de juiste kamer en toonde me onze dochter, Nathalie.

Nathalie was piepklein. De dokters en verpleegsters waren met haar bezig, en pas door hun handen naast haar te zien,

beseftte ik hoe ongelooflijk klein ze echt was. Er werd me verteld dat ze zo'n 700 gram woog bij de geboorte, maar dat ze nog zou afvallen de komende uren en dagen – net zoals volgroeide baby's dat doen. Dat klopte, op haar lichtst woog ze 620 gram. Ze was 30 centimeter groot. Wat me ook meteen opviel, was de dons die haar hele huid bedekte. Zoiets bijzonders had ik nog nooit gezien en ik bleef er even naar staan kijken. De mensen die haar verzorgden, raakten haar aan in de couveuse. Ze tilden haar op, en draaiden haar om – hups, alsof het niets was. Maar die eerste dag wist ik zelf niet goed wat te doen. Ik stond ernaar te kijken. Aanraken, opheffen, het was me niet duidelijk wat kon en wat niet. Dus ik deed voorlopig niets, want ik wilde het haar niet moeilijker maken. Ze had op een bepaald moment ook een bloedtransfusie nodig. Pas na een paar dagen heb ik haar voor het eerst aangeraakt en gestreeld.

Na dat eerste bezoek ben ik – opnieuw – in de auto gestapt en terug naar Anita gereden. Door daar nu aan terug te denken, besef je pas hoeveel gemakkelijker het vandaag is met de smartphones en de camera's die we allemaal op zak hebben. Toen was dat anders: ik ben haar fysiek moeten gaan vertellen over Nathalie. Ik kon niet snel even een bericht sturen, laat staan videocallen. Een foto om te tonen? Die was er nog niet. In het Kinderkrankenhaus hebben ze wel meteen foto's genomen van Nathalie – die foto's staan vandaag nog altijd in mijn huis – maar dat duurde toen allemaal wat langer omdat die eerst ontwikkeld moesten worden.

Anita moest sowieso nog twee weken in het Militair Hospitaal blijven om aan te sterken na haar bevalling en operatie

en kon dus niet naar Nathalie. Nathalie kon ook niet naar haar mama komen. Dat vond ik heel erg voor Anita. Als ik er nu aan terugdenk: het leek wel de prehistorie – als ik dat mag zeggen. Ik reed heen en weer tussen mijn vrouw in het Militair Hospitaal en mijn dochter in het Kinderkrankenhaus. Dat was telkens een rit van een klein halfuur. Er stonden geen beperkingen op het bezoek aan je kind op die neonatologie, dus ik probeerde zoveel mogelijk naar haar toe te gaan. Ze kreeg ondertussen ook moedermelk via een sonde. Dat greep me elke keer weer aan als ik dat zag: Anita die melk afkolfde, die melk die naar het Kinderkrankenhaus werd gebracht, in een spuit werd gedaan en zo via een sonde aan Nathalie werd gevoerd.

Toen Anita na ongeveer twee weken het Militair Hospitaal eindelijk mocht verlaten, zijn we rechtstreeks naar Nathalie in de Amsterdammer Strasse gereden. Dat was de eerste keer dat moeder en dochter weer herenigd waren. Een speciaal moment. Ik schrijf nu vanuit mijn herinneringen, maar ik besef zeer goed dat deze periode en deze ogenblikken voor mijn ex-vrouw – we zijn gescheiden in 1998 – veel zwaarder wogen. Het was haar eerste kindje, ze had nog geen ervaring met een bevalling en dan gebeurde dit. Bovendien was ze ook helemaal alleen toen dit allemaal gebeurde. Ik was er niet bij, ik was aan het werk in de kazerne... Dat moet zeer moeilijk zijn geweest. Maar vanaf dat ogenblik ging Anita ook elke dag naar Nathalie. Elke dag opnieuw van waar we woonden, in Bergisch Gladbach, naar de Amsterdammer Strasse in Keulen. Maar dat vonden we niet meer dan normaal. Dat was ons leven nu eenmaal op dat ogenblik: je doet

dan niets anders meer, bent met niets anders meer bezig. Alles draaide om onze dochter.

Eens de eerste schok van de vroegtijdige geboorte voorbij was, sijpelde er een andere realiteit door. Die van al die vechtende baby's die samen met Nathalie in het Kinderkrankenhaus lagen. Dagelijks zaten we tussen de alarmen en vreemde machines. Soms was er al eens een geluid bij Nathalie, maar nog meer bij de andere kinderen. Er waren veel baby's, en ze kwamen van overal in de buurt van Keulen. Sommige van hen werden zelfs met de helikopter naar deze gespecialiseerde afdeling gebracht. Er was de grootste aandacht voor hygiëne, en voor hun veiligheid. Daarom lagen ze in al die afzonderlijke kamers en waren er die kleding- en ontsmettingsprocedures. Maar soms liep het ook eens fout. Ik zag er niet alleen kinderen vechten om te leven, maar ik zag er ook piepkleine baby's sterven. Dat was verschrikkelijk, hartverscheurend.

De avond van de geboorte hadden we onze ouders op de hoogte gebracht, en geleidelijk aan verwittigden we onze andere familie en vrienden ook dat Nathalie geboren was. Zij mochten niet dicht bij haar komen, zoals wij, maar konden wel langs de buitenkant van het Kinderkrankenhaus – echt in openlucht – achter een balustrade op een terras via een venster naar Nathalie komen kijken, terwijl wij haar binnen aanwezig waren. We konden alleen maar communiceren met gebaren, want de vensters konden niet open en we hoorden onze bezoekers niet spreken. Mijn ouders kwamen, de schoonouders, nog andere familieleden en vrienden. Zij keken hoe wij bij Nathalie stonden, haar na verloop van tijd

mee verzorgden, en eigenlijk niet meer konden doen dan er zijn voor haar in haar strijd.

Het uiteindelijke doel van die strijd was een eindgewicht van 2,5 kilogram behalen: 2500 gram, dat was drieënhalve keer meer dan haar geboortegewicht van 700 gram. Maar Nathalie vocht met een onwaarschijnlijk en indrukwekkend doorzettingsvermogen voor zo'n klein kind. Op 19 juni mocht ze eindelijk met ons mee naar huis, naar Bergisch Gladbach. Het was de periode waarin ze eigenlijk was uitgerekend om geboren te worden en ze woog toen 2500 gram.

Nathalie heeft moeten vechten om er te mogen zijn. Om te mogen leven. Om bij ons, bij Anita en mij, te kunnen leven. Ze lag al die maanden in het ziekenhuis. Dat is altijd een beetje een zorg gebleven. Ze had moeilijkheden met eten als kleine baby, was trager met leren kruipen en stappen dan leeftijdsgenoten en kreeg een leerachterstand toen ze naar de lagere school zou gaan. Maar we waren zo blij toen we met haar naar huis konden gaan. In de auto op weg naar Bergisch Gladbach hebben we heel veel achteruit gekeken – maar dat is normaal, denk ik, want ik moet zeggen dat ik dat zelfs vandaag nog doe met mijn kleinkinderen. Anita vertelde me onlangs nog hoe blij ze was dat we de baby eindelijk mee naar huis konden nemen. Ze heeft veel gehuild in die periode.

De eerste weken en maanden waren we nog erg bezorgd: we gingen regelmatig kijken of Nathalie nog wel ademde. Na een paar maanden kregen we ook plots babybezoek, nu we thuis waren met haar. Ook dat was even wennen. Het was

weer een nieuwe fase. We hebben een grote familie, dus dat betekende veel ambiance en gezelschap. Ik werkte ook weer. Het leven ging opnieuw zijn gewone gang.

Een zusje voor Nathalie

Nathalie was een peuter toen ze er een zusje bij kreeg. Ze had vijftien dagen daarvoor net haar tweede verjaardag gevierd. Bianca werd geboren op 24 februari 1983. Deze keer was de zwangerschap helemaal prima verlopen, zonder complicaties. Onze tweede dochter werd niet te vroeg geboren, maar bleef negen maanden in de buik zitten. Ze was helemaal in orde bij de geboorte, een wolk van een baby. Er kwam geen Kinderziekenhuis, geen couveuse aan te pas. Ze werd geboren in het Militair Hospitaal in Keulen en mocht al na een paar dagen mee naar huis. Dat was een heel andere ervaring dan de eerste keer.

Na enkele dagen thuis ging ik opnieuw aan het werk, en Anita bleef in het appartement in Bergisch Gladbach met onze twee kleine dochters. Dat ging enkele maanden zo. Op 29 juni 1983 werd ik opnieuw bij de compagniecommandant geroepen. Nog minder dan de eerste keer dat dat gebeurde – in 1981, op de dag dat Nathalie geboren werd – had ik een idee waarom dat zou zijn.

‘Je moet dringend naar huis’, zei hij. Hij keek me indringend aan. ‘Want ik vrees het ergste...’

Die woorden zei hij, meer niet. Ik had er het raden naar, ik had geen clou, maar alles voelde fout aan de situatie.

Normaal gezien was het best een lange wandeling van het kantoor van de compagniecommandant naar de parking, maar ik ben erin geslaagd die in een minimumtijd af te leggen. Er waren een aantal trappen, maar ik ben daar afgesprongen om geen tijd te verliezen. Het waren halsbrekende toeren die ik daar heb uitgehaald, blijkbaar. Ik weet zelf niet veel meer van die momenten, maar achteraf vertelden mijn collega's het me. Zij hadden mijn reactie gezien. De compagniecommandant is naar de telefoon gerend om de soldaten aan het wachtlokaal te verwittigen dat ze me moesten tegenhouden. Hij had gezien in wat voor een razende sneltreinvaart ik ervandoor was gegaan en vreesde voor mijn veiligheid. Maar tegen dat hij hen aan de lijn kreeg, was ik de wacht en de bareel gepasseerd, het militair domein al afgereden en op weg naar huis.

Ik draaide de hoek om aan het flatgebouw waar we woonden, en daar belandde ik in een zee van blauwe lichten. De *Kriminalpolizei* stond er, de *Polizei*, de rijkswacht, een Duitse *Krankenwagen*, de *Notarzt*, een Belgische ziekenwagen... Ik had geen idee wat er aan de hand was. Ook al leek het net een scène uit een Hollywoodfilm, ik wist meteen dat dit om ons leven, om mijn leven ging en dat het ernstig zou zijn. Het was geen grap, maar pijnlijke realiteit. Als je zo'n tafereel voor je woning ziet staan, wat denk je dan?

We woonden op de tiende verdieping, dus ik rende recht naar de lift om zo snel mogelijk naar boven te raken. Maar er

stond een politieagent voor de liftdeur: ik mocht er absoluut niet in. Ik heb hem genegeerd, ben naar het trappenhuis gerend en ben razendsnel naar boven gespurt. Daar stond vervolgens een politieman aan de voordeur, om mij en andere mensen de weg te versperren, maar die man heb ik uit de weg geduwd. Ik wilde mijn vrouw zien, mijn dochters. Toen ze beseften wie ik was, lieten ze me uiteindelijk wel binnen in het appartement.

Bianca was dood.

Anita had eerder die dag onze jongste dochter in haar bed gelegd voor een dutje. Toen ze haar een tijd later wilde wekken, om een fles te geven, werd de baby niet meer wakker. Anita was in paniek naar de buurvrouw gelopen. Maar alle hulp kwam te laat. Bianca was overleden, wiegendood. Ze werd vier maanden en vijf dagen. Vervolgens is men erg grof met de situatie omgegaan, alsof het een verdacht overlijden was. Alles is uitvoerig onderzocht, wat natuurlijk moet, wat goed is. Maar de manier waarop men met de hele situatie omging, hoe men ons als ouders behandelde, was ronduit schandalig. We hadden net onze dochter van enkele maanden oud verloren.

Omdat Bianca nog zo klein was, heb ik nu minder herinneringen aan haar dan aan Nathalie. Ze lag in haar wieg, dronk haar melk. Maar voor mij als vader was de band heel anders dan die van Anita: zij had Bianca negen maanden in haar buik gedragen, ze had de baby vier maanden lang dag in dag uit verzorgd. De dood van onze dochter kwam

als een klap, nog in veel grotere mate voor haar dan voor mij. Het werd een moeilijke periode, van rouw, van verlies.

Het einde van de tijd in Duitsland

Niet veel later brachten we een avond bij vrienden door. We waren uitgenodigd om bij mijn vriend Vic en zijn vrouw Maria te gaan eten en gingen daar graag op in, om de gedachten even te verzetten. Dat zou ons deugd doen. We brachten Nathalie mee naar hen. Het was een gezellige avond, maar Nathalie was niet in haar gewone doen. Ze was wat ziekjes. Ze was toen 2,5 jaar.

Plots kreeg Nathalie koortsstuipen. Dat is best eng om te zien als je dat nog nooit hebt meegemaakt en niet weet wat dat is. Ze gloeide van de koorts en leek te gaan stikken. Haar lippen waren helemaal blauw uitgeslagen en er was iets van het eten in haar luchtpijp terechtgekomen. Ze kon niet meer ademen. Anita vertelde me onlangs dat ze zich nog altijd herinnert hoe ik dat eten met mijn vingers uit Nathalies keel haalde en hoe onze dochter uiteindelijk, na een paar bange ogenblikken, weer naar adem hapte. Ik baadde haar nadien in koel water om haar temperatuur te laten zakken. Mijn vrouw was op dat moment in alle staten: het is niet alleen schrikken wanneer zoiets gebeurt, ze was in rouw en we treurden om het kindje dat we niet lang daarvoor verloren waren. De schrik zat er goed in.

Vic – die niet alleen mijn vriend, maar ook mijn collega was – belde de Infirmierie van onze kazerne, om ons te

komen helpen met Nathalie en haar eventueel naar het Militair Hospitaal te brengen. We beseften dat de situatie ernstig was, en dat er snel hulp nodig was. Het duurde vijf minuten, tien minuten, een kwartier, en nog langer. Waar bleef die ziekenwagen? Ik verloor mijn geduld, want ik besepte dat het er niet goed uitzag voor Nathalie. We hadden echt dringend hulp nodig.

‘Bel de Duitsers maar op’, zei ik op een bepaald moment tegen Vic. Hij deed meteen wat ik hem vroeg, ook al wisten we allebei dat wij als beroepsmilitairen alleen de ziekenwagens van de Infirmierie van het Belgische leger mochten bellen wanneer er iets gebeurde met ons of onze gezinsleden. Maar mijn dochter was in nood en de ziekenwagen kwam er maar niet door. Binnen de kortste tijd stond de burgerlijke *Krankenwagen* er wel, en de dokter en verpleegkundigen die waren meegekomen, stonden erop om Nathalie mee te nemen naar het Kinderkrankenhaus in de Amsterdammer Strasse – dat ziekenhuis was Anita en mij welbekend, want Nathalie had er 2,5 jaar eerder gelegen. Ze legden ons uit dat ze zeker wilden zijn dat er geen obstructie in Nathalies luchtpijp zat en dat ze dat alleen in het ziekenhuis grondig konden controleren. Daar konden ze haar koorts ook verder monitoren en doen afnemen. In het kinderziekenhuis namen ze de situatie ernstig, handelden ze meteen en dienden ze alle nodige hulp toe. Diezelfde avond nog kregen ze Nathalie stabiel. Ze verzorgden haar daar uitstekend.

Ik belde op een bepaald moment naar Vic en Maria, omdat Anita bij onze vrienden was achtergebleven en ik haar wilde laten weten dat alles in orde was met onze dochter. Nadien

gaf ze me Vic opnieuw door. ‘Weet je dat die ziekenwagen van de Infirmierie nog altijd niet is komen opdagen?’ vertelde hij verontwaardigd. ‘Niet te geloven, maar het is zo.’

Ik kon inderdaad niet geloven wat hij zei, maar het was waar. Het was dus goed dat we naar het Duitse ziekenhuis hadden gebeld. Maar ik was ook boos: stel dat we dat niet hadden gedaan. Ik mocht er niet aan denken hoe de situatie dan zou zijn afgelopen. Wie weet wat er dan was gebeurd.

Ondertussen hadden ze het dossier van Nathalie in het Kinderkrankenhaus erbij gehaald. Ze stelden zich vragen bij de opvolging van onze dochter. Die was namelijk na één extra consultatie stopgezet. Ze vroegen zich af waarom dat was, want zij vonden het belangrijk om premature kinderen verder op te volgen na hun ontslag uit het ziekenhuis. Ik was al kwaad door het verhaal van de ziekenwagen die maar niet kwam opdagen, maar dit maakte het nog erger. We waren namelijk met Nathalie naar dat eerste opvolgingsgesprek gegaan, nadat ze het ziekenhuis had verlaten in de zomer van 1981. De rekening voor die consultatie was – zoals dat hoorde – naar het Belgische leger gestuurd, naar de kazerne in Dellbrück. Daar konden ze er echter niet mee lachen: die consultatie was niet in het kader van medische zorg, dus die was niet essentieel geweest. Er was ons toen afgeraden, verboden zelfs om Nathalie nog verder te laten opvolgen. Het leek wel een ‘extraatje’. Dat legde ik uit aan de dokter die avond van Nathalies koortsstuipen.

Toen Vic me nadien kwam ophalen in het Kinderkrankenhaus, vertelde hij dat er nog een staartje aan het verhaal

was gekomen. De ziekenwagen van de Infirmierie was er uiteindelijk toch doorgekomen – nadat we zelf eerste zorg hadden toegediend én de Duitse ziekenwagen ons naar het Kinderkrankenhaus in de Amsterdammer Strasse had gebracht, waar Nathalie was onderzocht en geholpen. De dokter van de Infirmierie was uitgestapt en was kwaad geworden omdat ik al vertrokken was met Nathalie, met een andere ziekenwagen. Het hoorde niet dat we op eigen houtje naar een ziekenhuis van eigen keuze belden.

‘Kalmeer, Eric’, sprak ik mezelf toe, toen ik dat verhaal hoorde. Maar die opeenstapeling van dingen – terwijl Nathalie, mijn dochter, opnieuw vocht voor haar leven – was gewoon te veel. Ik ben naar de militaire arts gereden en heb hem een duw verkocht. Toen ben ik op mijn stappen teruggekeerd, maar het was te laat. Niet veel later ben ik daarvoor op het matje geroepen bij de legerleiding. Dat was het einde van Duitsland. Er was te veel gebeurd.

Nathalie was terug thuis. Onze kleine vechter was beter. Maar dit wilden we niet langer. Anita wilde meer dan ooit naar huis, naar België, naar de familie. We zijn letterlijk dezelfde dag van dat gesprek vertrokken. We hebben onze koffers gepakt, de auto volgeladen en zijn recht naar onze ouders in Antwerpen gereden.

Mijn vertrek had gezien kunnen worden als ‘desertie’, maar gelukkig is het nooit zo ver gekomen. Ik ben de dag daarop naar het Militair Hospitaal in Antwerpen getrokken en heb daar een afspraak gemaakt met de sociale dienst van Defensie. Daar kreeg ik de kans om het hele verhaal van

de afgelopen maanden rustig en in detail te vertellen. De oplossing die ze boden was een mutatie, dus een overplaatsing naar een andere kazerne. Ik hoopte er zo hard op dat ik naar Brasschaat zou kunnen terugkeren, maar daar was op dat ogenblik geen plaats voor mij. Een paar weken later kreeg ik telefoon uit de kazerne in Duitsland dat ik een mutatie kon krijgen naar de kazerne Panquin in Tervuren, het hoofdkwartier van de binnenlandse strijdkrachten. Dat was de beste oplossing die ze mijn gezin en mij konden bieden. Tervuren lag niet meteen bij de deur – ik moest zelfs gaan opzoeken waar het lag op een kaart – maar dat was oké. We verhuisden, eerst woonden we een tijdje in Wezembeek-Oppem, niet lang daarna trokken we naar Leefdaal. Ik was voortaan tewerkgesteld in kazerne Panquin in Tervuren.

Er was nog wel iets heel belangrijks dat we in orde moesten brengen voor het hoofdstuk Duitsland echt helemaal, definitief afgesloten kon worden. Bianca. We wilden haar lichaam terug bij ons. We wilden haar naar huis, naar België brengen. Mijn beste vriend Raymond, die ook militair is, heeft daarbij geholpen. Het was een administratieve rompslomp met een ‘lijkenpas’ en nog andere documenten, een hele organisatie dus. Defensie zorgde gelukkig voor al die documenten. En op een dag was ze daar opnieuw. Weer bij ons. Ik zie nog altijd die Mercedes Unimog, de vrachtwagen van het leger, aankomen aan het militair hospitaal in Antwerpen. Zo’n grote vrachtwagen voor zo’n kleine kist... Het deed me deugd dat Raymond haar lichaam mee naar België had kunnen begeleiden. Hij reisde mee met haar kist tot in Antwerpen. De vrachtwagen stopte en achteraan ging een luik open. Daarin stond een kleine kist. Of beter twee kisten in

één. Voor het transport moest Bianca eerst in een zinken kist worden gelegd, die vervolgens in een houten kist werd geplaatst. We wisten niet op voorhand dat we Bianca niet meer konden zien. Anita en ik waren teleurgesteld, maar spraken onszelf toe dat het voorbij was, toen dat minikistje uit die vrachtwagen werd gehaald. De begrafenisondernemer nam alles uit de handen van het leger en bracht de begrafenis verder in orde. Bianca werd naar Sint-Job-in-'t-Goor in Brecht gebracht, waar ze werd begraven.

Die laatste weken in Duitsland waren zwaar, maar ik moet wel zeggen dat ik ook heel fijne herinneringen heb aan mijn tijd in het leger in Duitsland. En die zal ik zeker ook nooit vergeten. De momenten waarop we op manoeuvre gingen bijvoorbeeld. En alles met de collega's: de 'fratsen' die we daar hebben uitgehaald zorgen vandaag nog altijd voor fijne herinneringen. Ik kwam in het begin bij de genie in Duitsland met mijn groene muts van de para's. Dat stak natuurlijk de ogen uit: zowel bij mijn collega's (dienstplichtigen én beroepsmilitairen met een zwarte muts) als bij het kader. De meeste collega's keken naar me op, maar de hogere rangen pestten me een beetje en lieten me bijvoorbeeld bepaalde lessen nodeloos opnieuw volgen – alsof die opleiding van vier maanden die ik bij de para's al had gehad niets betekende. Ik moest weer van nul beginnen. Maar als er dan al eens een gevecht uitbrak, was ik wel de eerste die ze kwamen halen om tussen te komen.

Met de bevriende collega's stak ik kattenkwaad uit. Zoals die keren dat we 'de muur deden'. Elke (ex-)soldaat zal dat begrip wel kennen. Normaal gezien hadden we, toen we nog maar pas beroepsmilitair waren, appel om 22 uur 's avonds

en uitgang tot 24 uur – net zoals de dienstplichtigen trouwens. Maar dan begonnen de feesten in Keulen pas. We verschenen altijd als brave jongens op dat appel, maar daarna kropen we met een bende over de muur en gingen we de bloemetjes buiten zetten in een café of dancing, tot ver na middernacht. Als we eens pech hadden, dan werd er een contra-appel gehouden en ontdekten ze natuurlijk dat we er niet waren. Gebeurde dat niet, dan slopen we de kamer terug binnen en lieten we de soldaten die al sliepen schrikken.

In de weekends moest de helft van ons in de kazerne blijven. Dan was er zelfs geen appel, geen controle. Er was gewoon niets te doen in de kazerne. Dus dan durfden we weleens te ontsnappen naar België. Dat heette dan 'een zwart weekend' nemen. Het waren leuke momenten, met veel collegialiteit.

Maar die tijd in Duitsland zat er nu op. Nu begon ons leven in Leefdaal, dat van Anita, Nathalie en mezelf. Op die korte tijd dat ze leefde, had Nathalie al heel wat meegemaakt. Maar ze had gevochten wanneer er uitdagingen op haar pad kwamen. En ik merkte voor het eerst in mijn leven dat ik eigenlijk ook zo was. Net als Nathalie was ik een vechter. Ik was nooit, in geen enkele situatie die op mijn pad was gekomen, bij de pakken blijven zitten. En dat zou ik ook nooit doen – zoals jaren later zou blijken.

Zorgeloze kindertijd

Wie is dat lieve meisje achter de beroemde 'missing person'-foto? Nathalie was een heel gewoon kind, zoals zovele anderen. Ze was speels, avontuurlijk, en leidde een al bij al zorgeloos leven. Soms haalde ze kattenkwaad uit. Ze had het wat moeilijker om te leren dan haar leeftijdsgenootjes, maar ze deed haar best en zorgde voor veel vreugde in ons gezin. Samen met haar broer Bjorn zette ze het huis weleens op stelten, maar ze veroverde vooral onze harten tijdens die tien jaren dat we haar bij ons hadden.

1984: een kleine broer erbij

Eind 1983 was Anita opnieuw zwanger. Het was een mooi geschenk na de afgelopen zware maanden. We waren blij, we waren angstig. Eigenlijk waren we alles tegelijk. We dachten terug aan wat ons de afgelopen jaren was overkomen. Nathalie die te vroeg was geboren en maanden in het ziekenhuis als prematuur had gelegen in de couveuse, met die machines rondom haar. De paar maanden die we met Bianca hadden mogen doorbrengen, maar dan die verschrikkelijke, noodlottige dag waarop ze zomaar van ons werd weggerukt door zoiets surreëels als wiegendood. Zou er deze keer iets verkeerd lopen? Of zou het goed gaan? Wat moesten we denken, wat moesten we doen? Het was een zenuwslopende periode, ook al was het iets moois.

Op 10 juni 1984 zaten we op een trouwfeest. Het was het huwelijk van Anita's neef, en daar wilden we graag bij zijn. Het was al rond de uitgerekende datum van onze zoon, maar we

hadden toch besloten om onze opwachting op het feest te maken. Het ging allemaal goed, het was rustig en het leek toen we thuis vertrokken nog niet voor meteen te zijn. Maar dat keerde... We hadden net soep gegeten, en die had goed gesmaakt. Het was een fijn feest. Maar toen wenkte Anita me.

‘Eric, ik dénk dat we moeten vertrekken’, zei ze.

We reden eerst naar Leefdaal – omdat Anita’s spullen nog thuis lagen – en dan naar Gasthuisberg in Leuven, want we hadden gepland dat de bevalling daar zou plaatsvinden. We wilden niets aan het toeval overlaten. En een tijd later kwam Bjorn ter wereld. Ons derde kind, onze eerste zoon.

Meteen na de geboorte planden we allerlei tests in. Zo moest Bjorn slapen met plakkers om zijn ademhaling te monitoren. Die kwamen dan weleens los, waardoor er ’s nachts een alarm afging. Dat was allemaal erg stresserend, maar het bleek uiteindelijk voor niets nodig. Bjorn was een kerngezonde baby. Hij was helemaal in orde. Al snel hadden we een gezellig gezin met twee kleine kinderen. We leidden een gewoon leven, zoals zoveel andere Vlaamse gezinnen in de buurt.

Altijd op ontdekking

Nathalie was ondertussen opgegroeid tot een kleutertje. Dat betekende veel eerste keren voor haar, en nieuwe fases in het leven. Een daarvan was de kleuterschool. Het ging goed op school met haar, ze werd graag gezien door de leerkrachten en de andere kinderen. Dat was heel fijn. Je zag haar echt

groeien. Maar we merkten wel dat Nathalie in vergelijking met kinderen van haar leeftijd toch een tikkeltje anders was. Tegen dat ze de leeftijd van vijf, zes jaar had bereikt, beseften we dat het maar moeilijk zou gaan lukken voor haar in het lager onderwijs. Het was in de loop der jaren al opgevallen dat alles altijd wat trager ging bij onze dochter. Ze ontwikkelde zich op haar eigen, rustigere tempo. Dat was het gevolg van haar premature geboorte.

We moesten ook altijd heel erg opletten met Nathalie – zoals dat met zoveel kinderen gaat, op zich was dat niets anders dan bij anderen. Je moest ogen op je rug hebben, want de kleine meid ging weleens op ontdekking en durfde weg te wandelen van ons. Zo waren we een dag op uitstap naar het Zilvermeer in Mol. Nathalie moet toen zo’n tweeënhalf jaar zijn geweest. We hadden ons zo geïnstalleerd dat we haar goed in de gaten konden houden. We wisten al hoe het ging op stap met onze dochter. En ja hoor, ook aan het Zilvermeer trok Nathalie er zelf op uit, recht naar het aanlokkelijke water. Het was oké voor ons dat ze ging pootjebaden. Ze zat in het lage water te spelen, op zo’n twee meter van ons, maar ik liet haar geen moment uit mijn zicht. Plots viel ze om, achterover, in het water. Ik keek toe en verwachtte dat ze zelf recht zou krabbelen, maar het bleef even duren en ze stond niet op. Ze leek te gaan verdrinken in dat lage water, en had het moeilijk om op te staan. Heel vreemd om te zien. Ik sprong op, spurtte naar mijn dochter en tilde haar op.

Haar ontdekkingstochten leidden ook tot hartverwarmende taferelen. Op een bepaald moment waren we op bezoek bij mijn ouders tijdens de kerstperiode. Nathalie was toen nog

maar een kruipertje. En dat ze nu mobieler was, dat hadden we geweten. Ze was veel trager beginnen kruipen dan haar leeftijdsgenoten, maar eens ze ermee weg was, ging ze op avontuur en kon het snel gaan. Zo ook in de woonkamer van mijn ouders. Er stond een grote kerststal, helemaal uit kurk. Mijn vader had die zelf nog gemaakt, en hij was een echt pronkstuk. Ik heb die stal vandaag nog altijd. Er stonden de gebruikelijke figuren in: Jozef en Maria, het kindje Jezus, enkele dieren en nog andere stukken. Nathalie had er niet beter op gevonden dan al die figuren een voor een uit de stal te halen. Het waren leuke poppen om mee te spelen. Ten slotte was ze zelf in de stal gekropen, waar ze maar net in paste. Ze had het zichzelf gezellig gemaakt, en was uiteindelijk... in slaap gevallen. Er brak heel even paniek uit toen we haar niet meteen zagen, maar zodra we op het slapende meisje in de kerststal uitkwamen, waren we allemaal vertederd. Het was zo'n hartverwarmend beeld.

Nathalie was echt een grappig en plezant kind. Altijd op avontuur en ontdekking. Ze was erg nieuwsgierig en kon haar 'pollen' nergens afhouden. Alles moest ze zien, alles moest ze bestuderen. Dat was heel leuk om te zien. Maar het ging dus trager dan bij andere kinderen. We besloten dat Nathalie het beter zou doen, en het in het algemeen beter zou hebben, in het buitengewoon onderwijs.

De lagereschooltijd

Vanaf haar zesde ging Nathalie naar het buitengewoon onderwijs, naar Ten Desselaer in Bierbeek, en dat deed haar

goed. Ze werkte goed mee in de klas, leerde op haar eigen tempo maar goed, en mocht elk jaar opnieuw naar een hogere klas. In het schooljaar van 1990-1991 was er sprake van dat ze vanaf haar twaalfde naar het gewone onderwijs zou kunnen overstappen. Dat zou een mijlpaal worden! Ze had zich zo ingezet – op haar eigen manier weer ergens voor gevochten – dat ze zoveel progressie had gemaakt en de leerachterstand achter zich zou kunnen laten. Maar voor het zover was, bleef ze dus nog even op haar school.

Ik had Nathalie ondertussen ook leren fietsen. Ze had een mooie fiets gekregen van de familie en was daar apetrots op. Ze wilde er dolgraag op leren rijden, dus daar maakten we meteen werk van. Het lukte haar snel om te fietsen, althans in een rechte lijn, maar van zodra ze een bocht moest nemen, dan viel ze om en belandde ze op de grond. Eerst weten we dat aan haar motoriek, maar daar bleken we grondig fout te zijn! Toen ik nog eens keek wat er gebeurde op zo'n moment dat Nathalie een bocht nam en vervolgens van haar fiets viel, zag ik dat haar trapper in de bocht tegen de grond schuurde en haar zo haar evenwicht deed verliezen. Daarom viel ze. Dat zou iedereen overkomen. Wat had ik onze dochter schromelijk onderschat! De fiets was gewoon slecht gemonteerd! Motorisch was Nathalie helemaal oké.

Die kinderfiets is trouwens nog altijd in onze familie. Hij is nadien naar mijn schoonbroer gegaan. Vandaag is hij helemaal verroest, maar we krijgen het niet over ons hart om hem weg te doen.

Elke weekochtend ging Nathalie, samen met een vriendje uit de buurt, naar de bushalte in Leefdaal. Daar werd ze, onder begeleiding, met de bus naar Leuven gebracht. Eens daar aangekomen, stonden er enkele bussen te wachten die de kinderen naar de juiste scholen in de omgeving brachten. Nathalie moest 's ochtends dus twee bussen nemen, maar dat was heel goed georganiseerd, wat ook nodig was met zulke kleine kinderen die in de ochtendspits bussen moesten nemen om op hun school te raken. Maar het ging prima. Anita werkte ondertussen ook, nu de kinderen naar school gingen, in een wasserij in Wezembeek-Oppem. Ik was nog altijd beroepsmilitair in kazerne Panquin in Tervuren. Onze kinderen bleven na school dus in de naschoolse opvang. Voor Nathalie wilde dat zeggen dat ze 's avonds terug naar huis werd gebracht met de minibus door haar begeleidster Ilse. Zo gingen de dagen voor ons verder.

Een belangrijke gebeurtenis voor Nathalie was haar eerste communie. Die deden ze in het buitengewoon onderwijs een jaar later dan in de andere scholen. Nathalie keek er zo naar uit. Toen de heuglijke dag eindelijk was aangebroken, verzamelden Nathalie en haar klasgenoten in het kerkje van Lovenjoel, tegen Kessel-Lo. Alle kinderen hadden een eigen taak, een tekst voorlezen bijvoorbeeld. De 'bomma', mijn moeder, had speciaal een jurk voor Nathalie gemaakt, en daar pronkte ze mee. Hij was wit met lichtblauwe details en hij stond haar zo beeldig. Vandaag koester ik die jurk nog altijd, al zit hij veilig opgeborgen in een doos. Het werd een fijne dag.

Nathalie had veel vriendinnetjes op school, maar ook in onze buurt, vooral in de straat waar we woonden. De kinderen met wie ze op school optrok, kenden we niet echt – door de afstand van Leefdaal naar haar school, en omdat we Nathalie niet naar de schoolpoort konden brengen. Nu krijg ik af en toe nog weleens een bericht via Facebook van een vrouw die met Nathalie in de klas heeft gezeten. Dat is speciaal. Soms doen hun namen weleens een belletje rinkelen, maar meestal is het gewoon een verrassing.

Ook in de buurt waar we woonden, in Leefdaal, werd er dus geravot en gespeeld door de kinderen dat het een lieve lust was. Iedereen in de straat kende elkaar. Nathalie speelde met de kinderen van een paar huizen verder, en nam haar kleine broer Bjorn dan mee op sleeptouw. Ik herinner me bijvoorbeeld ook hun vriend Kevin, die een paar huizen verder woonde. Het was een gezellige boel met die kinderen, en er kwamen altijd wel kinderen over de vloer bij ons. Dat hoorde erbij. Ik denk dat ze met een groep van zo'n acht kinderen waren. We hadden ook een babysit, en die woonde net als die vrienden in de straat bij ons. Iedereen kende iedereen. Het was een hechte groep mensen.

Nathalie en Bjorn speelden ook weleens met Sam Gooris, de bekende Vlaamse zanger. Die was in die periode een tiener en kwam over de vloer bij burens van ons. Hij gaf dan optredens in het dorp, en bezocht nadien de burens. Dan kwam hij mee naar buiten met de kinderen in de buurt en voetbalden ze samen. Ze maakten heel veel plezier. Er stond ook weleens een podium in het dorp en dan gaf Sam een optreden. Nu nog, als ik Sam zie, praten we over Nathalie. Hij herinnert

zich Nathalie nog altijd en zei me dat hij aan haar denkt. Hij heeft haar zaak altijd verder gevolgd in de media.

Het liefst speelde Nathalie met haar poppen. Ze liep rond met een poppenwagen in de buurt. Dat beeld kan ik me nog zo voor de geest halen. Maar ze was ook gek op barbiepoppen. Urenlang speelde ze daarmee. Ik heb een foto waarop ze met haar barbiepoppen staat. Een mooie herinnering. Ze rolschaatste ook graag, en deed dat op straat met de vrienden uit de buurt. We hebben haar ook ooit ingeschreven bij de Chiro, maar dat was niet echt haar ding. Ze is maar een paar keer gegaan.

Tijdens de week werd er hard gewerkt, en gingen Nathalie en Bjorn naar school, maar ook in de weekends waren we een actief gezin. We hielden van uitstapjes naar pretparken. De Efteling, Bobbejaanland, Mini-Europa, Melipark en Fantasia-land in Duitsland: die parken bezochten we allemaal. We gingen ook vaak naar het park van Tervuren, dat aan het Koninklijk Museum voor Midden-Afrika ligt. Of we trokken met de familie naar Jezus-Eik om de Koninklijke Wandeling te doen. Ook in het Zoniënwoud brachten we veel tijd door.

In de zomer gingen we naar de zee. Dat hadden we voor het eerst gedaan vlak nadat Nathalie thuis was gekomen uit het ziekenhuis, na haar geboorte in 1991. Toen had Anita's zus een appartement aan zee gehuurd en mochten we er een week logeren. Dat beviel ons, en naar de zee gaan in de zomervakantie werd een gewoonte. Jaarlijks waren we te vinden in Koksijde.

Ik had veel hobby's in die periode. Ik liep marathons en halve marathons en deed aan veldlopen, maar ook aan speleologie en alpinisme. Mijn gezin ging weleens mee. Het leuke aan die reizen was dat ik me kon uitleven in mijn hobby – vaak met vrienden – en dat Anita en de kinderen er mee van konden proeven. Voor hen was het ook een avontuur, een fijn familiemoment. Zo trokken we eens naar de Alpen in Italië om bergen te beklimmen. Dan wandelden onze vrouwen en kinderen bijvoorbeeld mee tot aan de gletsjers en stopten daar. Mijn vrienden en ik trokken dan verder de gletsjers op. Soms waren wij een paar dagen weg, maar dan hadden Anita en de kinderen een fijne tijd met de andere vrouwen en kinderen.

Nathalie en Bjorn waren sportieve kinderen. Zo gingen ze ook mee naar het veldlopen met me. Ik heb hen zelfs ingeschreven voor de kinderloop, en die deden ze dan met veel plezier mee. Dat was geweldig om te zien, en nadien waren ze erg trots op de oorkondes die ze daarvoor kregen. Of we gingen naar Fontainebleau, nabij Parijs. Daar waren verschillende parcoursen waar je zonder touwen maar op een veilige hoogte kon klimmen. Dan probeerden Nathalie en haar broer dat mee uit. Ik herinner me ook nog dat ze enorm gefascineerd waren door het klimmateriaal en de karabijnhaken die ik had meegebracht, en dat ze daarmee speelden. Ze speelden in het zand aan de tent, want we kampeerden tussen de rotsblokken.

Broer en zus konden het goed vinden met elkaar. Ze schoten goed met elkaar op. We woonden op een bel-etage, en de slaapkamers waren boven. Boven waren ook ramen die

uitkeken op de woonkamer en meer dan eens betrapte ik hen daar. Dan hadden we de twee kinderen net in hun bed gestoken en zaten we voor de televisie, wanneer we een geluid hoorden. Het waren Nathalie en Bjorn die uit hun bedden waren gekropen en stiekem via de ramen mee televisie probeerden te kijken. Echte rakkers, die twee.

Als we samen in de wagen zaten, werd er vaak luid meegezongen met de radio. Vooral de periode waarin Clouseau doorbrak herinner ik me. Hoe we met zijn allen luidkeels meebrulden met 'Anne'. Dat zijn mooie herinneringen.

Kortom, wat ik me herinner van Nathalies tien jaren bij ons, was dat ze een heel gewoon kind was, van wie we veel hielden (houden) en met wie we mooie tijden hebben beleefd. Zorgeloos was het ook het grootste deel van de tijd. Het enige wat Nathalie anders maakt dan andere kinderen, is wat haar vervolgens is overkomen.

De verdwijning

26 februari 1991. Het was een dag zoals alle andere. Zoals er al zoveel waren geweest. Ik was op het werk en had net, zoals dat elke ochtend het geval was, een trainingsloop gedaan. Ik kwam aan de ingangspoort van de kazerne. 'Eric, er heeft iemand van de school van je dochter gebeld', hield het wacht personeel me tegen. 'Kan je ze even gaan terugbellen in het kantoor?' Ze is vast gevallen of voelt zich wat ziek, dacht ik. Ik dacht niet direct aan iets ergs. 'Goed, ik bel Nathalies school meteen terug. Ik spring snel even in de douche en dan ben ik er!' antwoordde ik. Ik haastte me naar de doucheruimte, trok mijn loopkleding uit, draaide de kraan van de douche open en stapte erin. Het geluid van het water dat nog maar net om me heen klaterde werd al snel onderbroken door een stem. 'Eric, je moet écht aan de telefoon komen. De school heeft net nog eens gebeld voor je.'

Ochtend: een dag als alle andere, of toch niet

Het was een drukke ochtend ten huize Geijsbregts, die 26ste februari. Eigenlijk ging het er niet veel anders aan toe dan op andere ochtenden. Er was niets speciaals aan de hand, niets noemenswaardigs. Het was dinsdag en dat betekende dat we ons allemaal moesten klaarmaken om op tijd naar onze jobs en scholen te kunnen vertrekken. Ik herinner me dat we op zulke ochtenden altijd vroeg opstonden. Ik weet niet meer om hoe laat exact, maar misschien was het wel om een uur of zes? Vroeg in ieder geval. Eerst stonden Anita en ik op. Dan wekten we Nathalie en Bjorn, zodat iedereen zich kon klaarmaken om de dag te beginnen. We aten snel een licht ontbijt, de boterhammen werden gesmeerd, brooddozen gemaakt, boekentassen ingepakt en dan een snelle blik op de klok. Tijd om te vertrekken.

In theorie ging Nathalie op zulke schoolochtenden te voet naar de bushalte iets verderop. Dat deed ze al van jongs

af aan, en dat ging prima. Het was niet ver stappen en ze wandelde voor het grootste deel samen met een vriendje dat een paar huizen verder woonde. Hij heette Ronny en hij ging, net als Nathalie, naar het buitengewoon onderwijs. Ook hij moest dezelfde bus nemen. Nathalie ging de deur uit bij ons thuis in de Foksweg, wandelde een paar huizen verder, pikte daar die jongen op en samen stapten ze naar de plek aan de Hofakker waar de bus hen vijf minuten later zou oppikken. Die halte lag bij de Boskee, in Leefdaal (Bertem), waar we toen woonden, en bevond zich vlak bij de in- en uitgang van onze wijk. De Foksweg, Hofakker en Boskee vormden allemaal samen een afstand van nog geen 200 meter. Ongeveer op hetzelfde moment vertrokken Anita, Bjorn en ik met de auto. Eerst zetten we Bjorn af aan zijn school in het dorp, dan bracht ik Anita naar haar werk in het wassalon in Wezembeek-Oppem en ten slotte reed ik verder naar de kazerne in Tervuren. Zo ging het er op de meeste schooldagen aan toe binnen ons gezin.

Maar die dag ging het een beetje anders. Nathalie wilde ook weleens met de auto worden afgezet, zoals we dat met haar broer deden. Daar was ze al een tijd over bezig. Ze wilde hetzelfde als Bjorn. Het was helemaal niet ver stappen voor haar, maar ik snapte wel dat ik mijn dochter veel plezier zou doen met dat ritje. Op die ochtend lukte dat ook prima. En we passeerden toch voorbij de halte – iedereen die onze wijk in- en uitreed kwam daar voorbij. Er was maar één weg.

‘Stap maar mee in de auto!’ zei ik tegen Nathalie.

Ze glimlachte naar me en was blij. Ze trok haar paarse jas aan, nam haar boekentas en zette zich trots op de achterbank naast haar broer.

Enkele minuten later zetten we haar af aan de ‘bushalte’. Dat was tussen kwart over zeven en halfacht. We namen vluchtig afscheid – we zeiden nog dag tegen elkaar – en ik reed verder met mijn vrouw en zoon, op weg naar de volgende halte op onze route: de school van Bjorn. Het was de laatste keer dat we Nathalie zagen.

Over die ‘bushalte’ zijn in de loop der jaren vrij veel misverstanden geweest, en dan vooral in de pers. De ‘bushalte’ was geen echte bushalte van De Lijn. Er stond geen hokje, geen bankje, zelfs geen bord met buslijnen, uren of routes. Het was eerder een opstapplaats die niet specifiek aangegeven stond. Op die plek pikte de bus van het buitengewoon onderwijs de kinderen uit onze wijk op die naar Leuven moesten worden gebracht. Daar konden ze dan de juiste bussen naar hun school nemen. In de tijd na de verdwijning, en zelfs vele jaren later nog, verschenen er meerdere foto’s van een bushalte aan de Tervuursesteenweg, maar dat hokje had absoluut niets met Nathalie te maken. Ze is daar zelfs nooit geweest. Journalisten trokken ernaartoe om beelden en foto’s te maken, maar ze hadden het mis.

Terug naar 26 februari 1991. Op dit punt is het verhaal van Suzanne van cruciaal belang. Suzanne was van een van onze kennissen uit de buurt. We kenden haar best goed, want ze woonde in dezelfde wijk als wij en haar kinderen speelden met de onze. Ze wist wie wij waren en wij kenden haar en

haar gezin. Dat kwam nog wat meer omdat haar zoon Nico ook aan Nathalies bushalte werd afgezet. Ze stapten elke ochtend met drie kinderen uit de buurt op de bus naar Leuven.

Suzanne legde een soortgelijke route als de onze af die ochtend. Zij en haar kinderen waren iets later dan wij uit onze wijk vertrokken. Ze reed een paar minuten achter ons met de wagen. We zijn elkaar gekruist aan de school van Bjorn, waar zij toen haar dochter afzette. We hebben even vluchtig hallo gezegd, maar niet meer, want die ochtenden waren bij iedereen tot op de minuut getimed. Suzanne moest nog met Nico terugrijden om ook hem op tijd voor de bus af te zetten.

Toen de ochtendrush met de kinderen voorbij was, reed Suzanne naar haar werk. Maar het voelde voor haar anders aan dan anders. Wat was er nu net gebeurd? Ze begon na te denken over wat ze die ochtend had gezien. Er klopte iets niet. Nadat ze haar dochter op school in het dorp had afgezet, was ze met Nico naar de Hofakker gereden. Daar zag ze langs de kant van de weg aan de Boskee een auto staan – het was een grijze Toyota Corolla. Het leek wel alsof die auto in panne stond, want de bestuurder, een man, stond op dat moment voorovergebogen onder de geopende motorkap. Ze had gezien dat Nathalie in de wagen zat. Onze dochter had een handgebaar gemaakt naar Suzanne. Had ze gewuifd om hallo te zeggen? Dat dacht Suzanne eerst. Het leek toch zo. Suzanne reed een stukje voorbij die plek om haar wagen te kunnen draaien, voordat ze Nico liet uitstappen. Als het slecht weer was, bleven de kinderen weleens in de auto wachten bij Suzanne, maar dat was die dag niet zo.

Nico was uitgestapt en had gezegd aan zijn mama dat hij al even ging kijken. Van op de Hofakker, de plek waar Suzanne haar auto had geparkeerd, kon je Nathalie en de man namelijk niet meer zien. Het is erg heuvelachtig in de streek van Leefdaal, en de Boskee – waar de auto, de man en Nathalie stonden – is op die plek een holle weg. Nico was al snel terug naar zijn moeder gekomen en had haar gezegd dat de auto weg was, dat Nathalie al was vertrokken. Ze zouden die ochtend dus maar met z'n tweeën op de bus stappen: Nico en Ronny.

Eerst maakte Suzanne er niets van. Ze dacht aanvankelijk dat Nathalie onderweg was naar Leuven met iemand van onze familie. Maar op weg naar haar werk bleef het hele verloop van die ochtend door Suzannes hoofd spoken. Er klopte iets toch echt niet. Ze wist dat wij niet van de streek waren, dat we ver weg woonden van onze familie, dat iedereen in Antwerpen woonde. Ze bedacht dat het toch vreemd was dat iemand zo vroeg 's ochtends al met onze dochter op stap zou zijn.

Belangrijk om weten is dat we spreken over 1991, het tijdperk voor de mobiele telefoons, voor de smartphones. Er was geen WhatsApp, geen snelle verbinding tussen mensen. Het was ook nog de periode van voor de zaak-Dutroux. Child Focus bestond nog niet. Het was anders. Maar vooral dat gebrek aan mobiele telefoons maakte een groot verschil. Suzanne heeft dus pas actie kunnen ondernemen toen ze op haar werk aankwam – ze kon niet even een bericht via WhatsApp sturen, of snel even (video)bellen zoals we vandaag vast en zeker zouden hebben gedaan.

Suzanne is binnengekomen op haar werk, is naar het telefoontoestel gelopen en heeft meteen gebeld naar Ten Deselaer, de school van onze dochter, om te vragen of Nathalie was aangekomen. Wat ze vreesde, werd werkelijkheid. Ze kreeg te horen dat Nathalie niet in haar klas zat. Ze was niet op school komen opdagen.

Voormiddag: ‘Nathalie is niet op school’

Wij hadden ondertussen Bjorn afgezet op zijn school in het dorp en ik zette met Anita koers naar de wasserij in Wezembeek-Oppem. Onderweg staken we nog even de hand op naar Suzanne, die net voorbijkwam in de auto met haar kinderen. Even later zette ik ook Anita af op haar werk en trok ik verder naar mijn werk in de kazerne Panquin in Tervuren.

Rond 8 uur moet ik op de kazerne zijn aangekomen, want om 8 uur kregen we daar appel en begon onze dag. Tegen 10 uur ging ik hardlopen. Ik zat op dat ogenblik in een militaire crossploeg. We deden met die ploeg mee aan wedstrijden veldlopen, de halve marathon Koen Van Dijck en de Loopwedstrijd Etienne Gailly in Eupen aan de stuwdam, die vanuit het leger werden georganiseerd. Daarom deden we elke dag een trainingsloop van ongeveer een uur, van 10 uur tot 11 uur. Ons trainingsparcours was elke dag min of meer hetzelfde. We vertrokken op de kazerne in Tervuren. Vanaf daar renden we naar de Koninklijke Wandeling, we kwamen langs Jezus-Eik, en vandaar ging het terug naar de kazerne.

Toen ik terug in de buurt van de kazerne kwam aangelopen, zag ik dat er iemand me aan de bareel stond te wenken. Het was iemand van het wachtpersoneel van de militaire politie, die daar sowieso altijd de wacht hield. Hij wachtte mij specifiek op en vertelde dat ze een telefoon van de school van Nathalie hadden gekregen en dat ze hadden gevraagd om terug te bellen. Ik voelde me eigenlijk niet echt gealarmeerd door dat nieuws, maar liet hen weten dat ik dat zou doen. ‘Maar eerst even rap een douche nemen’, voegde ik er nog aan toe. Met de meeste telefoons op de kazerne konden we alleen binnenlijnen bellen. Sommige konden wel rechtstreeks naar buiten bellen. Ik moest naar de telefoon van mijn chef om een buitenlijn te kunnen bellen, en die stond een eind verderop. De douche was vlakbij. Ik dacht: Nathalie is gevallen, of ziek geworden. Ik zal zo wel gaan telefoneren.

Ik stond onder de douche toen ze me toch opnieuw kwamen roepen. ‘De school heeft nog eens gebeld, Eric’, zeiden ze. Nu klonk het toch al dringender dan eerst. Ik haastte me uit de douche, op weg naar de telefoon.

De eerste die ik aan de lijn kreeg was Anita. Omdat de mensen van de school mij niet hadden kunnen bereiken, hadden ze haar opgebeld op haar werk. Ze had geen transport en kon er niet weg. Ze belde me dus in paniek op, op mijn werk, net toen ik het kantoor binnenkwam. Anita vertelde me rechtuit wat zij van de school te horen had gekregen en wat men tot op dat moment wist: ‘Eric, Nathalie is niet op school aangekomen. Suzanne heeft gezien dat ze in een auto zat bij een man. Ze is daarmee weggereden.’ Ze vertelde het me klaar en helder, maar ze was duidelijk in paniek. Ik hing op, en

werd meteen opnieuw gebeld door Ten Desselaer, Nathalies school. De directrice vertelde hetzelfde verhaal als Anita.

Nathalie was dus niet op school.

Ik wist niet goed wat te denken, wat te voelen. Wat was er aan de hand? Was dit echt? Ik voelde me zenuwachtig worden, ik kreeg stress, en raakte nu ook zelf in paniek. Maar ik ben iemand die altijd handelt, dus dat heb ik op dat ogenblik ook gedaan. Ik ben in de auto gesprongen en ben razendsnel naar Leefdaal gereden.

Nu, ik ben natuurlijk niet naar ons huis gegaan, ik ben rechtstreeks naar het kantoor van de rijkswacht gereden. Hun kantoor was midden in het dorp waar we woonden, vlak tegenover de school van Bjorn trouwens. Ik heb aangifte gedaan bij hen op basis van wat ik tot dan toe wist. Ze hebben alles op papier gezet, en hebben een proces-verbaal van verdwijning opgesteld. Ik ben goed opgevangen toen, ze hebben me meteen geloofd en vertrouwen gegeven en de zaak werd gelukkig ogenblikkelijk ernstig genomen. Ik moest niet wachten, de mensen daar zijn meteen in actie geschoten. Door het optreden van die rijkswachter die me als eerste ontving, is er in de loop van de middag al meteen een onderzoeksrechter gevorderd. Er is ook geen moment getwijfeld aan mijn verhaal: omdat Nathalie gezien was met die man en die auto is er nooit sprake van geweest dat Nathalie een 'wegloper' kon zijn. Want ook dat is een piste die bij verdwijningen wordt gevolgd. Maar niet bij ons. Nathalie was ontvoerd.

De rijkswacht had geen draaiboek, de mensen daar hadden geen handleiding om met zulke zaken om te gaan. Maar ze hebben me geholpen vanaf de eerste seconde dat ik binnenkwam in het kantoor. Een van de eerste dingen die ze me opdroegen om te doen was een zo recent mogelijke en duidelijke foto van Nathalie zoeken. Ik ben naar huis gereden, op zoek gegaan naar die foto, zodat ik ze kon meegeven aan de rijkswacht. Dat is de intussen iconische foto van Nathalie, die ik vasthoud op de cover van dit boek.

Onderweg naar huis kwam ik Suzanne opnieuw tegen. Zij was na het telefoongesprek met de school, en de mogelijkheid van een verdwijning, ook meteen vertrokken op het werk. Ze was weer in de auto gestapt en naar Leefdaal gekomen. Ik vermoed dat de politie meteen met haar heeft gesproken, omdat zij een belangrijke getuige was. Suzanne was een van de laatste personen die Nathalie die ochtend had gezien. En ze had ook de auto, die grijze Toyota Corolla, en de man bij wie Nathalie was gezien. Haar kant van het verhaal was zeer belangrijk.

De tijd tikte maar verder en verder. Ondertussen was Anita nog altijd op het werk. Ze was compleet in paniek, tot niets meer in staat – wat natuurlijk te begrijpen valt als je zo'n nieuws krijgt over je dochter. Wat er gebeurde, was dan ook zo overdonderend. Ik ben Anita gaan ophalen in Wezembeek-Oppem en ben meteen met haar teruggeden naar het kantoor van de rijkswacht in Leefdaal. Ook zij moest daar vervolgens een verklaring afleggen.

We kregen te horen van de rijkswachters in Leefdaal dat er een onderzoeksrechter was gevorderd. Zijn naam was Raymond Decoux en hij was vanaf dat ogenblik verantwoordelijk voor de uitvoering en coördinatie van al het onderzoekswerk rond Nathalies verdwijning. De Bewakings- en opsporingsbrigade van de rijkswacht – beter bekend als de BOB – begon meteen aan het onderzoek en contacteerde ons vrijwel meteen.

Het ging allemaal erg snel. Vanaf dat telefoongesprek in de kazerne Panquin overkwam alles ons. We hadden niet veel van de situatie meer in de hand en werden geleefd. Het was een vreemde gewaarwording. Maar natuurlijk ging het gewone leven daarbuiten ook nog verder. We waren niet alleen de ouders van een verdwenen meisje, maar ook van een zoon van wie de school elk moment uit kon zijn. Zoals ik al zei, lag Bjorns school vlak bij de rijkswacht. We pikten hem op het einde van de schooldag dus op.

Namiddag: het nieuws verspreidt zich

We wisten totaal niet wat er nog zou gaan gebeuren, wat er ons allemaal te wachten stond de volgende uren. Maar Bjorn van school halen, dat was een duidelijke actie die we moesten ondernemen. We zijn met onze zoon naar huis gegaan en hebben hem in het kort uitgelegd wat er aan de hand was – ook al wisten we zelf eigenlijk helemaal niet echt wat er was gebeurd en schoten onze gedachten alle kanten op.

Het is op zo'n moment alsof je in een molen wordt gegooid. Je hebt geen idee welke emoties er door je heen gaan, je weet niet wat te voelen, wat te denken. Wat is er nu net gebeurd? Wat moet je doen? Wat is onder en wat is boven? De grond zakt echt weg onder je voeten.

Bjorn was zes jaar op dat ogenblik, hij zat in de lagere school. Hij was nog een klein kind. Ik herinner me niet goed meer hoe hij reageerde op het nieuws over zijn zus, of het wel bij hem binnenkwam. Waarschijnlijk is zijn reactie zo een van de dingen uit die periode die ik zelf heb verdrongen, om mezelf te beschermen. Ik vroeg er hem onlangs zelf nog eens naar en hij zei me dat zijn herinneringen aan Nathalie, aan die dag, aan alles wat erop volgde met de jaren zijn vervaagd.

Van zodra we thuiskwamen, was het de zoete inval: de rijkswacht, de BOB, burens, vrienden... Iedereen liep de deur plat. Het nieuws was als een lopend vuurtje rondgegaan in onze buurt, in de wijk. Ik herinner me wel dat vrienden van ons zich hebben ontfermd over Bjorn. Ze hebben hem uiteindelijk meegenomen naar hen thuis, weg van de drukte, en hebben de volgende dagen voor hem gezorgd. Zo had hij structuur, at hij op tijd, kon hij naar school gaan en pikte hij niet te veel van de paniek en de drukte op. Die vrienden zorgden er ook voor dat wij Bjorn wel dagelijks zagen. Ik ben hen daar nog altijd ontzettend dankbaar voor.

Op een bepaald ogenblik waren er mensen van de BOB bezig bij ons in huis. Wij stonden er helemaal niet bij stil wat ze aan het doen waren. Ook dat 'overkwam' ons. Ze hadden gezegd dat ze een bijkomend huisonderzoek zouden

uitvoeren, met name in de kamer van Nathalie. Wij waren daar natuurlijk niet bij. Ik weet niet eens of daar foto's zijn genomen. Ik herinner me wel dat ze Nathalies tandenborstel en haarborstel hebben meegenomen voor verder onderzoek. Het DNA-onderzoek stond toen nog in de kinderschoenen, het was helemaal nog niet wat het vandaag is, maar Jean-Jacques Cassiman van de KU Leuven was er al mee bezig en speelde een belangrijke rol bij het onderzoek naar de verdwijning van Nathalie. Ik herinner me dat ze in haar haarborstel niet alleen haren van haar, maar ook van haar poppen vonden. Typisch Nathalie... zij en haar barbiepoppen. Pas jaren later heb ik vernomen dat ze bij die huiszoeking ook haar lakens en matras hebben onderzocht, op zoek naar sporen van sperma. Dat onderzoek was negatief, maar horen dat ze dat hadden onderzocht, kwam toch hard binnen. Ze wilden natuurlijk zeker zijn dat er geen sprake was van misbruik binnen ons gezin. Ik ben uiteindelijk blij dat ze dat hebben gedaan, dat ze zo grondig te werk zijn gegaan, en geen enkele piste uitsloten.

Ze hebben Anita en mij nooit als verdachten behandeld, of ons dat gevoel gegeven. Ze hebben natuurlijk wel een grondig onderzoek gedaan naar wie we waren. En toen er enkele maanden later een opeenstapeling van vragen rondom mij was gekomen, hebben ze me weleens verhoord. Een van de vragen die me altijd is bijgebleven, was of ik Nathalie misschien zelf had verkocht. Zo, vlakaf: of ik haar misschien had verkocht?! Het was wel even schrikken toen ik die vraag kreeg. Maar zulke dingen verzeilden nu eenmaal op de een of andere manier in het onderzoek, en de onderzoekers moesten alles bekijken – dat begreep ik en vond ik ook nodig. Ik had bijvoorbeeld

een som geld op mijn rekening gekregen, en dat vond men verdacht. Gelukkig was het snel uitgeklaard, want dat bedrag was achterstallig kindergeld en kon tot op de cent verklaard worden. Het was een betaling van de overheid dan nog wel. Het was een formaliteit, maar ze moesten die uitzoeken.

Wat ik me ook herinner van het onderzoek die namiddag is dat een 'zwaantje' – de naam voor een motorrijder van de wegpolitie – nog een extra foto van Nathalie kwam ophalen, om die met de motor naar de BRT, de Belgische Radio- en Televisieomroep (nu VRT), te brengen. Na *Het Journaal* gingen ze die foto als opsporingsbericht tonen. Pas toen kwam het besef bij Anita en mezelf dat niemand van de familie in Antwerpen al wist wat er aan de hand was. In een helder moment realiseerden we ons dat we mijn ouders, Anita's ouders, onze broers en zussen en andere dichte familieleden moesten bellen om te vertellen wat er aan de hand was. Stel je voor dat ze rustig naar *Het Journaal* zaten te kijken en dan plots de foto van hun kleindochter of nichtje zagen verschijnen.

Onze ouders en enkele van onze broers en zussen zijn meteen naar Leefdaal gekomen, om ons bij te staan. Het was heel hectisch geworden in ons huis: er liepen zoveel mensen rond, maar allemaal wilden ze helpen.

Avond: het opsporingsbericht en de eerste zoekactie

De BOB was al volop bezig met het onderzoek. Het moment waarop de scholen begonnen en uit waren, waren blijkbaar belangrijke ogenblikken. Dat vertelden ze me later tijdens het onderzoek. De agenten van de BOB hadden alle voertuigen tegengehouden die de volgende ochtend vroeg voorbij de 'bushalte' reden. De kans dat de mensen die daar passeerden na schooltijd er die ochtend ook waren geweest, was groot. Het was het moment om getuigen te verzamelen, om te horen wat die mensen hadden opgemerkt die ochtend. Ook de route van de bus werd helemaal gecontroleerd. De dagen daarna werd ook verder nagegaan wie de buschauffeur was, en of er een verloop in buschauffeurs was geweest. Er werd ook op Nathalie's school gekeken wie er les gaf, enzovoort.

Bovendien was er nog iets anders waarop de onderzoekers hoopten. Soms worden kinderen meegenomen van een bepaalde plek om ze seksueel te misbruiken, en worden ze 's avonds gewoon terug afgezet op dezelfde plaats. Verschrikkelijk als je erover nadenkt, maar dat hadden ze in eerdere zaken al meegemaakt. Er bestond dus een kans dat Nathalie op die manier weer tevoorschijn zou komen, gewoon daar waar ze verdwenen was. Ze zeggen weleens dat de eerste 48 uur bij een verdwijningszaak cruciaal zijn, en daar zetten ze duidelijk bij het onderzoek ook op in. Het was allemaal hard nieuws, maar als het kon helpen...

Maar Nathalie kwam niet opdagen.

De onderzoekers spraken wel met een aantal andere mensen die getuige waren geweest van de situatie die ochtend. Men heeft ook de omgeving, het hele dorp eigenlijk, in de gaten gehouden met anonieme wagens. De hoop was er dat er zo iets van nieuws uit de bus zou komen. De volgende ochtend hebben ze alles nog eens overgedaan, iedereen opnieuw tegengehouden en ondervraagd.

Uit die eerste acties kwam van alles uit de bus. Voornamelijk werd Suzannes verhaal van de ochtend van 26 februari bevestigd. Meerdere getuigen hadden Nathalie aan de Boskee gezien, nog anderen hadden gezien dat er een man 'in panne stond' met een auto. Het werd meermaals bevestigd door getuigen dat het een grijze Toyota Corolla was. Een van de getuigen gaf zelfs aan dat hij een moment had gedacht dat die man zijn broer was die daar met autopech langs de kant van de weg stond. Hij had vertraagd, maar toen hij zag dat het zijn broer niet was, was hij doorgereden. De wagen was zo'n tien jaar oud, van het begin van de jaren 1980. De man over wie gesproken werd, zou rond de vijftig jaar oud zijn en was kalend. Genoeg informatie om een robotfoto te maken, was er echter niet.

Met die informatie ging de BOB dus verder. Die tips die ze binnen de eerste 24 uur na de verdwijning hebben verzameld, zijn de meest waardevolle. Het is zo goed als zeker dat Nathalie in de wagen bij een man was gestapt en dat die wagen een grijze Toyota Corolla van zo'n tien jaar oud was. Het is dan ook belangrijk dat men bij die verhalen blijft,

want na verloop van tijd gaan die een eigen leven leiden. Zo ging men op een bepaald moment zelfs twifelen aan de grijze Toyota.

Nu, de gerechtelijke politie wist dus van die wagen, maar wat dan? De gerechtelijke politie had de opdracht gekregen om alle grijze Toyota's uit het begin van de jaren 1980 te controleren, om uit te zoeken wie ermee reed, wie de eigenaars waren, welke gestolen waren, welke nieuw gekocht. Dat was een huzarenwerk in 1991, waarin de computersystemen nog lang niet met de snelheid en finesse van vandaag werkten en het internet zelfs nog niet was opengesteld voor het publiek. Ze werkten op de meeste kantoren van de hulpdiensten nog met typmachines. Ik herinner me niet het exacte getal, maar er waren meer dan tienduizend grijze Toyota's om te controleren. Het was een hele taak om al die gegevens na te kijken, grotendeels manueel. Wie reed er nog rond met een oude Toyota Corolla en welke waren op dat moment gestolen? Misschien waren de auto's wel overspoten of hadden ze sinds hun aankoop een andere kleur gekregen? Het was als een speld in een hooiberg zoeken om dat allemaal zonder computer te controleren. Na verloop van tijd heeft men dat dan ook als bijna onmogelijk geacht.

Rond de avond, zo informeerde de BOB me, gingen ze toch aan de slag met een waardevolle tip, die ze verder wilden controleren. Dat leidde tot de eerste echte zoekactie. Die vond plaats in het bos dat tussen het kasteel van Leefdaal in Bertem en de Tervuursesteenweg lag. Volgens de BOB had iemand daar 'iets' opgemerkt, dus ze gingen met een opsporingsteam met honden aan de slag, op zoek naar Nathalie,

of naar aanwijzingen voor de zaak. Uiteindelijk is daar niets gevonden, er is ook niets meer uitgekomen.

Zoals ze ons hadden gezegd, werd die avond na *Het Journaal* op de BRT Nathalies foto getoond. Het was zo'n typische foto die ze op school maken van kinderen. Ze was al wat ouder, maar het was de eerste goede foto die ik van Nathalie had gevonden. Nu was het hele land op de hoogte van de verdwijning van onze dochter. Ik had nog gevraagd of er ook een opsporingsbericht op VTM kon komen. De commerciële zender bestond toen twee jaar en had zelf ook een eigen journaal, *Het Nieuws*. Maar het opsporingsbericht kon niet op de commerciële omroep komen. Dat maakte mij kwaad.

Of dat opsporingsbericht echt binnenkwam bij ons? Vast wel, maar ik herinner het me niet goed meer. We hebben de ernst van de zaak vrij snel beseft, maar ik weet niet of dat al op dat moment was. Of het allemaal echt wel al was doorgedrongen. Het ging allemaal zo vlug en we werden al snel 'geleefd' door de gebeurtenissen. Maar de zin 'Er is iets niet juist' zat wel meteen in mijn hoofd.

Na de verdwijning

Het was een komen en gaan van mensen. Iedereen zette zich in om Nathalie te vinden. Er werden telkens weer nieuwe manieren gezocht om op aanknopingspunten uit te komen, om haar op te sporen, haar te zoeken en te vinden. Maar hoe hard iedereen zich ook inzette en ons steunde... het mocht niet baten. Waar was Nathalie?

Een nieuwe dag

Of ik die nacht van 26 op 27 februari heb geslapen? Ik heb geen enkel idee. Ik herinner me daar niets meer van. Maar de kans is klein.

Wat ik nog wel weet, is dat een deel van onze familieleden de avond van de verdwijning zelf terug naar huis zijn gegaan. Alleen mijn moeder is bij Anita en mij gebleven. Het plan was dat zij een paar dagen bij ons zou blijven, om ons te steunen, om voor ons te zorgen, eten te maken, enzovoort. Niet dat we die dagen veel aten of sliepen. Dat ging gewoonweg niet.

Die 27ste februari ben ik heel vroeg opgestaan. Ik herinner me van die eerste dagen vooral de grote lijnen nog. Ik stapte bijvoorbeeld die ochtend in de auto, reed onze wijk uit, en zag dat er veel rijkswacht en politie aan de Boskee stond om iedereen te controleren en de vraag te stellen of ze de

dag ervoor iets hadden gezien. Het onderzoek ging verder. Ik ging overal naartoe, keek overal rond. Anita bleef thuis, bij de telefoon. Want we kregen regelmatig telefoon van alle betrokken partijen.

Ik sprak bijvoorbeeld nog met een van de andere getuigen, Martine. Ook zij kende – net als Suzanne – onze dochter vrij goed. Martine was de ochtend van 26 februari gepasseerd aan de Boskee en had Nathalie naar de grijze auto zien stappen met de man. Net zoals bij de andere tips was dat alleen maar een bevestiging van het verhaal dat nu al bijna 24 uur de ronde deed. Getuigen zoals Suzanne en Martine kenden Nathalie echt. Ze konden zich niet hebben vergist: zij wisten dat dat meisje Nathalie was, omdat ze onze dochter kenden. Ze wisten wel degelijk hoe Nathalie eruitzag en hadden zich zeker niet vergist.

Die eerste uren en dagen kan de politie weinig boodschappen geven of elementen uit het onderzoek meedelen. Er wordt ook niet echt uitgelegd wat er gaat gebeuren. Dat is het geheim van het onderzoek. Vandaag is dat nog altijd zo. Bij ons, en ook bij andere mensen die in soortgelijke situaties belanden. Maar we kregen wel twee mensen van de BOB aangewezen bij wie we altijd terecht konden, met vragen of wanneer we aan iets belangrijks zouden denken. Als we bijvoorbeeld een anonieme brief kregen, dan moesten we hen contacteren. Ze passeerden ook dagelijks bij ons thuis en hadden ons enkele richtlijnen gegeven. Zo moesten we een lijst bijhouden van alle telefoonnummers van mensen die ons contacteerden. Op die manier wisten ze wie vrienden en familie waren, en wie andere mensen. Dat bespaarde

hen al een hoop werk en tijd. Kregen we post, dan moesten we eerst handschoenen aantrekken voor we die openden. Je kon maar nooit weten wat we zouden ontvangen. En nog een belangrijke: we kregen ook de goede raad om zeker voorzichtig te zijn met de pers.

De rol van de media

De BOB drukte ons dus op het hart om zeker op te letten met bepaalde media. We moesten op onze hoede zijn. Dat was natuurlijk wat zoeken voor ons, want tegelijkertijd konden die mediakanalen – kranten, lokale en nationale radio en televisie – net heel erg helpen bij de zoektocht naar Nathalie. Zij waren de kanalen bij uitstek om het opsporingsbericht te verspreiden en op korte tijd veel mensen te bereiken. Daar waren we ons zeer bewust van. Zeker sinds we het bericht de avond ervoor na *Het Journaal* op de BRT hadden zien voorbijkomen. Zulke opsporingsberichten moesten er gewoon zijn.

Ik had me de avond voordien druk gemaakt omdat het nieuws over Nathalie niet tot bij de VTM-kijkers was geraakt. Een van de bureaus die op dat moment bij ons thuis was, had een uitstekende ingeving. Hij vertelde me dat Dany Verstraeten, die nieuwslezer was bij *Het Nieuws* van VTM, in de buurt woonde en dat hij hem kende. Die buurman heeft contact opgenomen met Dany en zo ging de bal daar – met een beetje vertraging – ook aan het rollen. Er kwam geen opsporingsbericht na *Het Nieuws*, maar VTM bracht wel een reportage over de verdwijning van Nathalie. Op die manier werden de kijkers van de commerciële zender ook op de

hoogte gebracht en bereikten we een groter deel van de bevolking met onze noodkreet.

Via Dany Verstraeten staken we trouwens ook vrij snel daarna de landsgrenzen over met ons opsporingsbericht. Anita en ik trokken naar Hilversum, voor de opnames van het programma *Crime Time* op de televisiezender TROS. Daar deden we in de studio bij Jaap Jongbloed een oproep naar de kijkers om ons meer te laten weten als iemand informatie had over de verdwijning van onze dochter. We kwamen in beeld en toonden de foto van Nathalie. Alles wat kon helpen om haar terug te vinden, deden we. Tijdens *Crime Time* bleven we heel dicht bij de feiten en deelden we mee wat er die ochtend was gebeurd. Het ging om de objectieve feiten. Hoe stresserend die ervaring ook was, we waren tevreden over die uitzending.

Maar niet alle ervaringen met de media waren even goed. Waarvoor we verwittigd waren, gebeurde ook. Een van de BOB'ers had ons uitgelegd dat we moesten opletten met pers die op sensatie belust was, op media die graag een loopje nemen met de werkelijkheid en al helemaal niet bij de feiten blijven. Daar kregen we dus ook al vrij snel mee te maken.

Vanaf de ochtend van woensdag 27 februari, een dag na de verdwijning dus, stond er pers aan onze voordeur. Het waren voornamelijk journalisten en fotografen van de kranten, van *Het Laatste Nieuws*, *Het Nieuwsblad*, de *Gazet van Antwerpen*... Maar de opvallende factor, de echte stoorzender, was *Blik*, een roddelblad. Ik herinner me nog hoe twee journalisten van dat blad voor onze deur bleven staan. Waren het

nu broers, of vader en zoon? Dat weet ik niet meer, maar ik kan me hun gezichten en uiterlijk nog zo voor de geest halen. Ze zaten in een groene Lada te wachten tot er 'iets' gebeurde, eender wat. Het was duidelijk dat ze niets wilden missen. Als ik ergens naartoe ging, achtervolgden ze me zelfs. Het was hallucinant.

Op een bepaald moment werden hun gedrag en aanwezigheid me te veel. Ik ging elke ochtend naar de krantenwinkel om alle kranten te kopen. Die journalisten van *Blik* volgden me op de voet. Meestal zweeg ik, maar die dag kon ik niet langer op mijn tanden bijten. Ik zag de *Blik* namelijk liggen in de krantenwinkel met op de cover... een foto van mijn eigen moeder in haar nachtjapon. Die twee hadden met een telelens naar binnen zitten turen in mijn huis en zo mijn moeder 's ochtends gefotografeerd net nadat ze uit bed was gekomen. Toen ben ik naar die mannen toe gegaan en heb ik hen duidelijk gemaakt dat ik wel wist waar mijn moeder was, maar niet waar Nathalie was. Ik zei: 'Mijn moeder wordt niet gezocht! Nathalie is vermist. Plaats foto's van haar op de voorpagina in plaats van die van mijn moeder en zorg er mee voor dat er naar mijn dochter wordt gezocht! Dat zij wordt gevonden!' Voor mij was dat het allerbelangrijkste: dat Nathalie gevonden zou worden, en als de pers daarbij kon helpen, graag. Maar dit... Het voelde alsof ik achtervolgd werd door paparazzi.

Ook bij de BRT, bij presentator Jan Van Rompaey, heb ik eens een probleem gehad. We waren toen al volop met een afficheckampagne bezig en daarom waren we ook uitgenodigd om in zijn programma *Zeker Weten* te verschijnen. Ik

zat in een voorbereidend gesprek met een van de medewerkers van Van Rompaey toen iemand die ons aan het helpen was affiches kwam ophalen. Hij liet me weten dat een filiaal van een bepaald grootwarenhuis de affiche van Nathalie niet wilde ophangen. Een van de medewerkers weigerde het. Ik heb eigenlijk nooit geweten waarom. Ik sprak even over het voorval met hem en ging toen verder met dat voorbereidende gesprek. Er werd niets gezegd over waarom ik was weggeroepen. Het kwam niet aan bod. Die avond zat ik – zenuwachtig natuurlijk – in de studio met Jan Van Rompaey. We spraken over de verdwijning van Nathalie, maar al snel werd er afgeweken van de kernboodschap waarover ik het wilde hebben. Jan Van Rompaey zei: ‘Ik heb gehoord dat er supermarkten zijn waar de affiche niet mag worden opgehangen.’ Ik ging niet in op zijn vraag, antwoordde niet, want ik wilde het daar niet over hebben. Het was niet relevant voor mij. Ik wilde al helemaal niet de naam van die supermarkt noemen. Maar hij drong aan en nam de naam van het grootwarenhuis uiteindelijk zelf in de mond. Ik zat heel verveeld met die zaak.

Nu, dat verhaal kreeg nog een staartje. De ochtend na die uitzending van *Zeker Weten* kreeg ik de algemeen directeur van het grootwarenhuis aan de lijn. Hij vond de situatie hoogst vervelend, vertelde dat het zeker geen algemeen beleid bij zijn supermarkt was om zulke affiches te weren en dat hij wilde helpen. Hij vroeg of hij een affiche kon krijgen. Die zijn ze komen halen, en die hebben ze zelf gekopieerd en verder verspreid in hun supermarktfilialen over het hele land.

Een doorbraak?

De rol van de media was dubbel. Ik herinner me niet alleen die paar nare ervaringen, maar ook dat er wel degelijk tips binnenkwamen na televisie-uitzendingen. De eerste grote tip kwam er al enkele dagen na de verdwijning van Nathalie. Op 28 februari kregen we nieuws van een caféhouder uit Dilbeek.

De man was bij de onderzoekers terechtgekomen nadat hij het opsporingsbericht van Nathalie op tv en in de krant had gezien. Hij dacht dat hij het meisje op de foto had herkend en kwam met dat nieuws naar buiten. De caféhouder vertelde dat er een man met ‘dat meisje’ in zijn zaak was binnengekomen enkele dagen daarvoor, rond het moment van Nathalies verdwijning. Ze zouden een chocomelk hebben besteld en opgedronken, en waren toen weer vertrokken. Hij had niets verdachts gezien en had er eigenlijk niet bij stilgestaan op het moment zelf, maar pas later, toen hij de opsporingsberichten zag, was hij beginnen nadenken. Was dat meisje misschien Nathalie geweest?

Op basis van die getuigenis en wat de caféhouder wist, hadden ze een robotfoto van die verdachte man gemaakt. Die was er rond 1 maart, maar om het onderzoek niet te schaden werd die in eerste instantie nog weggehouden van de media. Het parket had de robotfoto wel aan mij bezorgd, omdat we toen zoekacties organiseerden en het ons misschien kon helpen.

Rond die eerste maart hadden we een bijeenkomst met een volle zaal vrijwilligers in het café Pallekeshof in Leefdaal,

om een zoekactie de dag erop voor te bereiden. Daar was ook pers op afgekomen. Ik had veel papieren bij me, en de robotfoto zat daartussen, weggestopt. Ik heb ze aan niemand getoond en dacht dat ze veilig was opgeborgen, maar iemand moet ze in handen hebben gekregen. Een nieuwsgierige journalist? Lang verhaal kort: de robotfoto stond de volgende dag in de krant. Net wat de onderzoekers en het parket nadrukkelijk níét wilden.

Het was natuurlijk vervolgens voor iedereen roeien met de riemen die we hadden. Dus het parket heeft dan van de gelegenheid gebruikgemaakt om ook via de media te vragen wie die man was. Wie herkende hem? Had iemand anders hem gezien? Wist iemand iets meer? Wie was hij? En misschien nog belangrijker: als de man de robotfoto zelf zag, kon hij zich dan melden? Stel dat het gewoon een vader was die met zijn dochter een chocomelk was gaan drinken, dan kon dat spoor op zijn minst toch al worden uitgesloten. Er moest snel duidelijkheid komen.

Er is nooit een bruikbare tip gekomen, en de man heeft zich niet gemeld. Bovendien bleek na een tijd dat de caféhouder kleurenblind was: hij kon dus niet hebben gezien dat het meisje in zijn zaak een paarse jas droeg, zoals Nathalie op de dag van haar verdwijning. Het spoor liep dood. Het leverde niets op.

Die eerste week na de verdwijning gebeurde er veel. Zo schreven Anita en ik een brief naar de mogelijke ontvoerder van onze dochter. Die stuurden we rond 1 maart 1991 naar

het Belgische persagentschap Belga, dat de brief verspreidde in de kranten:

Zeg alsjeblief wat er met ons dochtertje is gebeurd

Vrijdag 1 maart, vijf bange lange dagen, vijf eeuwigdurende nachten zijn minuut na minuut gevuld met dezelfde vraag: 'Waarom zoiets moet?'

Wie heeft nu in godsnaam het recht een gewoon gezin te treffen in hun dierbaar bezit?

Je beseft als ouder maar al te goed dat je kind in het dagelijkse leven regelmatig aan risico is blootgesteld, trouwens de krant vertelt ons de talrijke verkeersongevallen met slachtoffers, terminale ziektes... Ik bedoel dat zoiets begrijpbaar, vatbaar is, ik zeg niet aanneembaar...

Maar wat hier gebeurt, dit gevoel, dit soort haat rijst tot het onbegrijpelijke. Niemand, geen enkel kind in het bijzonder verdient zoiets te ondergaan... Denk even aan je eigen kind dat in angst naar 'mama' roept...

Geef ons alsjeblieft Nathalie terug... Haal ons uit die afschuwelijke en onverdraaglijke onzekerheid.

Wij roepen de dader op om zo vlug mogelijk enig contact, één enkele tip door te geven aan Nathalies mama en papa... Straks komt er weer een lange nacht voor een leeg kinderbedje, en dit kunnen mama, papa en broertje niet meer aan.

Joris Viville

Was het nu op de dag van Nathalies verdwijning zelf, of de dag erna? Dat weet ik niet meer precies, maar wat ik me wel herinner, was dat ik op een bepaald moment tijdens die rollercoaster waarin we waren beland moest denken aan de negenjarige Joris Viville. Ik herinnerde me de berichten in de media van een kleine twee jaar daarvoor, van een Vlaams gezin dat op reis was naar het zuiden van Frankrijk en daar in een horrorscenario was terechtgekomen.

De familie Viville was in de paasvakantie van 1989 naar het zuiden van Frankrijk getrokken voor een vakantie met de familie. Ze hadden een camping uitgekozen in Port Grimaud, in de buurt van Saint-Tropez. Joris was aan het spelen op 5 april 1989 toen hij het pad van Francis Heaulme kruiste. De man nam de kleine jongen mee, hij ontvoerde hem. Francis Heaulme verbleef op het moment van de feiten in een psychiatrische instelling. De eerste dagen was er geen nieuws van Joris en bleef men zoeken naar de vermiste jongen. Pas zeventien dagen later, op 22 april, werd het lichaam van de negenjarige jongen teruggevonden. Hij was gewurgd en neergestoken. Heaulme werd veroordeeld voor de moord. Hij bleek een seriemoordenaar die meerdere jonge jongens had gedood.

Het was een verschrikkelijk verhaal, zeker om aan te denken bij alles wat ons overkwam, maar ik kreeg het niet uit mijn hoofd en bleef maar aan die mensen denken. Ik wist dat Jos en Magda, de ouders van Joris, bij ons in de buurt woonden, in Winksele. Ik ben gaan zoeken naar hun nummer in het

telefoonboek en heb dat vrij snel gevonden. Ik belde Jos en Magda op en kreeg hen aan de lijn. Ze hadden niet veel woorden nodig toen ze hoorden wie ik was. Ze zijn meteen naar Anita en mij gekomen om ons te steunen.

Er waren veel mensen bij ons – ik schreef al dat het druk was in ons huis – maar Jos en Magda waren de eerste lotgenoten die we hebben ontmoet, en dat eigenlijk al helemaal in het begin van de verdwijning. Het was goed om met hen te kunnen spreken: zij boden ons een luisterend oor. Ook al was het niet duidelijk wat er allemaal gebeurde en nog kon gebeuren, zij verduidelikten toch ietwat wat er op ons zou afkomen. Jos had ook ervaring met de rijkswacht, omdat hij zelf in de hoofdbrigade van Etterbeek zat. Hun aanwezigheid en steun was belangrijk, want slachtofferhulp was in 1991 niet meer dan een proefproject dat pas was opgestart in Leuven. Pas een paar weken na Nathalies verdwijning namen sociaal assistenten van Slachtofferhulp Leuven contact met ons op. Ik herinner me ook Ivo Aertsen van de KU Leuven nog. Professor Aertsen volgde de groep Ouders van vermoorde kinderen en is pas later bij ons terechtgekomen met zijn proefproject. Dat was een begin van hulp, maar op dat moment was die steun van Jos en Magda Viville – lotgenoten – dus zeer belangrijk voor ons. Dat zouden we nooit vergeten.

Een gouden tip?

Ik was die eerste uren, de eerste dagen na Nathalies verdwijning volop bezig, rende van de ene plek naar de andere,

sprak met mensen. De momenten op televisie waren belangrijk voor de zichtbaarheid van onze zoekactie. De BOB voerde volop actie en bleef in contact met ons, maar ook in onze eigen omgeving werden verschillende acties opgestart. Iedereen deed wat hij of zij kon en er kwam een enorme hulp golf op gang – los van het officiële onderzoek. Uit die bezoeken aan ons thuis, uit de koppen die daar bijeen zijn gestoken, zijn heel wat dingen ontstaan.

Je had enerzijds het officiële onderzoek van het parket, de BOB, de gerechtelijke politie... Maar daarnaast zetten wij zelf ook acties op stapel. We werkten naast elkaar: het officiële onderzoek was aan geheimhouding gebonden, maar als wij tips kregen of ideeën hadden, dan konden we er wel mee bij hen terecht. Die deelden we ook consequent mee.

Vlak na de verdwijning van Nathalie hebben we het Steunfonds Nathalie opgericht. Het doel daarvan was om een gouden tip te kunnen krijgen waarmee we Nathalie konden terugvinden. Die opsporing en het opvolgen van de tips moest via het gerecht gaan, maar de 1 miljoen Belgische frank (vandaag afgerond 25.000 euro) zouden we zelf gaan verzamelen. Dat geld zou worden uitgelooft voor de gouden tip. Het Steunfonds Nathalie werd opgericht door mezelf met de hulp van de handelaarsvereniging van Leefdaal. Het ging om de bankdirecteur, de huisarts en enkele handelaars – Leefdaal is een klein dorp, er zijn maar enkele winkels, maar de inzet van de mensen uit onze buurt was groot.

We hebben foto's van Nathalie voorzien en verkochten die voor 50 Belgische frank per stuk, om zo de 1 miljoen

Belgische frank voor de gouden tip in te zamelen. Dat was een enorm bedrag en dat konden we niet zomaar ophoesten. Ook dat moet je in de tijdsgeest zien: er waren geen sociale media, er waren geen crowdfundingplatforms – hoewel dit natuurlijk wel een soort crowdfunding was. We verzamelden ongeveer de helft van het vooropgestelde bedrag en zetten dat op een rekening. Dat geld moesten we behouden en blokkeren, om te kunnen uitloven bij een eventuele gouden tip. We haalden de 1 miljoen nooit op, maar een van de bureaus had ons gezegd dat hij het bedrag zou bijpassen als het ooit nodig was. We hebben nooit 1 miljoen frank moeten betalen, maar wat we hadden verzameld hebben we later overgeheveld naar het Hulpfonds voor Ontvoerde en Vermiste Kinderen – waarover later meer.

Het Steunfonds was onze eerste organisatie. Die was volledig op Nathalie, en de zoektocht naar haar, gefocust. We hebben eigenlijk nooit eerst overlegd met het parket of dat wel mocht, maar we hebben altijd open kaart gespeeld met hen. Kwamen er tips, of traden er eventuele getuigen op de voorgrond, dan hebben we er altijd op gehamerd bij die tipgevers dat ze hun informatie niet met ons, maar met het parket en het onderzoeksteam moesten delen.

Soms liep het echter door elkaar. Zo gebeurde het weleens dat onze contactpersonen van de BOB bij ons thuis zaten en dat er nieuws via hun radio binnenkwam. Zo kon ik tijdens een van die eerste dagen een bericht opvangen dat 'Nathalie gesignaleerd was' en waar dat dan wel was. De onderzoekers moesten meteen vertrekken, en ik volgde hen – op mijn beurt gevolgd door die groene Lada met de

journalisten van *Blik...* We stonden allemaal samen op de plaats, maar het bleek niets. Nathalie was niet gevonden. Nadien moesten die BOB'ers hun radio's afzetten van zodra ze bij ons binnenkwamen.

We werden wel geïnformeerd dat het parket een week na de verdwijning de tandartsen had gecontacteerd met de gegevens van Nathalie. Haar tandgegevens werden gepubliceerd via de vaktijdschriften. Als iemand zich met een kind zou melden dat op onze dochter leek, dan hadden ze haar gegevens om te controleren. Ook boswachters en jagers kregen instructies via vaktijdschriften: als zij materiaal of spullen vonden, dan moesten ze dat melden bij het parket. Ze wisten dat er met man en macht gezocht werd naar een jong meisje.

Het onderzoek breidde zich ondertussen ook verder uit, niet alleen meer naar de buurlanden, maar nu ook internationaal. Niet elke verdwijning wordt meteen geseind door Interpol. Er bestaat altijd nog een risico dat kinderen zijn weggelopen en dat kan het systeem van Interpol belasten. Maar rond 19 maart 1991 was de tijd rijp voor een internationale seining. Over de hele wereld werden affiches van Nathalie verspreid.

Of er ooit iets is gevonden? In een van de bossen – ik denk het Heverleebos – werd op een bepaald moment een klein blikje van frisdrank van het merk Java gevonden. Het leek heel erg op het blikje dat we Nathalie de ochtend van 26 februari mee naar school hadden gegeven. Dat blikje was kleiner dan een standaard colablikje van vandaag. Volgens de onderzoekers was dat niet courant in de handel, dus het

was het onderzoeken zeker waard. Het is meegenomen naar het labo, maar bleek niet in verband te staan met Nathalie.

Maar, die gouden tip... die is er tot op vandaag niet gekomen.

Helpende handen

Naast het Steunfonds werden er natuurlijk nog veel andere acties opgezet, los van het officiële onderzoek op nationaal en internationaal niveau.

Zo was er vlak na de verdwijning iemand met een 4x4 die op het idee kwam om de wegen in de streek te gaan verkennen. Waar we woonden, was het heuvelachtig, wat te vergelijken met de Vlaamse Ardennen, en daardoor raken met een gewone wagen was dus niet ideaal. Zo kwam het dat al vrij snel enkele mensen uit onze omgeving met een jeep de wegen in de buurt verkenden, op zoek naar eender welk spoor van Nathalie dat ze zouden kunnen vinden. Dat was nog binnen de eerste 48 uur – een cruciaal moment. Anita en ik zijn die eerste uren zelf niet mee gaan zoeken, maar het was wel goed om te weten dat vrienden, familie, burens en kennissen – en zelfs vrijwilligers die we niet kenden – die taak op zich namen en hielpen.

In die periode was ik ook ambulancier bij het Rode Kruis in Tervuren. Ik wist dat er tijdens de laatste week van februari een rampoefening was voorzien in onze streek. Maar Eddie, het afdelingshoofd van het Rode Kruis, had die afgelast meteen nadat het nieuws van de verdwijning was

bekendgemaakt. Zo konden de ziekenwagens en de opgetrommelde mensen worden ingezet voor een zoekactie naar Nathalie. We beseften dat het minder interessant was om onze onmiddellijke omgeving te blijven uitkammen. Daar was de BOB al mee bezig geweest én Nathalie was meegenomen met een auto. Ze kon ondertussen al echt overal zijn. In België, buiten België... We zijn met die mensen van het Rode Kruis, met vrienden en familie, gaan zoeken en konden de ziekenwagens gebruiken om te communiceren met elkaar. We trokken naar het natuurgebied Bertembos, het Heverleebos, naar het Meerdaalwoud en andere bossen in de omgeving van onder andere Neerijse, Kortbeek-Dijle... Iedereen zette zich enorm in, maar de zoekactie leverde opnieuw niets op.

Niet alleen vrienden en familie hielpen ons verder. Er kwamen ook onbekenden aan de deur. Mensen die gewoon wilden helpen. Het was belangrijk om op dat moment vertrouwen te hebben en de mensen natuurlijk juist in te schatten. Iemand die me altijd zal bijblijven, is Benny. Ik noem hem een soort 'privédetective', maar dat was hij niet helemaal. Hij werkte onder andere voor videotheek. In die tijd kon je videorecorders huren bij de videotheek. Het gebeurde wel eens dat mensen die apparaten niet terug binnenbrachten. Dan was het Benny's taak om die mensen op te sporen en de videoapparaten terug te brengen naar de eigenaars van de videotheek. Benny is met veel goede ideeën gekomen die eerste dagen. Hij reisde voor zijn werk ook heel België af, en dat hielp ons met ideeën. Hij keek ook waar hij verder nog kon helpen.

Een van zijn ideeën was dus om foto's van Nathalie te verkopen aan 50 Belgische frank om ons Steunfonds te steunen. Dat vertelde ik net al. Nu, dat leek ons een goed idee en Benny heeft dat helemaal opgezet. Ondertussen waren vrienden, familie en collega's bezig met de affiches. Het was voor iedereen duidelijk dat we dat moesten doen. Rond 4 maart zijn we gestart met de campagne. Het leger in de kazerne van Tervuren heeft dat allemaal op zich genomen onder het toezicht van de generaal en zijn vrouw. Die mensen kwamen regelmatig bij ons langs, om te horen hoe het met ons ging. Uiteindelijk werd het zo geregeld dat ze in de kazerne de affiches afdrukten en dat de vrienden en bureaus ze verspreidden en ophingen. Dat gebeurde in heel het land en in de kazernes in Duitsland.

Die affiches leidden niet alleen tot dat debacle met het supermarktfiliaal, waarover ik vertelde, er kwam ook tegenkantsing in de faciliteitengemeenten. Eerst hadden we daar niet bij stilgestaan, maar we hingen bijvoorbeeld Nederlandstalige affiches op in alle tweetalige gemeenten, zoals Wezembeek-Oppem, Kraainem, Wemmel... Daar scheurden de mensen de affiches al eens kwaad van de muur omdat ze uitsluitend in het Nederlands waren. Dus we gingen dan maar over naar Franstalige affiches, dan viertalige affiches en uiteindelijk zelfs affiches in het Arabisch. Het enige wat voor ons telde, was dat Nathalie gevonden zou worden.

Benny zorgde er ook mee voor dat er reuzegrote pancarten met de foto van Nathalie werden opgehangen in heel het land. Ze waren 20 vierkante meter groot. Maar er werden ook omslagen gedrukt met daarop het opsporingsbericht

van Nathalie. Die konden bedrijven gebruiken om hun briefwisseling mee te doen. Er waren stickers. In Nederland reed er een tram met daarop afbeeldingen van verschillende vermiste kinderen uit Nederland en Vlaanderen. Bij ons reed er een vrachtwagen rond met een reuzegroot opsporingsbericht van Nathalie. Er werd zelfs op de Duitse autosnelweg een Nederlandse vrachtwagen gespot met achteraan een volledige affiche van Nathalie op zijn zeil gedrukt.

De inzet van anderen rondom ons was immens. Vooral dat onthoud ik. Ik merkte het op dat moment zelf natuurlijk ook, hoeveel mensen ons met warmte en hulp omringden. Maar het is pas jaren later echt doorgedrongen in welke mate dat was. Ik heb nooit iets kunnen terugdoen, laat staan ze bedanken. En dat is jammer. Het is mooi dat ik hier in dit boek eindelijk de ruimte heb om dat wel te kunnen doen.

Zo denk ik bijvoorbeeld nog vaak terug aan onze huisarts, Luc. Die is echt elke dag langsgekomen bij Anita en mij. We hebben hem nooit zelf gecontacteerd, we hebben niet om hulp gevraagd, maar hij was daar als niet-aflatende steun. Hij haalde ons een klein moment van de rollercoaster om ons te onderzoeken, om letterlijk de vinger aan de pols te houden en om te kijken hoe het met ons ging in deze zware omstandigheden. Hij nam onze bloeddruk, controleerde hoe het met onze gezondheid was gesteld, stelde vragen... Toen ik hem vertelde dat ik zenuwachtig was, gestresseerd zelfs, voor dat televisieoptreden bij de TROS heeft hij me een halve kalmeerpil gegeven. Luc was er, hielp waar hij kon. En daar hebben we nooit een rekening voor gepresenteerd gekregen. Daar heb ik

hem nooit voor bedankt, maar het is me altijd bijgebleven en ik ben daar tot op vandaag extreem dankbaar voor.

Maar ook mijn collega's, de mensen van de kazerne Panquin uit Tervuren, waren een geweldige steun. Ik ben van de ene dag op de andere een tijd lang niet meer naar het werk gekomen. Eigenlijk heb ik dat nooit officieel geregeld, ik heb geen verlof aangevraagd: het was gewoon zo. Mijn leven was overgenomen door de gebeurtenissen met Nathalie. Dat is niet tegen me gebruikt, meer nog: ik heb heel veel hulp gekregen vanuit verschillende niveaus van de kazerne. Zoals ik al schreef, drukten en verspreidden ze de opsporingsaffiches van Nathalie. Ik kreeg ook stafkaarten van heel België, zodat we de zoekacties gemakkelijker konden structureren en coördineren. Na mijn nare ervaringen in Duitsland, toen Nathalie in het ziekenhuis lag en Bianca gestorven was, was dit iets heel anders. Het was allemaal zo warm en menselijk. En het ging nog veel verder dan de hulp bij die affiches.

Die eerste dagen waren er een paar collega's bij ons langsgekomen. Die zagen dat Anita en ik amper aten. Mijn moeder was wel bij ons thuis om te helpen, maar het ging niet goed met ons. Ik herinner me dat we eens frieten waren gaan halen bij de frituur, maar dat die bijna integraal in de vuilnisbak zijn gegooid. We hadden geen zin om te eten. Het smaakte niet. Daarop hebben mijn collega's onder elkaar een beurtrol afgesproken. Om de beurt kwamen ze naar ons gereden in de kaki Renault 4 van de kazerne. Rond 11 uur brachten ze ons middageten, en tegen de avond stonden ze er alweer met ons avondeten en het ontbijt voor de volgende ochtend. Ze zorgden voor gezonde maaltijden. Dat hoefden

ze niet te doen, maar ze deden het toch maar. En dat zijn ze heel lang blijven doen, tot wij hen hebben gezegd dat het echt niet meer nodig was. Dat we zelf de draad weer konden oppikken.

Het was fijn dat er mensen waren die mee voor je wilden nadenken. Die hielpen, allemaal op andere manieren. Zo waren er de vrienden die een tijd voor Bjorn zorgden, de mensen die luisterden, die hielpen met het huishouden... Dat was en is ook wat ik in een later stadium wilde doen door zelf hulp te bieden aan mensen die in een soortgelijke situatie waren beland. De oprichting van ons Hulpfonds voor ontvoerde en vermiste kinderen was al een stap in die richting. We wilden mensen in zulke situaties steunen met praktische, eenvoudige dingen zoals bijvoorbeeld eten brengen. Maar daar vertel ik later meer over.

Bij alles wat er gebeurde: Anita en ik gingen op heel verschillende manieren met de verdwijning van Nathalie om. Dat is natuurlijk logisch, want elke mens is anders en gaat op een verschillende manier met situaties om. Ik bleef niet bij de pakken zitten en was altijd maar bezig. Kwam er nieuws van het onderzoek, van de BOB, dan repten Anita en ik ons ernaartoe. Ging het over andere zaken, zoals de zoekacties, de affichecampagne of de pers te woord staan, dan trok Anita zich meer terug en bleef ze thuis. We hadden een heel andere ingesteldheid. Zoals ik het zag, ging dat voor Anita heel anders. Ze kon niet meer functioneren. Net zoals ik had ze geen idee wat er op haar afkwam, maar ze was ook verlamd, in paniek, bang. Er kwam ook zoveel op ons af.

We woonden in een bel-etage op het moment van Nathalies verdwijning. Beneden was een garage en een bureauimte. Ik herinner me nog dat ik me in die periode daar terugtrok als ik de nood voelde om te huilen, of als het me te veel werd. Ik had heel erg het gevoel toen dat ik me sterk moest houden voor mijn vrouw en onze zoon. Het was instinctief: ik vond dat ik me geen zwakte kon veroorloven.

Ik sprak met de pers en kwam meer op tv dan Anita, ook in de jaren die erop volgden. Mensen wisten wie ik was, maar Anita werd niet zo vaak herkend als ik. Zij had het ook extra moeilijk met de pers, de media. Dat leidde tot een vreemd voorval jaren later, tijdens de Witte Mars in oktober 1996 – in de nasleep van de affaire-Dutroux. Ik was naar de Witte Mars getrokken met onze zoon Bjorn, en toen we aan het podium aankwamen, ging iedereen opzij voor ons en konden Bjorn en ik op het podium gaan staan, bij Sabine en Laetitia en de ouders van de verdwenen en vermoorde kinderen. Anita was er ook, maar zij was wat achteropgeraakt. Ze gaf aan de mensen aan dat ze de mama van Nathalie Geijsbregts was, maar de mensen herkenden haar niet en lieten haar niet door. Ze is jammer genoeg niet tot op het podium geraakt.

Dagen worden weken worden maanden

De tijd ging onherroepelijk verder, zonder nieuws. Een dag zonder Nathalie werd een week, het werden twee weken, een maand, enkele maanden. Mijn dochter ging geen enkele dag,

amper een moment zelfs, uit mijn hoofd. Maar het leven ging genadeloos verder.

Ik miste wel heel wat dingen, zo bleek al snel. Ik las dagelijks de kranten, maar nam duidelijk niet altijd alles in me op. Op het moment dat mijn dochter verdween was de Golfoorlog nog bezig. Maar niet lang daarna, meer bepaald op 28 februari 1991, kwam die ten einde. Op een bepaald moment ging het daarover tijdens een gesprek. Ik zei toen dat die oorlog me niet interesseerde. Daarop kreeg ik als antwoord: 'Eric, die oorlog is al een dikke week gedaan...' Hoewel ik die berichten in de krant dagelijks had zien passeren, was het niet tot me doorgedrongen. Ik had geen ruimte meer in mijn hoofd voor andere dingen dan de zoektocht naar mijn vermiste dochter.

Bjorn was na een tijd weer thuis bij ons. Mijn moeder was terug naar het Antwerpse vertrokken en we waren nu plotseling een gezin van drie. Er kwamen nog weleens mensen over de vloer, maar ook dat minderde. Stilaan moest het leven 'weer zijn gewone gang gaan'.

Na zo'n zestal weken ben ik op een dag terug naar de kazerne gereden. Ik wilde opnieuw aan het werk, maar ik had me voorgenomen dat het wel anders zou moeten gaan dan voordien. Het leven, mijn leven, was helemaal anders nu en ik had meer ruimte nodig. We waren nog altijd op zoek naar Nathalie en dat was de prioriteit in mijn leven. Ik vroeg aan de legerleiding of ik weer aan het werk mocht, maar dan deeltijds en het liefst nog op de momenten waarop dat ging voor mij. Het was daarnaast ook belangrijk dat ik geen verantwoording zou moeten afleggen op momenten waarop

ik halsoverkop moest vertrekken, omdat ik werd opgeroepen omdat er een nieuw element in het onderzoek was, of een zoekactie of zo. Ze gingen akkoord, en alles verliep goed. Na een tijd ging ik trouwens als vanzelf weer voltijds werken.

Die eerste dagen na de verdwijning is het een tijd uit onze hoofden gegaan, maar eigenlijk hadden we gepland om te verhuizen in de zomervakantie van 1991. We zouden terug naar het Antwerpse trekken en dichterbij de familie gaan wonen, in Brecht meer bepaald. Kon dat nog wel, in deze situatie? We spraken erover met de onderzoeksrechter en vroegen hem wat we moesten doen. Konden we de verhuizing wel laten doorgaan in deze omstandigheden? Wat raadde hij ons aan? De onderzoeksrechter gaf het advies dat we ons leven gewoon verder moesten zetten zoals we dat hadden gepland voor de verdwijning van onze dochter. Ze zagen die verhuizing niet als een vlucht, omdat alles al op voorhand gepland was. Hij voegde er ook aan toe dat we niet konden weten wat er de komende dagen, weken en maanden nog op ons zou afkomen. In samenspraak zetten we de verhuizing dus gewoon verder.

Het idee was dat ik dagelijks vanuit Brecht naar de kazerne Panquin in Tervuren zou pendelen. Ik had een mooie dienst daar in Vlaams-Brabant en werkte er graag. Het was wel een afstand – ik schat dat een enkele rit in die tijd op een uur wel lukte, vandaag zou dat wel wat anders zijn. Maar ik zag het zitten. Tot een van mijn loopkameraden, een onderofficier, me op een dag aansprak. 'Eric, er is een functie in Brasschaat bij het Bataljon Artillerie. Wist je dat al?'

De functie bleek inhoudelijk overeen te komen met wat ik op dat ogenblik in Tervuren deed, alleen was ze in Brasschaat. Ik heb er een paar dagen over nagedacht, maar heb uiteindelijk toch toegezegd. Ons leven zou zich integraal naar de provincie Antwerpen verplaatsen. Maar nu en dan ging ik nog naar Leefdaal, wanneer dat nodig was voor het onderzoek. Die link bleef bestaan. Dat kon ook moeilijk anders.

Ik vertelde al dat ik voor de verdwijning van Nathalie een loper was. Op het moment van de verdwijning had ik al enkele marathons en halve marathons gelopen. Mijn snelste tijd bij een marathon was 3.30 uur. In de halve marathon was dat 1.24 uur. Ik was geen toploper, maar die tijden waren ook niet slecht natuurlijk. Toen mijn sportdossier van de kazerne Panquin werd overgebracht naar Brasschaat snapten ze daar niet waarom ik daarmee zo plots was gestopt. Waarom liep ik niet meer? Ze hebben me nog weleens gevraagd en aangemoedigd om deel te nemen aan een militair kampioenschap veldlopen in Turnhout en het Belgisch militair kampioenschap veldlopen in Schaffen bij Diest, en dat heb ik goed gedaan. Maar voor mij was de blok erop gegaan. Ik weet niet hoe het kwam, maar ik wilde niet meer lopen vanaf de verdwijning van Nathalie. Die tijd was voorbij.

Bjorn speelde in de periode na Nathalies verdwijning veel op zijn kamer. We stuurden hem daar weleens naartoe als er gesprekken waren over zijn zus, over het onderzoek. Dat was niet goed voor zo'n klein kind om te horen. Maar hij kreeg natuurlijk wel dingen mee van wat er aan de hand was. Ik besef nu wel dat onze zoon ook de dupe is geworden van

de hele situatie, en alle aandacht die naar zijn zus en haar verdwijning ging.

Toen we nog in Leefdaal woonden, zou er in onze wijk een nieuwe speeltuin openen. De wijk was nog vrij nieuw, en die speeltuin werd wat later geopend. Eerst was het de bedoeling dat het een officiële opening met de nodige festiviteiten voor de kinderen werd. Daar werd zelfs een plechtige uitnodiging voor verstuurd, en Bjorn keek ernaar uit. Maar omdat Nathalie niet lang daarvoor verdwenen was, vond men dat niet langer gepast. De speeltuin ging open, zonder dat daar iets om te doen was.

In mei 1991 zou Bjorn zijn eerste communie doen. Hij keek daar – net zoals zijn zus enkele jaren eerder – naar uit. Nathalie was nog geen drie maanden vermist, dus we waren niet echt in de stemming voor feestelijkheden, laat staan een grote viering. We hebben het beperkt gehouden en zijn eerste communiefeest was dus kleinschalig, met enkele familieleden. De grootouders, de meter en peter, en Anita en ik.

Hoewel ons leven weer verderging, was het drastisch veranderd. Niets zou ooit nog hetzelfde zijn – en dat is zo tot vandaag.

Vreemde vogels, nieuwe slachtoffers en mogelijke daders

Wat als deze dader meer van Nathalie wist? Hij was net gearresteerd voor het lokken, ontvoeren, misbruiken en vermoorden van drie kleine kinderen. En van zodra de onderzoekers naar Nathalie vroegen, begon zijn alibi te wankelen. Hij had zelfs gegevens vervalst die moesten doen uitschijnen dat hij ergens anders was dan waar hij écht was op 26 februari 1991...

Wat als...

In de eerste maanden na de verdwijning werd Nathalie overal in België 'gezien'. Er werden pv's in het hele land opgemaakt: Nathalie was gezien aan de kust, ze was opgemerkt in de Ardennen, in Brussel... In het eerste jaar zijn er ongeveer 920 pv's opgemaakt. Als je dat gemiddeld berekent, zijn dat er drie per dag. Die pv's gingen over uiteenlopende tips en onderzoeksdaden, maar ook over vragen die aan het buitenland werden gesteld in verband met onderzoeken in andere dossiers die eventueel gelinkt konden worden aan de

zaak-Nathalie. Er waren ernstig te nemen tips bij, maar ook veel onzin. Het was nodig om de tips te filteren. Er zijn dan ook personen die overal hun mening over willen verkondigen...

Er kwam me nu en dan wel ter ore dat er ondervragingen gebeurden, maar er werd nooit iemand iets ten laste gelegd dat te maken had met de verdwijning van Nathalie. Als ze daarvoor ernstige aanwijzingen hadden gehad, dan waren die wel bij ons gekomen – zoals het verhaal van de caféhouder helemaal in het begin. Het ging in die eerste weken en maanden nog niet over de ‘zwarte gevallen’ die later genoemd zouden worden en waar ik het zo meteen verder over zal hebben: Michel Stokx of Christian Van Geloven, bijvoorbeeld. En dan die Toyota Corolla’s: er reden enorm veel mensen met een grijze wagen van dat type, dus daarmee had de gerechtelijke politie op dat moment ook de handen vol. Ik ving dingen op, en soms informeerden ze me, maar het onderzoek bleef natuurlijk geheim.

De politie en de rijkswacht gingen op tips in als die wel degelijk te onderzoeken waren. Zij hielden nog weleens zoekacties bij ernstige aanwijzingen, zoals bijvoorbeeld op een bepaald moment op de middenberm van de snelweg. De rijkswacht volgde daar een belangrijke tip, maar kwam op niets uit.

Het hoofdkwartier van het regiment paracommando, dat toen in Everberg was gevestigd – dat nadien de jeugdgevangenis huisvestte – koppelde zoekacties aan de dagelijkse oefeningen, en deed dat in samenspraak met de onderzoeksrechter. Ik herinner me dat ze op een bepaald moment de

Dijle en de Voer – een riviertje dat ontspringt in Tervuren in het Zoniënwoud en dat uitmondt in de Dijle – hebben afgewandeld op zoek naar Nathalie.

Ook wij organiseerden nog volop zoekacties. Samen met familie, collega’s, vrienden en vrijwilligers zochten we toch wel enkele maanden wekelijks, op erg frequente basis naar Nathalie. Tot ik op een bepaalde dag nogal hard met mijn neus op de feiten werd gedrukt tijdens een interview.

‘Wat als je op een bepaald moment op een dood lichaam stoot?’ vroeg een journalist me op de man af. Hij sprak met me tijdens een van die zoekacties.

Het was weekend en ik keek om me heen. Het moet in de lente zijn geweest en ik zag overal rondom mij families: ouders met hun kinderen. Ze waren allemaal samen op zoek naar Nathalie. Het was me al opgevallen dat de zoektochten na verloop van tijd net gezinsuitstappen leken te zijn geworden. Heel fijn dat de mensen wilden helpen natuurlijk, maar bizar als je erover nadacht. Ja, wat als je op een dood lichaam uitkomt? Ik nam mijn eigen zoon al zeker nooit mee naar de zoekacties, want ik vond dat een kind daar niet thuishoorde.

Rond april 1991 ben ik gestopt met mijn eigen zoekacties naar Nathalie. Dat heb ik meer voor de kinderen gedaan dan voor mezelf. Stel je voor dat er effectief op een dag zoiets zou gebeuren. Dat een kind bij een dode zou uitkomen... Het leger en het parket zijn wel blijven zoeken, telkens wanneer

er bruikbare tips binnenkwamen of er ernstige aanwijzingen waren voor plekken die onderzocht moesten worden.

Koffiedik kijken

En toen kwamen de helderzienden, de paragnosten, de charlatans, de mensen die een visioen hadden gekregen, pendelaars, privédetectives, ziensters... Hoe hard je het ook kan missen als kiespijn, natuurlijk kwamen er vreemde vogels op ons af, met de gekste verhalen. In de kern gingen die er altijd over dat ze ons wilden helpen, maar dat bleek niet zo te zijn: ze hielpen niet en werkten soms gewoon ronduit tegen.

Een van de opmerkelijkste verhalen is dat van twee mannen die op een bepaalde dag bij ons over de vloer kwamen. Dat was een aantal weken na de verdwijning van Nathalie. We hebben ze binnengelaten om te praten met hen – je kon maar nooit weten dat zij konden helpen. Het was altijd schipperen tussen die nood om Nathalie te vinden en iets over haar te weten te komen, en de gekken te weren.

De mannen beweerden dat ze wisten wat er was gebeurd met Nathalie. Ze was ‘verkocht’ aan een harem in Marokko. Zij hadden ook meteen een oplossing voor ons uitgedokterd en legden me een plan van aanpak voor. Ik moest met hen naar Marokko trekken, zodat zij Nathalie uit de harem konden halen en terug aan mij bezorgen. Zij moesten absoluut met me meegaan, om mijn aftocht met Nathalie te dekken, want we zouden beschoten worden. Dat stond vast. Alleen zij twee konden Nathalie en mij beschermen.

Dat was een opmerkelijk verhaal, dus ik zei aan de mannen: ‘Als dat echt zo is, dan moeten jullie met dat verhaal als de razende bliksem naar de BOB. Zij kunnen dit verder opvolgen en zullen er alles aan doen om zo snel mogelijk in te grijpen.’

Maar ze schudden vastberaden het hoofd. ‘Nee nee, meneer Geijsbregts, *u* moet mee. Wij moeten het samen doen, geen politie.’

Het was mij al lang duidelijk dat hun verhaal geen steek hield.

‘Jullie hebben te veel films gezien’, antwoordde ik. ‘Ik ben het beu en ik geloof niets van jullie verhaal. Als jullie echt willen helpen, dan doen we het via de juiste weg.’

Ze hadden nog verder uitgelegd dat ze een voorschot nodig hadden om de vluchten te kunnen betalen. Zeer vreemd allemaal dus.

Ik heb hen gezegd: ‘Ik zie wel wat jullie doen. Jullie willen dat ik geld stort, zodat jullie vrolijk op mijn kosten op reis kunnen gaan, en verder gebeurt er niets. Het brengt Nathalie niet terug, maar licht ons wel op. Vertrek maar.’

Ze zijn al mokkend vertrokken. Ik zag op straat – voor onze deur, waar plaats was – geen auto staan, maar ben hen gevolgd tot aan hun auto achter de hoek en heb hun nummerplaat kunnen noteren. Ik denk dat ik zo heb gereageerd door mijn militaire opleiding. Ik heb alle info bezorgd aan

de politiediensten en het verhaal heeft niets opgeleverd. Buiten dan een contactverbod voor die twee mannen.

Soms werden kennissen, mensen die dicht bij ons gezin stonden en die we vertrouwden, ook weleens meegesleurd in zulke verhalen. In september 1991 zat ik effectief op het vliegtuig naar Turkije, omdat familie en vrienden echt geloofden in deze piste. Ik reisde samen met een kennis, die in Turkije de nodige contacten had. In Turkije heb ik drie mensen ontmoet, die allemaal beweerden hun steentje te kunnen bijdragen aan het oplossen van de zaak van Nathalie. De eerste was een vrouw die gebeden opzegde en zo tot de conclusie kwam dat Nathalie nog leefde. Daarna gingen we op bezoek bij iemand die een kop koffie uitschonk voor me. Die moest ik opdrinken en vervolgens zou de persoon het koffiedik lezen. Een derde persoon had daarna iets opgeschreven op een papier en had dat ingepakt. Ik moest terug naar huis gaan met die ingepakte spreuk – als het een spreuk was, ik weet niet wat het was, ik heb het nooit gelezen – samen met de Turkse kennis die met me mee was gereisd. De kennis zou zich eerst ritueel moeten reinigen, bidden en dan die tekst in een hoge boom hangen. Het was heel belangrijk dat ik dat niet zelf deed. Het resultaat zou zijn dat we Nathalie binnen de week zouden terugvinden. Zo zie je maar wat een mens allemaal doet. Hoe je jezelf vastklampt aan dat laatste strohalmpje...

Ik liet het me allemaal wat overkomen, want ‘stel dat’. Maar tegelijk wrong het langs alle kanten bij me. Eigenlijk wilde ik thuis zijn, want Nathalie was ondertussen nog altijd niet gevonden. Maar ik voelde die druk.

Toen en ook later heb ik me vaak de vraag gesteld: als er écht mensen zijn die paranormale gaven hebben en zo zaken kunnen oplossen, waarom worden er dan niet meer zaken opgelost? Waarom zijn er dan zoveel cold cases? Maar je weet het niet, en je wilt je dochter terug, dus nu en dan ga je erin mee.

Op een bepaald moment was ik in Nederland bij de VAV, de Vereniging voor Achterblijvers na Vermissing. Daar kwam de vraag van Jan van den Bout, een professor van de universiteit van Utrecht die zich ongeveer dezelfde vragen stelde als ik. Hij wilde een studie verrichten naar de link tussen achterblijvers van vermiste mensen en paragnosten. Ik heb meteen mijn medewerking verleend, maar het onderzoek is op een sisser uitgedraaid. De reden? De paragnosten die professor Van den Bout contacteerde wilden niet meewerken.

Waar ik daarentegen wel in geloof, en wat ook gebeurd is bij het onderzoek naar Nathalies verdwijning, is hypnose. Een paar maanden na de verdwijning hebben ze me in het officiële onderzoek onder hypnose gebracht, zodat ik mezelf die ochtend van 26 februari opnieuw voor de geest kon halen. Dat is ook gefilmd. Niet alleen ik ben onder hypnose gebracht, ook enkele van de getuigen. En dat kan een waardevol element in eender welk onderzoek zijn. Ik bleef me vragen stellen over het feit dat Nathalie op zo'n korte tijd is ontvoerd. Was ik misschien niet voorbij de dader gereden op weg naar de school van Bjorn? Of stond die man er al op het moment dat wij onze dochter hadden afgezet? Ik hoopte door die hypnose daarover iets wijzer te worden.

Stel dat ik mijn sleutels verlies, dan is het wel degelijk mogelijk om die terug te vinden door me onder hypnose te brengen. Waar heb je die sleutels gelegd? Dat is info die uit je onderbewustzijn gehaald kan worden. En dat is iets heel anders dan ‘een foto lezen’, pendelen boven een kaart of koffiedik kijken. Maar het leverde niets op over de verdwijning van Nathalie. Ik zag de grijze wagen of de man niet voor me.

Nu, tips en getuigen hoeven niet van paranormale aard te zijn om je op het verkeerde been te zetten. Er zijn ook echt gestoorde mensen op mijn pad gekomen. Er waren die mannen die over de harem in Marokko spraken. Maar er waren er ook andere. Een van de zwaarste en meest serieuze dingen die ik ooit heb meegemaakt, samen met de officiële instanties, was toen men een tip ging onderzoeken die via een anonieme brief was binnengekomen. Dat was enkele maanden na de verdwijning.

Op een dag kreeg ik – we woonden nog in Leefdaal – een anonieme Franstalige brief toegestuurd. Zoals altijd, bezorgde ik die aan het gerecht, zodat zij er verder onderzoek op konden doen. In de brief stond vermeld dat de persoon die hem had geschreven wist wat er met Nathalie was gebeurd. Een paar dagen later stuurde die anonieme persoon me een nieuwe brief met gegevens van een plaats in Schaarbeek waar hij me zou opwachten om meer te vertellen.

De BOB nam het ernstig en ging helemaal mee in die anonieme brieven. Ze vroegen me om samen te werken. Zo kwam het dus dat ik even later naar Schaarbeek werd gebracht, samen met twee agenten in burger. Ik denk dat ze

van de speciale eenheden waren. De dag voordien was de hele straat al gecontroleerd. We konden dus veilig naar de afspraak met die man. Ons coververhaal was dat een van de twee agenten mijn broer was, die erbij moest zijn omdat ik zogezegd niet voldoende Frans kon. Hij zou me assisteren, omdat hij wel vlot Frans sprak.

We gingen naar boven in een oud herenhuis dat was opgedeeld in wooneenheden. We moesten in een eenkamerflat zijn. Al meteen toen we de flat binnenkwamen, voelde ik dat er iets vreemds was. In de keuken stond bijvoorbeeld een koffieapparaat en de filters waren gewoon op de tafel ernaast op een hoop gegooid. Er stond zelfs schimmel op. Maar we namen het ernstig. De man – die dus de anonieme briefschrijver bleek te zijn – vroeg een foto van Nathalie. Die gaven we hem. Hij voelde eraan en zei toen: ‘Ik weet wat er met Nathalie is gebeurd. Ik krijg er een stijve van, dus ze is misbruikt.’ En dat was het.

Hij was een gek, en bracht ons net als die andere vreemde vogels niets op. Maar je kan zulke tips en getuigen niet zonder meer afwijzen. Je moet altijd kijken, want stel dat iets niet onderzocht wordt en later blijkt...

Heeft het monster van Elne het gedaan?

Op 19 oktober 1991 – een kleine acht maanden na de verdwijning van Nathalie – verdwenen er twee meisjes in Elne, nabij Perpignan in Frankrijk. De nichtjes Muriel Sanchez en Ingrid

Van de Portaele waren beiden tien jaar. Ze mochten snoep in een winkel vlakbij gaan kopen, maar werden onderweg ontvoerd door Christian Van Geloven. Hij was Nederlander van afkomst, maar woonde in Frankrijk. De man – getrouwd en zelf vader van twee kinderen – ontvoerde, martelde en verkrachtte Muriel en Ingrid. Hun kleren werden later in een meer gevonden, hun lichamen werden gedumpt in een ravijn in Cirque de Navacelles, meer dan 200 kilometer verder dan waar ze verdwenen waren. Ze werden op 1 november 1991 gevonden, nadat Van Geloven was gearresteerd. Hij was al eerder veroordeeld voor het misbruiken en kidnappen van kinderen. De man was dus niet aan zijn proefstuk, maar dit waren wel de eerste moorden.

Het parket in Leuven pikte de zaak vrij snel op en trok met verschillende vragen naar Frankrijk. Er werd een rogatoire opdracht ingesteld om Van Geloven in Frankrijk te kunnen ondervragen, in de hoop van zo een link te kunnen leggen met de verdwijning van Nathalie. Er waren wel wat connecties tussen Van Geloven en België, en die moest men verder onderzoeken. Zo zou Van Geloven in de periode van de ontvoering van Nathalie hebben gesolliciteerd voor een baan in Brussel. Wat ook opviel, was dat hij een behoorlijke afstand met zijn slachtoffers had afgelegd. Was dat misschien ook gebeurd met Nathalie? Was hij die man in de grijze Toyota Corolla? Het waren ernstige vragen.

Ondertussen kwam het nieuws van de zaak-Van Geloven ook in de Belgische media. Dat leverde al vrij snel een mogelijke nieuwe aanwijzing op. Er dook na een paar dagen namelijk een nieuwe getuige op die beweerde Christian

Van Geloven te hebben gezien in de buurt van de Rooseveltplaats in Antwerpen. De politie sprak met de vrouw en legde de feiten op een rij.

De getuige baatte een hotel uit in de buurt van de Rooseveltplaats, in een van de straten die toen bekendstond om de hotels waar weleens dingen gebeurden die het daglicht niet mochten zien, en waar prostituees met hun klanten naartoe trokken. Zij beweerde dat Van Geloven in haar hotel was geweest. Dat toonde ze aan door de hotelfiche, met daarop zijn naam en de gegevens van zijn verblijf – inderdaad in de periode van 26 februari 1991. Het enige probleem met die fiche was dat de getuige ze zelf had ingevuld en ondertekend, niet de gast. Dat bewees dus niets.

Dit onderzoek was natuurlijk geheim, en ik vernam er pas iets van op 6 maart 1992, toen ik naar dagelijkse gewoonte de krant ging kopen. Ik schrok toen ik plots als vette kop zag staan: **‘Ik mag er niet aan denken dat haar lijkje misschien in de koffer van zijn auto lag.’**

De krant had de dame geïnterviewd over de potentiële connectie tussen Van Geloven en Nathalie en had er een spectaculaire titel aan vastgekoppeld. Dat kwam hard binnen en ik moest dat even verwerken. Waaraan denkt een hoofdredacteur als hij zoiets publiceert? Hoe gevoelloos was dat van de krant?

Alleen als het gerecht iets heel ernstigs ontdekte, verwittigde het ons, net om te voorkomen dat we iets via de pers zouden vernemen. Dat is zeker de laatste twintig jaar verbeterd,

maar toen moest ik het dus in de krant lezen. In 1991 werd er bijvoorbeeld ook een van de eerste kinderpornonetwerken opgerold in Italië. Ook dat vernam ik via de pers, die zelf de link met Nathalie legde: was zij daar misschien bij betrokken? Zouden ze beelden van Nathalie vinden? De pers was vrij om zelf vragen te stellen en over zulke onderwerpen te schrijven, en dat deden ze natuurlijk ook. Maar dat was elke keer opnieuw schrikken.

Ik was niet kwaad op de onderzoekers, want zij deden gewoon hun werk. Het probleem lag bij de pers. Door de vele interviews die ik heb gegeven, heb ik geleerd dat het vaak zelfs niet lag aan de journalist met wie ik sprak. Zij schreven hun stuk, maar dat passeerde via de eindredacteur of hoofdredacteur, die de titel veranderde. Dat kon erg kwetsende gevolgen voor ons, de achterblijvers, hebben. De onderzoekers in die zaak-Van Geloven konden ook niet op voorhand weten dat die vrouw van het hotel naar de pers zou stappen.

Maar, wat ertoe deed: Christian Van Geloven heeft zelf ontkend dat hij ook maar iets met Nathalie te maken had. Meer dan dat weet ik er niet van. Ik kan zulke dossiers niet inkijken en moet het doen met wat het gerecht me laat weten. Ik heb de man ook nooit opgezocht, ben ook niet naar zijn proces gegaan. Daar had ik helemaal geen behoefte aan. Ergens geloofde ik zelf niet dat hij er iets mee te maken had, maar natuurlijk koester je altijd die stille hoop dat er een doorbraak komt.

Het dichtste dat ik bij deze dader kwam, was via een psychologe die werkte met pedofielen – zo stelde ze zichzelf aan

me voor. Die vrouw nam contact met me op en we zagen elkaar een aantal keer. Zij had – los van het officiële onderzoek – contact met Van Geloven en liet me weten dat de man echt niets met Nathalies verdwijning te maken had. ‘Daar steek ik mijn hand voor in het vuur’, zei ze vastbesloten. En ze voegde eraan toe dat hij me nog ‘een gerechtelijke brief’ zou sturen, wat dat ook mocht zijn. Ik heb die brief nooit gekregen. Het maakte me bovendien kwaad dat de vrouw het tijdens onze gesprekken zo opnam voor de dader, nota bene een veroordeelde pedofiel, en dat ze zich niet aan de kant van de slachtoffers schaarde.

Christian Van Geloven was een eerste mogelijke dader die ze serieus namen, maar het onderzoek naar hem draaide op niets uit. ‘Het monster van Elne’ werd veroordeeld tot levenslang, met dertig jaar preventieve detentie in 1994. Hij stierf in 2011 in de gevangenis.

Zelf een luisterend oor

Meteen na de verdwijning van Nathalie had ik samen met enkele handelaars uit Leefdaal het Steunfonds Nathalie opgericht, maar nu er meer en meer tijd verstreek, voelde ik ook dat er nood was aan iets anders. Ik wilde een andere, ietwat breder gefocuste organisatie oprichten. We herinnerden ons de hulp van de ouders van Joris Viville en wat voor een steun hun aanwezigheid tijdens die eerste bange momenten was geweest. Joris was een Vlaamse jongen die op zijn negende ontvoerd en vermoord werd, op reis in Frankrijk. Zoals ik al schreef, hebben we veel gehad aan de steun

van zijn ouders vlak na Nathalies verdwijning. Te midden van het onderzoek en het speuren naar Nathalie richtten we een tweede organisatie op in samenspraak met familie: het Hulpfonds voor Ontvoerde en Vermiste Kinderen. Dat gebeurde in de herfst van 1991.

De bedoeling van dat Hulpfonds was om andere mensen die in een soortgelijke situatie belandden bij te staan. Het team bestond uit mezelf, een familielid van me en enkele sympathisanten die aanboden om te helpen. Allemaal vrijwilligers dus. In het begin was het wat zoeken. De eerste weken hadden we nog niet zoveel werk, maar daar zou jammer genoeg vrij snel verandering in komen... Tijdens de kerstperiode leerde ik de familie De Cuyper kennen.

Katrien De Cuyper was een 15-jarig meisje uit Brasschaat, bij Antwerpen. In de loop van dinsdag 17 december 1991 was Katrien op bezoek geweest bij een vriendin in Antwerpen, in de Lange Lobroekstraat. Ze zou laat op de avond de bus terug naar huis nemen, maar ze miste die. Ze had nog even naar huis gebeld om haar ouders te vertellen waar ze was, maar nadien verdween elk spoor van het meisje. Ze werd voor het laatst gezien in café Les Routiers, waar ze ook telefoneerde.

Deze verdwijning was de eerste waarmee ikzelf te maken kreeg nadat we het Hulpfonds voor Ontvoerde en Vermiste Kinderen hadden opgericht. De familie De Cuyper woonde niet ver van ons. Wij woonden in Brecht, zij op een boogscheut van ons in Brasschaat. Ik herinner me niet meer of de politie ons in contact heeft gebracht met elkaar, of ze me zelf hebben opgezocht, of dat via vrienden verliep.

Wat ik nog wel weet, is dat ik vrij snel naar hen toe ben getrokken, in de hoedanigheid van medewerker van het Hulpfonds, als lotgenoot dus. Wat de ouders van Joris Viville amper tien maanden eerder voor ons hadden gedaan, deed ik nu voor hen.

We hebben de familie van Katrien geholpen met praktische dingen. Bijvoorbeeld bij het maken en verspreiden van affiches. Ik ging op regelmatige basis bij hen langs en luisterde vooral naar hen. Wij wisten nog altijd niets van onze dochter, maar we konden wel onze ervaring met de BOB, het parket enzovoort delen.

Toch had ik het gevoel dat de zaak trager op gang kwam dan dat bij ons was gebeurd. Katrien was vijftien jaar, Nathalie zat nog maar op de lagere school en was tien jaar. Dat was een groot verschil. Nathalie is effectief gezien met een man, en in een auto. Ze is ontvoerd. Van Katrien was niets geweten. Ik vermoed dat ze daarbij dus eerst naar de factor van het weglopen hebben gekeken. Maar weglopen, dat bleek al snel niet het geval te zijn.

Zes maanden later, op 19 juni 1992, werd er in de haven van Antwerpen hard gewerkt. Het was een vrijdag, de laatste dag voor het weekend en de arbeiders waren volop bezig met bodemwerken, toen ze op iets verdachts stootten. De man die de graafmachine bediende, kwam uit op de resten van een menselijk lichaam. Hij vertelde nadien dat hij compleet in shock was: hij had meteen geweten dat het om Katrien De Cuyper ging. Hij had haar 'herkend' van de affiches en opsporingsberichten.

Ik herinner me nog die ochtend waarop ze Katrien vonden. Dat was een heel vreemde dag. We kregen telefoon van de politie om te zeggen dat er een lichaam was gevonden in de haven van Antwerpen. Ze waren nog volop met het onderzoek bezig en konden niet veel meer dan dat vertellen. Het lichaam was op dat ogenblik nog niet geïdentificeerd, maar ze zouden ons op de hoogte houden. Dat waren erg bange momenten natuurlijk. Tegen de middag kregen we opnieuw telefoon: het was Nathalie niet. Wie het dan wel was? Dat konden ze ons niet vertellen. Nu, dat was buiten de pers gerekend, want niet veel later hoorden we op de radio dat het om Katrien ging.

Na dat nieuws ben ik naar Katriens familie gegaan, ik ben ook naar de uitvaart geweest. Katriens moeder is een tijd later mee in de organisatie gestapt. Ook nu hebben we nog weleens contact. We zien elkaar niet vaak, maar het gebeurt dat ik spontaan contact met haar opneem.

Er waren wel wat speculaties rond de dader van de moord op Katrien, maar de ware feiten en dader zijn nog altijd niet aan het licht gekomen. In de volle Dutroux-affaire verklaarde Regina Louf – beter bekend als getuige X1 – dat zij Katrien had moeten wurgen op een seksfeest in een kasteel waarop allemaal prominente figuren uit de hoogste kringen in het land kwamen. Haar getuigenis bleek niet te kloppen. In 2006 kwam er even een nieuwe potentiële verdachte op de proppen, Karl V.R., maar hij werd vrijgelaten wegens de te zwakke bewijslast. Ondertussen is de moord op Katrien De Cuyper verjaard, wat de ouders er enkele jaren geleden nog toe aanzette aan

de dader te vragen zich bekend te maken. Maar er gebeurde niets. De moord op Katrien blijft tot op vandaag onopgelost.

Het monster van Woensdrecht dan?

In de weken en maanden die volgden op de verdwijning van Katrien De Cuyper gebeurden er nog enkele verschrikkelijke dingen. Een kleine twee weken na Katrien verdween ook de 14-jarige Inge Breugelmans uit Putte. Zij werd voor het laatst gezien op 30 december 1991. Hadden de zaken van Katrien en Inge met elkaar te maken? Of waren de feiten los van elkaar te bekijken? Meer nog, op minder dan een jaar tijd waren er nu toch al een aantal meisjes uit de provincie Antwerpen verdwenen.

Ik ben zelf niet tot bij de ouders van Inge Breugelmans geraakt, maar een van mijn collega's van het Hulpfonds is meteen naar ze toe gegaan. Ik heb hen pas op een later tijdstip leren kennen. Weer kwamen er lotgenoten bij, die op zoek waren naar een vermist kind, hun verdwenen dochter. Er kwam heel veel bij elkaar.

Er werd maanden gezocht naar Katrien, en nu ook naar Inge. Het was ondertussen 1992 geworden. Op 27 april kwam de hele zaak in een stroomversnelling toen de zestienjarige Ines Van Muylder ook verdween. De dader, Nederlander Ludo de Beukelaer, werd niet lang daarna opgepakt, en zo kwam men uit bij de lichamen van de twee meisjes. Zij waren

verkracht, met een schop geslagen en begraven. De Beukelaer had nog geprobeerd een ander meisje te ontvoeren en had verschillende meisjes uit de grensstreek verkracht. Hij werd in september 1994 veroordeeld tot twintig jaar cel en terbeschikkingstelling.

Een link met Katrien De Cuyper was er niet. Een link met Nathalie ook niet. De details ken ik niet, die heb ik nooit te horen gekregen, maar een hoofdverdachte in de verdwijning van Nathalie is De Beukelaer nooit geweest. Het ‘monster van Woensdrecht’, zoals hij wordt genoemd, bekende wel de feiten met Ines en Inge.

Eindelijk dan toch?

In de zomer van 1991, op 27 juli, werd de kleine Jessica Laven ontvoerd aan het zwembad van Zwaag in Nederland. Het meisje van elf jaar werd enkele dagen later, op 31 juli, dood teruggevonden. Ze was gewurgd. De Nederlandse onderzoekers kwamen al snel uit bij Michel Stokx en ondervroegen de man. Hij was een vrachtwagenchauffeur van Belgische afkomst die in Nederland woonde. De man had al een strafblad en had in de jaren 1980 in de cel en in een tbs-kliniek – een forensisch psychiatrisch centrum, met dwangverpleging – gezeten voor het ontvoeren en plegen van zedendelicten met enkele kinderen. Nadat de speurders met bewijzen waren gekomen, bekende Stokx dat hij Jessica had gedood. Hij verklaarde dat hij eerder nog twee andere kinderen had ontvoerd en vermoord nadat hij ze had misbruikt. Het ging om de Duitse jongens Salim Thattil en

Marco Weisser, die respectievelijk tien en dertien jaar waren op dat ogenblik. Dat was een stevige kluif, en daar kwamen nadien nog speculaties van andere verdwijningen bij. In een recente documentaire over Stokx – *De Sneeuwman* uit 2022 – spreekt een van de betrokken onderzoekers over liefst 65 verdwijningen waarbij Stokx mogelijks betrokken is. In november 1992 werd de man veroordeeld tot twintig jaar gevangenis en levenslange tbs. Hij werd opgesloten in de gevangenis van Scheveningen in Nederland.

Er was in de periode dat Stokx werd gearresteerd eigenlijk nog geen enkele verdachtmaking vanuit het parket van Leuven tegenover hem in de zaak van Nathalie. Er is wel een rogatoire commissie opgesteld, en er werden vragen gericht aan de onderzoekers in Nederland. Daar kwam in eerste instantie niets uit. Maar alles kwam in een stroomversnelling toen er jaren later plots anonieme brieven begonnen aan te komen, bij ons, maar ook bij de pers.

In die brieven werd gezegd dat Michel Stokx Nathalie had ontvoerd. Al snel bleek de anonieme schrijver een oud-celgenoot van Stokx in de gevangenis van Scheveningen te zijn. Wat die man schreef werd ernstig genomen en er trok een team van Belgische onderzoekers opnieuw naar hun collega's in Nederland om de zaak onder het licht te leggen.

Michel Stokx was een vrachtwagenchauffeur en hij deinsde er niet voor terug om lange afstanden af te leggen. Dat bleek al uit eerdere feiten die hij had gepleegd, en dat gaf hij zelf ook aan. Zo had hij bijvoorbeeld eens een kind ontvoerd, was er vervolgens mee naar een markt kilometers verderop

gereden om daar ruzie te zoeken – op te vallen dus, en een alibi te hebben – en dan het kind ergens anders te gaan dumpen, vermoord. Hij was berekend en wist exact wat te doen in zulke gevallen.

Op een bepaald moment kregen we telefoon en moesten we naar de rijkswacht komen. Het was ergens op een avond in november 2000. We wisten al op voorhand dat Michel Stokx overgebracht zou worden uit de gevangenis van Scheveningen in Nederland naar Leuven. Toen de dag van die overbrenging daadwerkelijk aanbrak, werden we uitgenodigd door de rijkswacht in Leuven. Op het moment dat we daar zaten, lieten ze weten dat hij aan de grens werd overgedragen. Het was heel ernstig, want ze hebben ons uitgelegd wat ze gingen doen. Hoe het lokaal eruitzag waarin ze hem gingen ondervragen en dat er overal camera's stonden, op zijn handen, zijn voeten... Overal stond een camera op gericht. Er zou een gedragsonderzoeker bij betrokken worden, enzovoort. Ze lieten niets aan het toeval over en stonden op scherp.

De ondervragingen van Stokx duurden lang. Ze hebben, voor zover ik het me herinner, vele uren in beslag genomen. Men sprak over een 'marathonverhoor'. Maar hij bekende niets. Aan de andere kant: hij heeft ook nooit expliciet gezegd dat hij niets had gedaan, dat hij niets te maken had met de verdwijning van mijn dochter. Hij zou hebben gezegd aan de onderzoekers: 'Het is aan jullie om te bewijzen dat ik het heb gedaan.' Waarom heeft hij dat gezegd? Het is een uitspraak die tot op vandaag nog door mijn hoofd spookt. Hij bekende ook pas wat hij met Jessica Laven had gedaan toen ze bewijzen op tafel hadden gelegd.

Uit het onderzoek bleek dat Stokx het wel *kon* hebben gedaan, dat hij degene *kon* zijn die Nathalie had ontvoerd. Maar echte bewijzen waren er niet te vinden. Was hij in onze omgeving op 26 februari 1991? Dat kan. Hij kende België, hij was geboren in Lochristi, maar of hij er echt op dat moment was, kon niet hard worden gemaakt. Wat wel duidelijk was, was dat hij met zijn alibi had geknoeid.

Op de dag van Nathalies verdwijning was Stokx met zijn vrachtwagen op de baan. Toen de onderzoekers zijn tachograafschijf van die periode gingen nakijken – de schijf waarmee vrachtwagenchauffeurs hun rij- en rusttijden registreerden, die toen nog niet digitaal maar van papier was – bleek daarmee geknoeid te zijn. Hij had zijn rij- en rusttijden van 26 februari 1991 dus vervalst. Hij stationeerde zijn vrachtwagen 24 uur in Colmar in Frankrijk op een parking. Daar stond hij een dag stil. Vervolgens betaalde hij wel de *péage* van Frankrijk richting België. Uit de gegevens van die kaart blijkt dat hij voor een personenwagen heeft betaald, niet voor een vrachtwagen. Vreemd allemaal. Vervolgens heeft hij de vrachtbrief van zijn vrachtwagen zelf ondertekend, wat niet de normale gang van zaken was. Normaal gezien deed de magazijnier bij wie hij ging leveren dat. De datum en het uur op die vrachtbrief zijn totaal ongeloofwaardig. Hij had dus iets te verbergen.

Op de terugweg van Frankrijk naar het Nederlandse Assen, waar hij woonde, is hij twee keer gestopt. Een keer in de buurt van Straatsburg, daarna in Maastricht. Die plaatsen zijn meteen nadat dat bekend raakte uitgekamd, maar er was geen enkel spoor van Nathalie te vinden. Er was een zoekactie en

er vonden graafwerken plaats. Daar zijn beenderen gevonden, waarvan later bleek dat ze van dierlijke afkomst waren. Ik weet en wil hier ook erg graag benadrukken dan men al het mogelijke heeft gedaan om de zaak goed te onderzoeken. Maar ondertussen hield Stokx de lippen stijf op elkaar.

De onderzoekers bleven vasthouden aan de piste van Michel Stokx, maar er kwam geen beweging meer in het onderzoek. Het zat muurvast. Ook voor mij blijft het een open vraag, een groot vraagteken. Had Michel Stokx effectief iets met de verdwijning van Nathalie te maken? We zullen het jammer genoeg nooit weten, of althans niet uit zijn mond, want de man overleed op 25 september 2001 na een merkwaardig ongeval in de gevangenis van Scheveningen.

Michel Stokx was een week eerder in de gevangenis schilderwerken aan het uitvoeren. Hij stootte per ongeluk een fles terpentijn om, en schrok daarvan. Op een of andere manier brak daardoor een tl-lamp in de ruimte waarin Stokx aan het werk was. De vonk die dat gaf, sloeg over op de terpentijn en er ontstond brand. Stokx' lichaam was naar verluidt voor 60 procent verbrand. Hij is overgebracht naar het ziekenhuis, waar hij na een week overleed aan hartfalen. Dat is het officiële relaas. Ik blijf dat een zeer bizar verhaal vinden.

Het gevolg was dat de zaak rond Stokx gesloten werd: als een verdachte overlijdt, kan je geen onderzoek meer verrichten. Het kan ook nooit meer een rechtszaak worden en er is geen persoon meer die veroordeeld zou worden. Hij nam de waarheid letterlijk mee in zijn graf.

In 2022 verscheen op Videoland de eerder vermelde driedelige documentaire over seriemoordenaar Michel Stokx, *De Sneeuwman*. Daarin onthulde zijn advocaat Anthony Wijnberg dat Stokx nog in de jaren 1990 – tijdens de ondervragingen over de drie moorden die hij bekende – aan hem zou hebben bekend dat hij Cheryl Morriën had vermoord. Dat zevenjarige meisje uit IJmuiden was in augustus 1986 verdwenen nadat ze bij een vriendinnetje in de buurt was gaan spelen. Stokx was die dag op proefverlof uit de tbs-kliniek waarin hij toen zat. De advocaat heeft het nieuws als geheimhouder aan het Nederlandse Openbaar Ministerie bezorgd. Daarmee brak hij het beroepsgeheim, maar hij vond dat hij niet anders kon. Hij vond het schrijnend dat ouders zo lang niet wisten wat er met hun kind was gebeurd. Cheryl is tot vandaag nog niet teruggevonden. Over Nathalie raakte niets meer bekend.

Michel Stokx is de belangrijkste verdachte in de zaak-Nathalie. Maar zekerheid hebben we niet en zullen we waarschijnlijk ook nooit meer krijgen. Hij heeft nooit betrokkenheid ontkend, maar heeft al zeker niet bekend. Dat hij tegen de onderzoekers zei dat het aan hen was om het te bewijzen, heeft me nooit meer losgelaten. Maar we tasten dus in het duister, en zullen het nooit weten.

Vermiste en gevonden kinderen

Nathalie, maar ook Cheryl en zoveel andere kinderen voor en na Nathalie verdwenen spoorloos. Sommigen werden teruggevonden, dood of levend, van anderen ontbreekt decennia later nog altijd elk spoor. Via het Hulpfonds voor

Ontvoerde en Vermiste Kinderen kwamen wij – de ouders en familieleden – bij elkaar, we zochten steun en boden elkaar een luisterend oor.

Soms waren er verhalen die ‘goed’ afliepen. Die zijn natuurlijk minder bekend, omdat die kinderen gewoon uit de aandacht gehouden moeten worden. Je kan zulke verhalen niet aan de grote klok hangen. Ik herinner me het verhaal van een meisje dat ik graag wil vertellen, maar dat ik zo anoniem en algemeen mogelijk zal houden. De ouders hadden contact opgenomen met het Hulpfonds en we gingen aan de slag. Het meisje, een tiener, was verdwenen ergens in Vlaanderen in het midden van de jaren 1990. Er kwamen tips binnen die erop neerkwamen dat ze met een ex-gedetineerde, een man, ergens in een stad in Nederland was gesignaleerd. In tegenstelling tot de bekende opsporingsaffiches met de foto’s van de vermiste kinderen erop – zoals die van Nathalie, of die van Katrien De Cuyper – kozen we voor een andere aanpak. We hebben kleine flyers gemaakt, ik schat van zo’n 5 op 8 centimeter, met daarop een tekening die het meisje zelf had gemaakt. Er stond niets op van een naam of andere identificatiegegevens, alleen een zin die erop neerkwam dat ze contact moest opnemen met een familielid en ‘dat de kat haar miste’. Die flyers hingen we overal in die stad in Nederland op. Het meisje is niet veel later teruggevonden, met zo’n flyer in haar zak. De man is opgespoord en aangehouden.

Een veel bekender verhaal is dat van Anthony De Clerck, de kleinzoon van de ondertussen overleden textielmagnaat Roger De Clerck. Hij werd ontvoerd uit hun familiewagen

in de buurt van zijn huis op 4 februari 1992. Anthony was toen elf jaar oud.

Ik was er meteen voor de ouders. De vraag was vanuit de politiediensten gekomen om de ouders bij te staan, en dat heb ik gedaan. Ik ben naar Jan en Martine De Clerck gereden en heb hen steun geboden. De jongen werd een maand later vrijgelaten in ruil voor 256 miljoen Belgische frank (zo’n 6,3 miljoen euro). Hij bleek ontvoerd door Danny Vanhamel en diens bende. De familie De Clerck was ons erg dankbaar voor de begeleiding. Ik heb nadien nog een kaart van de familie gekregen, met een foto van Anthony, om ons te bedanken voor de steun.

Maar hoe goed we ook probeerden te doen, het werd ons ook niet altijd in dank afgenomen. We waren er vanuit het Hulpfonds om de ouders te ondersteunen, maar ook om ervoor te zorgen dat vermiste kinderen werden teruggevonden. En net dat was de prioriteit: ervoor zorgen dat die jongens en meisjes terug bij hun ouders werden gebracht, dat hen niets vreselijks overkwam. Dus het gebeurde weleens dat de politie mij of de andere vrijwilligers van onze organisatie ondervroeg, in het kader van een onderzoek naar een vermist kind. Nu en dan heb ik weleens eerlijk gezegd wat ik zag bij de gezinnen van vermiste kinderen. Dat er veel gedronken werd bijvoorbeeld, dat er drugs in huis waren, dat er veel ruzies waren... Allemaal elementen die kunnen helpen in een onderzoek. Meestal hebben de ouders er niets mee te maken – dat is zelfs nooit gebeurd bij de mensen die ik persoonlijk heb gesteund – maar alles moet bekeken worden. Ik was niet tot geheimhouding verplicht. Maar dat

heeft er wel voor gezorgd dat ik weleens een discussie heb gehad met een andere ouder van een vermist kind.

We werkten met het Hulpfonds ook aan affiches van kinderen die al langere tijd waren verdwenen, al van voor de jaren 1990. Ook die kinderen mochten niet in de vergetelheid raken. Ik denk daarbij aan de dertienjarige Maddy Hollanders die 48 jaar geleden verdween (31/08/1976) op Linkeroever, de zesjarige Gevriye Cavas die negen jaar later vermist raakte in Sint-Jans-Molenbeek (06/02/1985), de negentienjarige Ilse Stockmans die voor het laatst werd gezien in Leuven (17/02/1987), en Conrad Bosmans die op zijn twintigste verdween in Etterbeek (06/10/1988). We hingen ook affiches op voor de twaalfjarige Elisabeth Brichet die op 20 december 1989 verdween en in 2004 werd teruggevonden als dodelijk slachtoffer van Michel Fourniret.

Dat zijn de 'bekende' kinderen die verdwenen, maar er raakten ook kinderen vermist in de illegaliteit. Zo hebben we ooit een affichecampagne op stapel gezet voor een Russisch kindje dat was verdwenen. Die mensen leefden in ons land in de illegaliteit, waardoor het parket geen onderzoek kon doen. Er werd niet veel aandacht aan besteed of weinig energie in gestoken. Met het Hulpfonds hebben we de familie van dat kind zoveel mogelijk proberen te ondersteunen. Hoe dat is afgelopen? Ik heb er tot op vandaag geen enkel idee van. Het contact is verwaterd en de mensen zijn na een bepaalde tijd van de radar verdwenen. Ik heb ze nooit meer gezien of gesproken, en weet ook niet of ze uiteindelijk herenigd zijn geworden met de jongen. Bij Child Focus weten ze ook niets van die zaak: er zijn nergens gegevens over te vinden.

Het Hulpfonds voor Ontvoerde en Vermiste Kinderen was Vlaams, maar ik trok korte tijd na Nathalies verdwijning ook de grens over, naar Nederland. Rond 1992 à 1993 wilde de Nederlandse overheid ouders samenbrengen die een vermist familielid hadden. Ik werd ook verwelkomd op die bijeenkomst – we waren met zo'n driehonderd mensen. Iedereen had een vermiste in de familie, een kind, ouder, broer, zus... Het ging om kinderen, maar ook volwassenen – een brede waaier dus – maar iedereen was 'iemand's kind'. Eerst werd er een grote uiteenzetting gegeven en later hielden we onder begeleiding in kleine groepen gesprekken. Ik kwam er in contact met ouders van vermoorde en vermiste Nederlandse kinderen, zoals Germa van den Boom, Alwin Sterk en Tanja Groen. Die eerste ontmoeting heeft men dan een tijd laten bezinken, om een jaar later de draad weer op te pikken.

Dat jaar later kwamen we samen in een kasteel in Nunspeet in Nederland. Nu was het een weekend, waarop we opnieuw uiteenzettingen kregen en de tijd en ruimte hadden om in kleine groepen gesprekken te voeren over onze situaties als achterblijvers, als mensen van wie een dierbare vermist was. Die bijeenkomsten zouden leiden tot de oprichting van de Nederlandse Vereniging Achterblijvers na Vermissing (VAV) in 1994.

Die VAV-bijeenkomsten zijn nog lange tijd blijven doorgaan, eens per jaar een dag. Ik ben daar mee naartoe blijven gaan. Ze dienden als steun, om als lotgenoten bij elkaar te zijn. Vanuit ons Vlaamse Hulpfonds hebben we ook een som overgemaakt aan de Vereniging Achterblijvers na Vermissing. Ondertussen bestaat de Vereniging niet meer in die

oorspronkelijke vorm, ze is opgegaan in het Nederlandse Rode Kruis. Een tastbare herinnering aan de VAV is het *Pauzemonument*, dat in opdracht van de Vereniging werd gemaakt door kunstenaar Marianne van den Heuvel. Het is een kunstwerk dat kan dienen als ‘pauzeplek’, als een soort wachthuis, waar de achterblijvers in rust kunnen gaan zitten. Het staat in het Moreelsepark in Utrecht.

Er werden heel wat mooie activiteiten op het getouw gezet door de VAV. In 2002 was er een project waarbij een aantal kunstenaars betrokken werden. Elke ‘achterblijver’ mocht een naam trekken, en die persoon maakte dan een kunstwerk over de vermiste persoon. Ik werd zo gelinkt aan de dichter H.C.S.M. Walter. Hij maakte een dichtbundel over Nathalie – *Hier ben ik* heet die – met op de cover een tekening die Nathalie zelf had gemaakt.

Nee, ik wil geen snoepje

In de jaren 1990 stond ik veel in contact met ouders van andere vermisten. We wilden op een bepaald moment niet langer alleen onze ervaringen met elkaar delen, maar ook met de buitenwereld. Ik heb het dan niet over de aandacht die de media had voor de specifieke vermissingszaken, maar eerder over het sensibiliseren.

Daarvoor brachten we met het Hulpfonds in de periode 1992-1993 het boekje *Nee, ik wil geen snoepje. Nuttige tips over weerbaarheid* uit, in samenwerking met Willy Vandersteen van *Suske & Wiske*, en met die stripfiguren als personages

in ons verhaal. Met dat boekje als leidraad trokken onze vrijwilligers naar scholen, waar ze werden uitgenodigd om voordrachten te geven aan de kinderen. Het was de bedoeling om ze te sensibiliseren en duidelijk te maken dat ze nooit mochten meegaan met vreemde mensen. We hadden ook een begeleidend boekje uitgewerkt voor de ouders en de leerkrachten en zijn zo toch wel een tijdje rondgetrokken.

In dezelfde periode, rond 1992, kwam ook een ander boek uit: *Leven met een schaduw. Ervaringen van ouders van een vermoord kind*. Daarin deden ouders van kinderen die vermoord waren voor het eerst hun eigen, ongefilterde verhaal over de gebeurtenissen waarmee ze geconfronteerd waren. Wij mochten – ook al wisten we niet of Nathalie vermoord was – ook ons verhaal doen. *Leven met een schaduw* werd opgestart door de organisatie Ouders van een Vermoord Kind, waarbij de ouders van Joris Viville een belangrijke rol speelden. Via hen zijn wij ook bij dit project betrokken geraakt. De andere mensen die over hun kinderen vertelden, waren de ouders van Ann (23 jaar), Marie-Hélène (12 jaar), Mathieu (18 jaar), Martine (20 jaar) en Wendy (8 jaar).

De rollercoaster van het Dutroux- tijdperk

*Ik zat aan de radio gekluisterd. Had ik dat goed gehoord?
Een grijze wagen? Mijn vrienden laadden de auto uit,
klaar voor een dagje surfen op het Veerse Meer, maar ik
kon aan niets anders meer denken en raakte fysiek niet
weg van de radio. Wat als dit dé doorbraak was?*

*Ik heb die dag geen surfplank meer aangeraakt, maar ben
uiteindelijk meteen weer naar België gereden om het nieuws op de
voet te kunnen volgen en in actie te schieten als dat nodig was.*

Ouders in actie

In de winter van 1994 werd Vlaanderen opnieuw opgeschrikt door een onrustwekkende vermissing. Deze keer was het een dubbele verdwijning: de jonge kinderen Kim (11 jaar) en Ken Heyrman (8 jaar) verdwenen samen op 4 januari. Ze werden voor het laatst gezien toen ze de tram van Borgerhout naar Merksem namen. De halfbroer en halfzus zouden gaan logeren bij een vriendje, maar kwamen daar nooit aan. Moeder Tiny ontdekte pas een dag later dat Kim en Ken waren verdwenen en contacteerde toen de politie.

Opnieuw, dit was een ander tijdperk. Marc Dutroux liep op dat moment al rond, had al feiten gepleegd en had een tijd in de cel doorgebracht, maar de schaal van wat hij had gedaan – en nog zou gaan doen – was op dat moment nog

niet bekend. Er was minder bewustzijn in de maatschappij, bij ouders. Dat was iets wat enkele jaren later helemaal zou omslaan. Er bestond nog geen Child Focus. En er waren geen gsm's, dus elkaar even snel contacteren onderweg was niet altijd aan de orde. Wat ouders op zulke momenten konden doen, was de politie verwittigen én in contact worden gebracht met lotgenoten. In Vlaanderen zorgden wij daar dus voor, met het Hulpfonds voor Ontvoerde en Vermiste Kinderen.

Zo kwam ik even na de verdwijning van haar kinderen in contact met de mama van Kim en Ken, Tiny Mast. Omdat Tiny en Rudi op het moment van de verdwijning van de kinderen gescheiden waren, nam iemand van de andere vrijwilligers contact op met de vader. We hebben intens met die mensen aan een opsporingsactie gewerkt. Ik hielp voornamelijk bij het maken en verspreiden van affiches, maar was niet betrokken bij alle acties rond Kim en Ken. Wat me altijd is bijgebleven, is dat deze ouders twee kinderen tegelijk kwijt waren. Dat was, volgens mij, de eerste keer dat zoiets gebeurde.

In eerste instantie dacht de politie bij Kim en Ken aan de mogelijkheid dat ze weglopers waren. 'Ze komen wel terug', had Tiny zelfs vlakaf te horen gekregen toen ze aangifte ging doen – heel anders dan hoe wij waren opgevangen door de rijkswacht en BOB in 1991. De politie had in de dagen die volgden op de verdwijning van broer en zus Heyrman ook een heleboel vragen. Ze spraken met veel mensen, ook met mij. Mijn enige doel bij die gesprekken was ervoor te zorgen dat die twee kinderen teruggevonden zouden worden. En ik

kon niet alleen helpen met die affiches en acties, maar ook door de politie zo goed mogelijk bij te staan, daar waar ze mijn mening konden gebruiken. Op dat moment wist Tiny niet dat ik met hen sprak en al helemaal niet wat ik vertelde, maar later – toen het dossier toegankelijk werd voor haar – heeft ze wel gelezen dat ik bepaalde vragen eerlijk heb beantwoord. Ik gaf mijn waarnemingen eerlijk weer, ik ben geen psycholoog. Dat heeft voor strubbelingen gezorgd tussen haar en mij – net zoals ik eerder beschreef dat dat weleens voorkwam tussen ouders in deze situatie. Maar mijn doel was Kim en Ken terug te vinden, niet de ouders te paaien. Hoe moeilijk en jammer dat ook is voor de relatie tussen de ouders van vermiste kinderen.

Kim werd teruggevonden, iets meer dan een maand later. Op 11 februari 1994 was een schipper aan het werk in het Asiadok, in de Antwerpse haven. Plotseling ontdekte hij het lichaam van een jong meisje. Het bleek Kim te zijn. Ze was volgens het onderzoek gruwelijk misbruikt, verkracht en vermoord. Dat zou al vrij snel na de verdwijning zijn gebeurd. De onderzoekers dachten meteen dat Ken hetzelfde lot had ondergaan en gingen naar hem op zoek, maar tot vandaag is de jongen niet teruggevonden. Ook van een mogelijke dader is er geen enkel spoor.

Een jaar na de verdwijning van Kim en Ken, en de moord op Kim, richtte Tiny Mast een eigen organisatie op. Wat het Comité Kim en Ken exact deed, weet ik niet meer specifiek. De organisatie bestaat vandaag ook allang niet meer.

Tot midden jaren 1990 bestond in Vlaanderen ons Hulpfonds, en in Wallonië de Franstalige evenknie *asbl* of *vzw* Marc et Corine. Die was opgericht na de verdwijning van en de moord op de jongeren Marc Kistemann (21 jaar) en Corine Malmendier (17 jaar) in de provincie Luik in 1992. Dat jonge koppel werd ontvoerd en vervolgens koelbloedig afgemaakt met een riotgun. Corine was ook verkracht. Hun lichamen werden een week later gevonden in de bossen in Lierneux. De daders bleken het duo Thierry Muselle en Thierry Bougard. De *asbl* of *vzw* Marc et Corine en wij deden ongeveer hetzelfde: het steunen en bijstaan van de ouders van vermiste kinderen. Maar geleidelijk aan kwamen er meer organisaties en verschillende insteken, zeker naar de tweede helft van de jaren 1990 toe, toen er plotseling meerdere kinderen, voornamelijk meisjes, verdwenen. Tussen de zomer van 1995 en die van 1996 gebeurden er hallucinante, verschrikkelijke dingen in België die de wereldpers zouden halen.

Op een dag in Marcinelle

De beelden staan vast op ieders netvlies gebrand. Als je ze hebt gezien, kan je ze nog maar moeilijk uit je hoofd krijgen. Op 15 augustus 1996 werden twee jonge meisjes bevrijd uit de kelder van een huis ergens in Marcinelle, een deelgemeente van Charleroi. Tijdens de dagen die daarop volgden, werden niet alleen meer en meer misselijkmakende feiten bekend over andere verdwenen meisjes, maar kwamen er ook een heleboel vragen naar boven. Ook over mijn dochter, over Nathalie.

Maar laten we eerst terugkeren naar een jaar eerder. Op 24 juni 1995 speelden de twee achtjarige vriendinnen Julie Lejeune en Melissa Russo fijn samen. Het was juni, het begin van de zomer. Het was het laatste weekend voor het einde van het schooljaar, de grote vakantie zat eraan te komen. De twee meisjes werden voor het laatst gezien in Grâce-Hollogne in Luik, waar ze op een brug stonden te wuiven naar de auto's die onder hen door zoefden op de autosnelweg. Nadien ontbrak elk spoor van de twee vriendinnen. De ouders waren radeloos, en gingen maandenlang op zoek naar hun dochters. Ze deden oproepen, er werden affiches uitgehangen. Julie en Melissa waren uit Wallonië afkomstig, dus hun ouders werden vooral bijgestaan door de mensen van de *vzw* Marc et Corine. Maar wij bij het Hulpfonds wisten natuurlijk ook van de zaak, en volgden ze op de voet. Net als bij elke verdwijning raketten deze situaties in Wallonië de verdwijning van Nathalie extra hard bij mij op. De ondertussen bekende machinerie was op volle toeren, maar net als bij Nathalie, Ken en nog enkele andere kinderen was er geen spoor te vinden. Julie en Melissa leken wel van de aardbodem verdwenen.

Twee maanden later, naar het einde van de zomervakantie toe, verbleven de vriendinnen An Marchal (17 jaar) en Eefje Lambrecks (19 jaar) aan de Vlaamse kust met enkele vrienden. Op de avond van 22 augustus waren ze naar een hypnoseshow in Oostende getrokken, een leuke avond uit. Het enige wat we weten, is dat ze daar op het einde van de show wat 'verdwaasd' zouden zijn buitengekomen en hun laatste tram hadden gemist. En dat ze beiden zijn verdwenen vlak daarna. Ze zijn meegenomen door iemand, maar niemand heeft gezien door wie of op welke manier. Via het Hulpfonds

ben ik in contact gekomen met de vader van Eefje, Jean Lambrechts. Opnieuw was er een ouder die hulp nodig had. Ik kan niet meer zeggen wanneer ik hem precies heb ontmoet, maar het moet in het kantoor van het Hulpfonds zijn geweest. De ouders van An, Paul Marchal en zijn vrouw Betty, wilden zelf de touwtjes in handen nemen. De ouders van Julie en Melissa hebben we pas later, na de Witte Mars, voor het eerst gesproken. In ieder geval: ook hier volgden weken, maanden, een jaar van acties, oproepen, opsporingsberichten, maar zonder enig teken van An en Eefje. Ook zij waren van de ene op de andere dag spoorloos verdwenen.

Het was veel. Op enkele weken tijd waren er vier meisjes verdwenen. Ken was nog niet teruggevonden. Nathalie was nog steeds spoorloos. Ik beleefde het elke keer opnieuw, maar het was niet alleen dat. Je krijgt ook steeds nieuwe inzichten in de verdwijningen en ontdekt hoe langer hoe meer dat iedereen op zijn eigen manier met zijn gemis omgaat. Het trauma werd een deel van het leven.

Wat ook opviel, was hoe regionaal veel van die opsporingen in eerste instantie waren gebleven. Ik weet nog dat we bijvoorbeeld bij Kim en Ken vooral affiches ophingen in het Antwerpse, omdat ze daar verdwenen waren. Julie en Melissa en An en Eefje waren wel nationaal nieuws, maar toch... Er leken maar weinig linken te worden gelegd tussen de verschillende zaken, en al helemaal tussen de oudere verdwijningen en de recentere.

De onderzoeksrechter die de zaak van Nathalie op dat moment nog opvolgde heeft tussen 1995 en 1996 geprobeerd

om een aantal van de verdwijningen te bundelen. Hij is een onderzoek gestart met als vraag of de verschillende zaken van verdwenen kinderen tijdens de jaren 1990 misschien toch aan elkaar gekoppeld konden worden. Was er een link tussen Nathalie enerzijds en Julie en Melissa anderzijds? Kon er een verband bestaan tussen de verdwijning van mijn dochter in 1991 en die van Ken in 1994, of die van An en Eefje een dik jaar later? Zoals steeds werd ik erbuiten gehouden, en wist ik er het fijne niet van. Maar dat ze daarmee bezig waren, was me wel ter ore gekomen. Tot ik een tijd later ook te horen kreeg dat de onderzoeksrechter was teruggefloten. Hij moest zich focussen op de zaak-Nathalie en die potentiële link met de andere meisjes ongemoeid laten. Een gemiste kans, als je het mij vraagt.

Wij wisten dus niet of die recente verdwijningen iets met Nathalie te maken hadden, maar er was natuurlijk altijd de 'hoop' dat er iets uit zou voortkomen. Dat we meer over Nathalie te weten zouden komen.

Er gebeurde een hele tijd niets meer, tot er zo'n negen maanden later plotseling weer verschrikkelijk nieuws via radio's en televisies in de huiskamers binnenkwam. Sabine Dardenne, een twaalfjarig meisje was op 28 mei 1996 op weg naar school in Doornik verdwenen – een herkenbaar verhaal voor ons. Er was voorlopig geen spoor van haar. Het waren bange weken, maanden voor haar ouders.

Alles kwam in een stroomversnelling toen enkele maanden later, op 9 augustus 1996, ook Laetitia Delhez werd ontvoerd in Bertrix, op weg van het zwembad naar huis. Tijdens de

ontvoering van het veertienjarige meisje liet de dader enkele steken vallen, waardoor hij werd opgemerkt door een getuige. Die kon een deel van zijn nummerplaat noteren. De verklaringen van die getuige zouden uiteindelijk leiden naar Marc Dutroux, geen onbekende voor het gerecht.

Twee dagen nadat Marc Dutroux werd gearresteerd maakten de Belgische nieuwsdiensten toevallig de beelden die de wereld rond zouden gaan. Laetitia Delhez en Sabine Dardenne werden op 15 augustus 1996 bevrijd uit de verborgen kelder van Marc Dutroux' huis in Marcinelle. Hij had de meisjes daar al die tijd opgesloten en misbruikt. Er had hen nog wat te wachten gestaan, want de dagen nadien bleek dat diezelfde Marc Dutroux, in samenwerking met zijn bende die volgens de media bestond uit zijn vrouw Michelle Martin en de kompanen Bernard Weinstein, Michel Lelièvre en Michel Nihoul, meerdere kinderen had ontvoerd, misbruikt, verkracht en gedood.

Het was een verschrikkelijke rollercoaster. Nog eens twee dagen later, op 17 augustus werden de lichamen van de kleinste slachtoffers, Julie en Melissa, opgegraven in de tuin van een huis op naam van Michelle Martin in Sars-la-Buissière. Daar werd ook het lichaam van Bernard Weinstein gevonden, de medeplichtige met wie Dutroux had afgerekend. Op 3 september tot slot werden An en Eefje vermoord teruggevonden in een loods in Jumet.

En Nathalie?

Ik herinner me die periode nog goed. Ooit was ik erg sportief geweest, maar na de verdwijning van Nathalie was dat allemaal wat minder geworden. Nu er elke dag, bij elk nieuwsbericht, nieuwe elementen aan het licht kwamen, stond ik op scherp en probeerde ik niets te missen. Anita en ik waren ondertussen al even uit elkaar en Bjorn was op dat ogenblik bij zijn moeder. Het was de periode van Moederdag in Antwerpen, waar we dat vieren op 15 augustus. Ik had enkele dagen vrij van het werk.

‘Kom op, Eric, we gaan eens surfen!’ zei een van mijn collega’s. ‘Ik weet een goede plek aan het Veerse Meer in Nederland. Dat wordt een leuke uitstap!’

Ik liet me overtuigen, zo’n dag met vrienden op het water leek me wel wat. Ze hadden gelijk, het zou me goed doen om er eens tussenuit te zijn. Zeker met dat verschrikkelijke nieuws over Marc Dutroux en co.

Onderweg naar het Veerse Meer in de auto kwam het ene nieuwsbericht na het andere binnen. Mijn gedachten gingen alle kanten op. Wat gebeurde er allemaal? En, Nathalie... Wat als ze iets over mijn dochter zouden ontdekken? Er waren kinderen vrijgelaten. Zou ze? Wat deed ik hier? Moest ik niet thuis zijn? Bereikbaar? In de buurt?

De nieuwslezer vroeg aan zijn collega, die in de buurt van de onderzoekers stond, wat er gebeurde.

‘Momenteel wordt er een grijze wagen getakeld’, hoorde ik de journalist vertellen. ‘Die grijze wagen zou verband kunnen houden met een andere verdwijningszaak en wordt daarom nu onderzocht.’

Een. Grijze. Wagen. Hoorde ik dat goed?

Jawel, er werd een grijze wagen getakeld. Die andere zaak waarover ze spraken, dat was onze zaak. Nathalie was in 1991 ontvoerd door iemand met een grijze wagen.

Ik wist niet meer wat te denken en ben in alle staten vertrokken aan het Veerse Meer. Die dag heb ik geen surfplank meer gezien. Misschien zou ik eindelijk meer te weten komen over Nathalie? Misschien zouden we haar terugvinden? Ik werd overvallen door hoop, schrik... alles tegelijk.

Ik nam contact met de BOB in Leuven en hoorde dat zij al hadden gebeld met de onderzoekers uit Neufchâteau om te kijken of er een verband was tussen de zaken. Ze waren ermee bezig, maar meer konden ze me op dat ogenblik niet vertellen. Ik vernam via het nieuws, net zoals alle andere Belgen, dat Julie en Melissa gevonden waren. Ze waren waarschijnlijk na ongeveer negen maanden van misbruik overleden van de honger. Marc Dutroux had in die periode zelfs even in de cel gezeten, terwijl die kinderen thuis in zijn kelder zaten. Zijn vrouw, Michelle Martin, ging af en toe ‘een kijkje’ nemen. Hallucinant. Ik beschouw Michelle Martin dan ook als dé dader in die zaak. Als een moordenaar. Zij had die kinderen te eten kunnen geven, maar heeft dat niet gedaan. Wat voor een monster ben je dan? Zij heeft

twee kleine meisjes vermoord. En dan te denken dat ze na zestien jaar alweer op vrije voeten was en nu gewoon vrij is... Enkele dagen later kwam het nieuws van An en Eefje. Ook zij hadden hun ontmoeting met Dutroux niet overleefd.

Wat was dan de link met Nathalie? En was die er eigenlijk wel? Het werd al snel duidelijk dat Marc Dutroux op 26 februari 1991, het moment van de verdwijning van Nathalie, in de gevangenis zat. Hij kon Nathalie niet zelf hebben ontvoerd. Voor ons bleven dan nog over: zijn vrouw Michelle Martin, Michel Lelièvre, de vermoorde kompaan Bernard Weinstein en Michel Nihoul.

Wat voor mij van het begin belangrijk was, wat er bovenuit stak, was dat Michel Nihoul voldeed aan de beschrijving van de man die Nathalie zou hebben ontvoerd. Die man was rond de vijftig jaar en kalend. Hij reed met een grijze Toyota Corolla. Tot op vandaag vind ik het frappant dat als je de foto's van Michel Stokx, Christian Van Geloven én Michel Nihoul naast elkaar legt, ze allemaal op elkaar lijken. Meer nog, Nathalie werd op een ochtend in de winter ontvoerd: het was geen helder, zonnig moment. Dus eender wie van die mannen komt in aanmerking. Uiterlijk had het eender wie van die drie kunnen zijn.

Is Michel Nihoul daarover ooit ondervraagd? Ik heb geen idee. Na het proces van de bende-Dutroux is hij vrijgesproken voor de betrokkenheid bij de ontvoeringen van de zes slachtoffers. Hij is enkel veroordeeld voor bendevorming en drugsfeiten. Maar in mijn hoofd, en dan vooral in die periode in 1996 waarin het allemaal zo op ons werd af

gekatapulteerd, speelde Nihoul een zeer belangrijke rol. Hij overleed in 2019, dus uit zijn mond zullen we nooit meer iets vernemen.

Ik ben niet naar het proces van de bende-Dutroux geweest. Dat vond plaats in 2004. Het zou te veel voor me zijn geweest, een overrompeling. Ik probeerde er zoveel mogelijk te zijn voor de ouders van de slachtoffers. Dat wel. Die gebeurtenissen brachten ons samen: de ouders van de slachtoffers van Dutroux, en de andere ouders van vermiste en vermoorde kinderen. Zo zijn we met een groep ouders van vermiste en vermoorde kinderen naar de begrafenissen van de slachtoffers van Dutroux geweest. An en Eefje werden op dezelfde dag, maar tijdens verschillende diensten, begraven. Ik ben samen met de ouders van Julie en Melissa, maar ook met de moeder van Inge Breugelmans en de moeder van Elisabeth Brichet, naar die uitvaarten geweest. Er was speciaal een bus ingelegd, en er werd een middagmaal voorzien voor ons. Dat klinkt misschien wat raar – het leek wel een uitstapje – maar ik ben nog altijd erg dankbaar dat we die dag samen hebben doorgebracht en dat we op elkaar konden steunen.

Ik herinner me trouwens nog een gesprek met Gino Russo, de vader van de vermoorde Melissa, op die bus. ‘De volgende die aan de beurt is, is Nathalie’, zei hij tegen me. ‘Zij is de volgende over wie we meer horen. Dat moet.’ Ik knikte. ‘We gaan haar niet vergeten’, voegde hij eraan toe.

Op een bepaald moment zijn Anita en ik uitgenodigd in Neufchâteau. Het was een erg confronterend moment. Ze hadden alles wat ze gevonden hadden in de huizen van de

bende-Dutroux uitgesteld in een grote hal. Kinderkleding. Kinderspeelgoed. Rijenlang. Er leek maar geen einde aan te komen. We moesten erdoor wandelen en dan links en rechts van ons kijken, met maar één vraag in het achterhoofd: was er iets bij dat van Nathalie kon zijn geweest? Ik herinner me dat ik op zoek ging naar de paarse jas die ze had gedragen de ochtend waarop ze verdween. Ik was enkel gefocust op de jas, en op haar boekentas, schoenen en zelfs de spullen in haar boekentas. Maar niets in die hal kon worden gelinkt aan mijn dochter. En er lag zoveel.

Ook heeft in die periode de Disaster Victim Identification unit (DVI) contact met ons opgenomen. In 1991, vlak na de verdwijning, hadden ze al DNA verzameld uit Nathalies haarborstel. Nu namen ze opnieuw stalen DNA af, maar dan van ons, om nieuw en extra onderzoeksmateriaal te hebben.

Je zit mee in die flow, en net zoals dat al langer dan vijf jaar ging: we hadden geen idee wat er zou gebeuren, wat er zou bovenkomen. Het zou nog jaren duren voor het proces tegen de bende-Dutroux werd opgestart.

Het komt dus allemaal op je af. Die verhalen, wat er gebeurt, wat er gezegd en geïnsinueerd wordt. En daar bleef het niet bij. De pers bleef ook altijd in dat potje roeren en hield er eigen theorieën op na. Hoe vaak me niet gevraagd werd: wat denk je ervan, wat voel je erbij? Op den duur weet je het niet meer.

In de jaren na de arrestatie van Dutroux waren er nog twee belangrijke momenten. De ontsnapping van Dutroux en de berichten rond Regina Louf.

Een ontsnapping en een getuige

23 april 1998 was de dag waarop Marc Dutroux ontsnapte uit het gerechtsgebouw van Neufchâteau. Ik heb die dag altijd heel erg onthouden, omdat ik van in het begin op de hoogte was door een vreemde samenloop van omstandigheden. Op die ochtend luisterde ik op het werk naar de radio. Tijdens het nieuws hoorde ik dat ze in Geldenaken, Jodoigne in het Frans, bezig waren met opgravingen en dat in het onderzoek naar de verdwijning van Nathalie. Ik ben toen op mijn motor gestapt en ben er meteen naartoe gereden. Ik wist niet wie, waar, hoe... maar de plek van de opgravingen was niet moeilijk te vinden: ze waren bezig in een oude boerderij die vol rommel lag. Een pedofiele man had een deel van die boerderij gehuurd en had er een fotostudio ingericht. Daar maakte hij blijkbaar kinderpornografische foto's.

Alain Remue van de Cel Vermiste Personen – toen heette dat nog Centraal Bureau voor Opsporingen(CBO), met daarin de BOB en de Nationale Cel Verdwijningen – zag me aankomen en stapte op me af. Hij was geschrokken omdat ik plots naast hem stond. Hij had niet opgelet wie er allemaal was toegekomen, omdat hij zich concentreerde op zijn werk daar.

‘Eric, wat doe jij hier?’

Ik vertelde hem wat ik had vernomen op de radio op het werk, en hij heeft me goed opgevangen. Hij vertelde wat er aan de hand was, wat ze van plan waren en wat er de komende uren zou gebeuren. Terwijl hij dat vertelde, merkte ik trouwens dat ik daar niet alleen was. Aan de overkant van de straat stond een legertje van de pers opgesteld.

Tijdens het gesprek met Alain Remue kwam een van de politiemensen hem een ogenblik bij me weghalen. Hij moest naar de commandowagen komen. Mijn eerste idee was dat ze iets hadden gevonden. Ik werd heel zenuwachtig en stond onder zware stress. Maar de verlossing kwam al snel. Even later kwam Alain namelijk terug naar mij en zei: ‘Moet je nu wat weten, Eric? Dutroux is ontsnapt uit het gerechtsgebouw in Neufchâteau.’

We keken naar de overkant van de straat en zagen dat de helft van de journalisten die er eerst hadden gestaan al vertrokken waren, voor dat ander nieuws: dat van Marc Dutroux. Dat was even belangrijker dan een zoekactie naar Nathalie. Gelukkig werd Dutroux snel weer gevat.

In die periode was er ook veel sprake van netwerken: waren die er nu of niet? Waren er mensenhandel-netwerken? Kinderpornografie-netwerken? Zoals ze er in Italië eerder een hadden opgerold? Ging de hele zaak-Dutroux terug tot in de hoogste regionen van ons land? Te midden van dat alles kwam Regina Louf op de proppen, beter bekend als getuige X1. Ik heb vier of vijf keer met haar afgesproken. Stel dat zij iets meer wist over Nathalie? Ze vertelde over ‘Roze Balletten’, de moord op Katrien De Cuyper, over seksfeesten

en hing de meest fantasierijke verhalen op. Maar ze zei weinig tot niets over Nathalie. Ook dat spoor liep dood.

Uiteindelijk zou het onderzoek naar Marc Dutroux en zijn bende ons geen stap dichterbij mijn dochter brengen.

Een Belgisch centrum voor vermiste kinderen

Wat wel veel zaken in een stroomversnelling bracht, was de nasleep van de zaak-Dutroux, met als hoogtepunt de Witte Mars en de politieke en juridische gevolgen. De Witte Mars werd gehouden in het najaar waarin de slachtoffers van de bende-Dutroux werden ontdekt. Op 20 oktober 1996 verzamelde er zich zo'n gigantische massa mensen in Brussel dat de treinen in het station Brussel-Noord na een tijd niet meer stopten, omdat het station en de straten errond zoveel mensen niet meer konden slikken. Het was indrukwekkend. Ik had die dag ook verkondigd op de radio en tv dat het geweldig was dat de NMBS voor gratis vervoer zorgde. Dat was helemaal niet zo, maar ik kon maar proberen natuurlijk. Niemand heeft me trouwens tegengesproken.

Eerst was de woede van de massa gericht tegen de misbruiker en kindermoordenaar Dutroux, maar gaandeweg waren vanaf augustus 1996 nog andere pijnpunten bloot komen te liggen. Het ging dan met name over de werking van het gerecht en de politie, maar ook over de rol van de politiek. Toen onderzoeksrechter Jean-Marc Connerotte

een benefietentje van de vzw Marc et Corine, waar ook onder meer Sabine en Laetitia aanwezig waren, had bezocht, werd hij beschuldigd van partijdigheid – het zogenaamde 'spaghetti-arrest'. Connerotte werd van de zaak gehaald. Daarmee was het hek helemaal van de dam. De deelnemers van de Witte Mars gaven aan dat er iets moest veranderen in België. Er werd aangestuurd op een grote hervorming van de politie en het gerecht.

Wat voor ons – ouders van vermiste en vermoorde kinderen – eveneens van belang was, was de manier waarop men voortaan zou omgaan met verdwijningszaken. Tijdens de Witte Mars liepen de ouders allemaal samen, met slachtoffers Sabine en Laetitia in ons midden, maar in de massamanifestatie werden we wat uit elkaar getrokken. Ik was er dus niet bij toen Jean-Denis Lejeune, de vader van de vermoorde Julie, daar eerste minister Jean-Luc Dehaene aansprak en zijn plannen uit de doeken deed. Jean-Denis Lejeune kreeg daar en dan van de eerste minister te horen dat er zou worden ingezet op zo'n overkoepelende organisatie. Het was een belangrijk moment. Een belangrijk signaal.

Jean-Denis Lejeune was enkele maanden eerder, nog voor zijn dochter was teruggevonden, naar Washington DC in de Verenigde Staten getrokken om zich daar te verdiepen in de werking van het National Center for Missing and Exploited Children. Dat was opgericht door de Amerikaanse vader John Walsh, nadat zijn zesjarige zoon Adam in 1981 was gekidnapt en twee weken later vermoord was teruggevonden. Het idee van zo'n organisatie op Belgisch niveau werd voorgelegd aan en besproken met de ouders van vermiste

kinderen bij ons. Tijdens de Witte Mars kreeg het idee van de uitbouw van zo'n vergelijkbaar Belgisch nationaal centrum dus de nodige politieke steun.

Koffie en koekjes bij Albert en Paola

Een tijd na de Witte Mars was ik aan het werk in de kazerne in Brasschaat. De telefoon ging op mijn dienst, en een van de collega's nam het gesprek aan. Ik was op dat moment niet in dat lokaal met het telefoontoestel aanwezig, dus ik ken deze anekdote eigenlijk alleen maar van horen vertellen. Er was blijkbaar iemand aan de lijn die zei dat hij belde vanuit het koninklijk paleis en dat hij graag met de heer Geijsbregts wilde spreken. Mijn collega is in lachen uitgebarsten, heeft gezegd 'speel met iemand anders zijn voeten', en heeft vervolgens opgehangen. Dat was het einde van dat telefoongesprek.

Nu, het was wel degelijk een medewerker van koning Albert II aan de lijn. En die wilde mij ook echt spreken. De misvatting is rechtgezet toen de medewerker terugbelde en me uiteindelijk toch aan de lijn kreeg. De medewerker van de koning zei dat Anita en ik werden uitgenodigd op audiëntie bij koning Albert II en koningin Paola.

Op de dag van de audiëntie, niet lang daarna, werden we thuis afgehaald door een wagen van het paleis. Ik herinner me die zwarte wagen nog goed. Het was heel speciaal. De

chauffeur bracht ons rechtstreeks van ons huis naar het koninklijk paleis in Brussel. Dat geeft een vreemd gevoel: je komt op die bekende plaats aan, stapt uit op een plek waar je normaal gezien als burger niet mag komen en gaat binnen.

Eerst werd ik nog onderbroken, want toen we waren aangekomen en ons hadden aangemeld, ging mijn semafoon af. Ik schrok om twee redenen: het was niet meteen een gepast moment, want je staat daar in het paleis op de koning te wachten én op die semafoon werd ik altijd gecontacteerd voor zaken die met Nathalie te maken hadden. Ik vroeg aan de vleugeladjutant van de koning of ik even ergens kon bellen, want dat het dringend kon zijn... Dat telefoneren ging gelukkig op zijn kantoor. Het bleek uiteindelijk niets heel erg bijzonders te zijn, want ik kan me vandaag al niet meer herinneren waarover dat gesprek ging.

Ik voegde me snel daarna weer bij Anita, en we werden verder begeleid. We wandelden door de gangen, wachtten even in een ruimte en toen gingen de deuren open. Daar stonden koning Albert II en koningin Paola. Bij hen was ook de kabinetschef van de koning. Er stonden koekjes en koffie klaar.

De koning en koningin waren heel goed op de hoogte van onze situatie. Ze wisten wie we waren, wat er met onze dochter was gebeurd en luisterden aandachtig naar alles wat we vertelden. Ons verhaal interesseerde hen. Ze stelden ons ook vragen. We hadden een echt gesprek, bij de koffie en koekjes. Ze namen hun tijd. Ik voelde steun en herinner me dat koningin Paola een traan wegpinkte toen we vertrokken. Dat zal me altijd bijblijven, het deed iets met me.

Zolang Albert II koning was, heb ik altijd contact gehad met het paleis. Voordien met koning Boudewijn was dat nog niet, en nu met koning Filip is er eigenlijk ook geen contact. Wat kunnen en konden ze natuurlijk doen? Maar koning Albert heeft altijd contact met me gehouden en belde me weleens op om te informeren hoe het met ons ging en hoe het met het onderzoek naar de verdwijning van Nathalie stond.

Na dat voorval in de kazerne namen ze trouwens geen enkel risico meer wanneer ze me probeerden te bellen. Op een bepaalde dag kreeg ik thuis telefoon van de BOB.

‘Meneer Geijsbregts, is dit uw telefoonnummer?’ vroeg de BOB’er.

Ik snapte het niet goed. Hij had me toch gebeld? En ik had toch opgenomen? Ik antwoordde dus wat verbaasd: ‘Ja, dat klopt, je hebt me toch aan de lijn?’

Hij bevestigde en zei dat de koning me zou opbellen.

Even later kreeg ik telefoon van het ministerie van Justitie, met exact dezelfde vraag. Ik dacht: mooi, ze dubbelchecken. Maar daar bleef het niet bij: ook de onderzoeksrechter belde me op met exact dezelfde vraag. Uiteindelijk kreeg ik telefoon van een medewerker van de koning om te zeggen dat de koning me twee minuten na het beëindigen van ons gesprek zou opbellen. Ik kreeg koning Albert inderdaad aan de lijn. Hij informeerde toen naar recent onderzoekswerk dat men had verricht in de zoektocht naar Nathalie.

Ik ontmoette de koning daarna nog enkele keren, voornamelijk in de periode waarin men de nationale organisatie voor vermiste kinderen zou gaan oprichten. Zo werden we samen met alle ouders van vermiste en vermoorde kinderen uitgenodigd op een rondetafelgesprek in Brussel, in het paleis. Ik ben toen bij een kennis een minibusje gaan lenen, zodat we met alle ouders uit het Antwerpse – wij, maar ook bijvoorbeeld de ouders van Katrien De Cuyper en Inge Breugelmans – samen naar daar konden gaan. Op dat gesprek was naast de koning ook nog de minister van Justitie, Stefaan De Clerck, aanwezig.

Naar aanleiding van dat gesprek is dan een actieplan opgesteld, over wat er zou gaan veranderen in België. Niet alleen de hervorming van de politiediensten en het gerecht stonden op de planning, maar ook de oprichting van wat Child Focus zou gaan heten. Die naam was op dat ogenblik nog niet bekend, en het werd ook nog niet nadrukkelijk beaamd, maar dat er ‘iets’ zou gebeuren rond vermiste en vermoorde kinderen stond wel vast.

De Koning Boudewijnstichting kreeg de opdracht van het ministerie om een overkoepelend orgaan voor vermiste kinderen op te zetten. Daarvoor gingen ze langs bij de organisaties die zich tot dan toe met die problematiek hadden beziggehouden. Ons Hulpfonds voor Ontvoerde en Vermiste Kinderen in Vlaanderen, en het Waalse broertje, de vzw Marc et Corine, speelden daar een belangrijke rol in. We hebben meerdere gesprekken gehad met de onderzoekers van de Koning Boudewijnstichting en hebben ons draaiboek ook aan hen bezorgd.

Eerst waren er nog verschillende gesprekken bij de Koning Boudewijnstichting, achter het koninklijk paleis in Brussel. Nadien kwamen we in het Château du Lac Genval samen met 25 ouders van vermiste en vermoorde kinderen. Daar hebben we een charter ondertekend. Dat was de eigenlijke oprichtingsakte van de stichting voor vermiste en seksueel uitgebuite kinderen, dat later de naam Child Focus zou krijgen.

Het was ergens een teleurstelling voor mij. We hadden vijf jaar hard gewerkt aan de oprichting en uitbouw van het Hulpfonds voor Ontvoerde en Vermiste Kinderen. De mensen van de vzw Marc et Corine hadden hetzelfde gedaan aan de Waalse kant. Nu, we werden niet verplicht om door de oprichting van Child Focus te stoppen met onze eigen activiteiten, maar het was wel duidelijk dat we als kleine organisaties moeilijk konden 'opboksen' tegen dat grotere, nationaal overkoepelende Child Focus. Wat ben je dan nog als kleine vzw? Zouden mensen ons nog wel sponsoren? Na verloop van tijd moesten we wel stoppen met de activiteiten.

Het Hulpfonds bestaat nog op papier, maar er zit 0 euro in de kas. Het is een slapende organisatie. Ik vind het moeilijk om ervan los te komen, omdat de organisatie voor mij 'het kind van Nathalie' is. Er blijft die link met haar. Ik denk elk jaar: nu moet ik het doen, nu moet ik er écht mee stoppen. Maar iets dat je voor je dochter hebt opgericht... dat gaat niet zo gemakkelijk.

In 1995 waren we met drie organisaties – het Hulpfonds, maar ook Epsilon en Ouders tegen incest – samengegaan en richtten we Het Huis op. Ik deed dat ook ter nagedachtenis

aan Nathalie. Er hing toen een koperen plaat aan de deur, waarop naar Nathalie verwezen werd. Het Huis bestaat vandaag nog, maar is van werking veranderd ten opzichte van de begindagen. Toen zorgden we voor crisisopvang van kinderen die op straat leefden, mensen die uit het prostitutiemilieu werden gehaald, mensen die wegvluchtten van misbruik en incest thuis... We gaven kinderen en jongeren een tijdelijke opvang in een betrouwbare omgeving. Men kwam vanuit Payoke, de vzw die zich inzet tegen mensenhandel, bij ons terecht, maar ook vanuit justitie. We hebben bijvoorbeeld ooit een meisje van acht à negen jaar een paar dagen bij ons gehad, en ik ben haar uiteindelijk zelf naar de luchthaven gaan brengen toen ze haar terug naar haar thuisland stuurden. Van sommige van de kinderen en jongeren die we daar hebben opgevangen hoor ik nog weleens iets. Overdag werkte ik, maar 's avonds liep ik er vaak rond of zat ik in mijn kantoor. Ik woonde boven Het Huis. En dat herinneren een aantal van die opgevangen kinderen en jongeren zich nog. Ik heb er zelf ook nog herinneringen aan: zoals die keer dat we een jongeman opvingen die vanuit de luchthaven van Zaventem naar ons werd gebracht, voor basisdingen als eten en een bed. Ik herinner me nog hoe hij én choco én kip-curry op zijn brood smeerde en opat. Hij moet hebben gedacht dat wij Belgen gekke mensen met een slechte smaak waren...

En toen was Child Focus er dus. Waarom ik me zo terneer-geslagen voelde door het ontstaan van Child Focus, dat toch bovenal iets moois en goeds zou zijn? Omdat het de dingen veranderde. Het voelde een beetje als er uitgebouwd werd. Ik was misnoegd omdat we niet voldoende

betrokken werden: er werd ook gezegd dat mensen die een eigen organisatie hadden niet actief binnen Child Focus konden werken.

Wat er voor mij ontbreekt bij Child Focus? Iets wat ik in mijn verhaal tot hiertoe al als erg essentieel aangaf: de band tussen de ouders van vermiste en vermoorde kinderen. Die is ermee verdwenen. We spraken nog weleens af in de begindagen van Child Focus, maar de ‘nieuwe’ mensen leerden we niet kennen. Dat is jammer, want de organisatie is toch ook opgericht om ouders te ondersteunen. Er is nood aan contact met lotgenoten. Wat ik ook mis rond de verdwijningen is de ‘waakzaamheidsgraad’. Die kan je alleen maar optimaliseren en realiseren door dat contact met de nieuwe ouders, door te weten waar het systeem niet goed werkt of zelfs faalt. Zo zou je voorstellingen of bijsturingen kunnen doen.

Nu, wat me wel altijd is opgevallen, is dat we in België na de affaire-Dutroux niet meer zo’n grote, alomvattende zaken hebben gehad. Er zijn nog kinderen verdwenen, en gevonden, of niet. Maar het aantal is serieus verminderd en de omvang van de zaak-Dutroux – of bijvoorbeeld de zaak van Michel Stokx – is niet meer geëvenaard.

Ik weet ook wel dat Child Focus erg goed werk levert. Ze professionaliseerden de affichecampagnes, kwamen met andere acties en werkten ook verder met de verouderingsfoto’s en bewegende gezichten in 3D van de vermiste kinderen. Ze steunen het onderzoek naar Nathalie vandaag nog altijd. Daar ben ik heel dankbaar voor.

Altijd aandacht voor Nathalie

Wat ik zelf wel deed, was Nathalie in de aandacht blijven houden. Daar startte ik al mee voor de oprichting van Child Focus, en dat zou ik ook nadien blijven doen. Ik deed het al voor er social media waren, maar van zodra er Facebook en dergelijke kanalen waren heb ik ook via die wegen acties gevoerd. Nathalie mag nooit vergeten worden.

Ik herinner me dat ik ooit vanuit de kazerne van Brasschaat naar Leefdaal ben gestapt. Een deel van de collega’s zijn toen mee gestapt naar Mortsels, als deel van een sportoefening in het leger. Ik denk dat ze met zo’n 20 à 25 soldaten waren. Vanuit Mortsels ging ik dan samen met de broer van de vermoorde Inge Breugelmans – hij was toen nog een tiener – verder via Kontich, de Mechelsesteenweg en zo naar Leuven. Vandaar gingen we naar Bertem. In Bertem stonden vrienden en familie, mensen van vroeger, van toen we daar woonden, ons op te wachten. Zij zijn dan mee verder gestapt tot de Boskee, de plaats waar Nathalie verdween. Samen met de collega’s heb ik trouwens ook ooit de Ten Miles in Antwerpen gelopen. Ik droeg een T-shirt met de foto van Nathalie erop, en de namen van de vermiste kinderen. Ook mijn collega’s droegen een T-shirt met de namen van vermiste kinderen.

Maar ik heb nog zotttere acties ondernomen. Zo ben ik in de jaren 1990 ooit naar de Eroticabeurs getrokken in het Antwerpse Sportpaleis, om Nathalie onder de aandacht te houden en de aandacht te vestigen op de seksuele uitbuiting van kinderen in de porno-industrie. Ik had daar een stand

gemaakt met foto's van vermiste kinderen en een heleboel slogans als 'Kinderen horen thuis in een speeltuin, niet in een pornofilm'. Het was gek toen ik aankwam op de standhoudersparking en tussen de vrouwen in tangaslips mijn weg moest zoeken. Maar we kregen daar veel respect van de mensen en we hadden daar een goed weekend. Het was een enorm succes zelfs. We verkochten er kleine knuffelschaapjes voor 100 Belgische frank (2,5 euro) om het Hulpfonds te steunen. Die zijn allemaal verkocht: het waren er meer dan duizend! De 'twee Jannen van het Sportpaleis', de bazen van de zaal, hebben toen ook nog een mooie gift gedaan om ons te steunen. Dat was hartverwarmend.

Ik reed ook met de motor, en op een bepaald moment hebben we voor Nathalie en alle vermiste en vermoorde kinderen een trip ondernomen. We zijn met heel wat motoren door Vlaanderen en de Vlaamse Ardennen gereden en zijn geëindigd aan het station van Brussel-Noord. Ik herinner me dat de grote lanen vol motoren stonden. Het moeten er duizenden zijn geweest.

Ook op politiek vlak wilde ik Nathalie in de aandacht houden, en in het verlengde daarvan opkomen voor alle vermiste en vermoorde kinderen. Daarom heeft het Hulpfonds de handen in elkaar geslagen met de mensen van de vzw Marc et Corine, met de Ouders van Verongelukte Kinderen en de vzw Ouders van een vermoord kind toen de wet op voorwaardelijke invrijheidstelling op tafel lag. We hebben samen een tekst opgesteld, met daarin onze specifieke verzoeken. Jean-Pierre Malmendier, de vader van Corine Malmendier en een van de oprichters van de vzw Marc et

Corinne, en ik mochten toen in het parlement komen om te spreken en het debat aan te gaan. Ik herinner me nog dat er weinig parlementsleden aanwezig waren. Ik heb daar een opmerking over gemaakt: dat het geen nut had als er zo weinig mensen waren, dat je zo niet tot een goede dialoog kon komen. Maar na verloop van tijd kwamen er wel meer politici binnen. De wet op voorwaardelijke invrijheidstelling is er gekomen op 5 maart 1998, maar we vonden er niet veel van onze verzoeken in terug.

Het zat in de details, maar ook in de grote dingen. Een van de details waar de Vlaamse ouders het moeilijk mee hadden – ik alleszins toch – was het woord '*cadavre*' in het Frans, wanneer het ging om een dode persoon. Wij zeggen in het Nederlands iets verbloemder 'stoffelijk overschot', maar de Franse verwoording kwam echt binnen. Met zulke gevoeligheden wordt in wetontwerpen en -teksten geen rekening gehouden. Verder wilden we rechtvaardige straffen, maar wat is dat? Een rechtvaardige straf voor iemand die een ander vermoordt, een kind dan nog wel? In Nederland was men overgestapt op effectieve straffen, waarbij er geen voorwaardelijke invrijheidstelling mogelijk was. We merkten wel dat die straffen daar vervolgens ook korter werden. Wat als ze dat in België ook zouden doen? Zou dat dan ook zo aflopen?

Voor de ouders van een vermoord kind was alles ook erg gevoelig. Zo hoorde ik meermaals van hen dat de situatie best vreemd was wanneer er een groep rond een specifieke voorwaardelijke invrijheidstelling samenkwam om de zaak te bespreken. De ouders mochten zelf aan het woord komen

op zulke bijeenkomsten, terwijl de dader erbij zat, luisterde en keek. Nadien kreeg de dader het woord, maar dan waren de ouders wel verplicht de ruimte te verlaten. Ik vermoed dat dat om privacy-redenen was: waar zou de dader gaan wonen en werken... Maar toch bleven die ouders met vragen zitten, of kwamen er zelfs vragen bij: werd er nog iets over hen gezegd door de dader, over hun kind, over de zaak...?

Er gebeurden ook ronduit fouten bij de voorwaardelijke invrijheidstelling. Een frappant verhaal in dat opzicht hoorde ik van Marina. Marina's zestienjarige dochter Karoline werd doodgeschoten door haar ex-vriend. Hij kreeg 20 jaar, maar kwam vrij na 6 jaar en 8 maanden in de gevangenis. Die vrijlating kwam er op 1 april, maar het was geen april-grap. Integendeel, het kwam hard aan bij Marina. En nog eens extra omdat hij het systeem had misleid. Een van de redenen waarom men hem had vrijgelaten, was het feit dat hij berouw had getoond. Hij had op een bepaald moment tegen de sociaal assistent in de gevangenis gezegd dat hij graag bloemen op het graf van zijn slachtoffer wilde gaan leggen. De gevangenis heeft dat toegelaten, en hij is uiteindelijk onder begeleiding naar de begraafplaats mogen gaan. Daar kreeg hij even de ruimte om 'alleen te zijn'. Het hele bezoek verliep sereen en zonder problemen. De gebeurtenis werd in het dossier van de man opgenomen. Het sprak in zijn voordeel dat hij op deze manier berouw had getoond toen men een beslissing nam over zijn vervroegde vrijlating. De minister van Justitie heeft die ondertekend en de man was weer op vrije voeten. Maar men had een detail over het hoofd gezien: er was helemaal geen graf van zijn slachtoffer. Karoline werd namelijk uitgestrooid. Het lukt dus om

met een leugen of bewust bedrog vervroegd vrij te komen. Dit voorbeeld bewees dat er nog werk aan de winkel was. Ondertussen tekent de minister niet meer, maar is het de Commissie VI die de beslissing neemt.

Een ander verhaal is dat van Sylvia. Haar dochter Hannelore (6 jaar) en zoontje Sebastiaan (3 jaar) werden vermoord door hun papa, de ex-partner van Sylvia. Na de moord pleegde hij zelfmoord. Sylvia kreeg na verloop van tijd een brief in de bus van justitie, met de boodschap dat de zaak geseponneerd werd omdat de dader onbekend was. Men kon de dader niet veroordelen en bestempelen als moordenaar. Dat ben je officieel pas na een veroordeling, tijdens een proces dat er dus nooit meer zou komen door de zelfmoord. Dat schrijven kwam hard binnen bij de moeder van wie de twee kinderen vermoord waren. Dat is geen manier om met slachtoffers om te gaan. Na verloop van tijd vroeg Sylvia de kleren en bezittingen van haar kinderen op. Die kon ze gaan halen, maar er zat ook een hamer bij: het moordwapen waarmee haar kinderen om het leven waren gebracht. Die kon ze ook mee naar huis nemen, vertelden ze haar... Sylvia vertelde me dat ze daarvoor heeft bedankt. In dit verhaal mis ik menselijkheid en dossierkennis van de medewerkers aldaar.

En dan is er nog het verhaal van de Belgische Rob. Zijn dochter Ichelle werd vermoord: ze werd gewurgd en de daderes zaagde nadien het lichaam in stukken. Die werden op verschillende plaatsen verstoepd en gedumpt in het water. Dat alles gebeurde in Nederland, net over de grens. Rob heeft zelf het laatste lichaamsdeel in het water gevonden na de vele zoekacties. De daderes kreeg 18 jaar gevangenisstraf

en vrijheidsbeperkende maatregelen. Dat houdt in dat ze na de effectieve celstraf nog onder streng toezicht staat en verplicht is mee te werken aan therapie. Dit alles gebeurde dus in Nederland. Waarom dat belangrijk is? Omdat in Nederland de voorwaardelijke invrijheidstelling is beperkt tot 2 jaar maximaal vroeger vrijkomen. Afschaft is ze dus niet. Ik maak me hier de bedenking bij: stel dat men hier in België de voorwaardelijke invrijheidstelling gaat afschaffen, gaan we dan overgaan naar allemaal zeer korte straffen?

Enkele voorbeelden uit andere Europese landen. In Frankrijk staat levenslang gelijk aan 30 jaar. Daar komt men ten vroegste vrij op 20 tot 25 jaar. In Duitsland zit men bij levenslang ten minste 15 jaar vast en kan men pas nadien vervroegd vrijkomen met proeftijd. In Italië kan men pas na 26 jaar ten vroegste vrijkomen, net als in Litouwen waar dat ook ten minste 26 jaar is.

Ik vernam ook pas dat de laatste moordenaar van politie-agente Kitty Van Nieuwenhuysen – die in 2007 werd doodgeschoten – is vrijgelaten. Hij had een straf van 30 jaar, maar was na 16 jaar alweer op vrije voeten. De twee andere moordenaars werden al eerder vrijgelaten, na 11 jaar. Samen hadden ze 90 jaar gekregen – elk 30 jaar – maar ze hebben in totaal maar 42 jaar vastgezeten. Is dat niet pijnlijk voor de achterblijvers en de familie, die nooit nog een kans krijgen om hun kind in de armen te nemen? Ik noem dat respectloos voor de nabestaanden, eens te meer omdat de daders al een stevig strafblad hadden voor de moord op Kitty.

Ik zou weleens willen weten hoeveel straffen er worden uitgeschreven, en hoeveel daarvan er effectief worden uitgezeten.

Onverwachte aandacht

Soms kwam er onverwacht weleens ‘aandacht voor Nathalie’. Het is natuurlijk een ongewone situatie: dat je kind vermist is maar niet wordt teruggevonden. Dat je niet weet of ze nog leeft of niet. En dat bracht en brengt administratief soms problemen met zich mee. Op 9 februari 1993 werd Nathalie twaalf jaar. We schrokken ons dus een hoedje toen in die periode plotseling een enveloppe in de brievenbus viel, gericht aan onze dochter. Het was de uitnodiging om haar identiteitskaart te laten aanmaken.

Toen ze in de puberteit kwam, kregen we een pakket in de bus ‘voor het jonge meisje’, met staaltjes van maandverband. En er kwam ook eens een brief van de onderwijsinspectie met de boodschap dat Nathalie schoolplichtig was, maar nergens in een school ingeschreven stond. Dat was elke keer ‘aandacht voor Nathalie’, maar erg confronterend. Vanaf de dag dat ze achttien jaar zou zijn, kwamen er belastingbrieven, stembrieven, reclame op haar naam en post met dingen als ‘beste schoolverlater’... We hebben op een bepaald moment in het register van de gemeente laten opnemen dat Nathalie vermist is en dat er geen brieven meer gestuurd mogen worden. Terwijl ik dit boek schrijf, zijn we bezig met het in orde brengen van een afwezigheidsverklaring – maar daarover later meer.

In 1991 was ik al eens naar de sectie personeel van het leger gestapt. Ik vroeg me af wat er zou gebeuren met het kindergeld – nu heet dat Groeipakket – voor Nathalie. Dat was in de maanden waarin ze weg was gewoon blijven verderlopen en werd maandelijks uitbetaald – net als voor onze zoon Bjorn. Ze konden me natuurlijk niet meteen een antwoord geven op die vraag, want zo'n specifieke situatie komt niet vaak voor. Het leger ging het bekijken.

Een tijd later kreeg ik een schrijven vanuit het leger. Ik kreeg drie mogelijkheden. De eerste: het kindergeld zou gewoon stoppen vanaf dat moment. Zonder meer. Een tweede mogelijkheid was een variatie daarop: het kindergeld zou stoppen én we zouden al het kindergeld moeten terugbetalen dat we vanaf de verdwijning hadden ontvangen. De derde en laatste mogelijkheid was: het kindergeld loopt nog vijf jaar verder en na die termijn beslist een rechter of je alles moet terugbetalen of het mag houden.

Daar stonden we dan. Wat een keuze... Bovendien maakten we in die periode veel kosten: onze fotokopieën, faxen, telefoongesprekken die toen nog veel meer kostten dan nu, benzine om overal naartoe te rijden... Kortom: al het 'werkingsmateriaal' om onze dochter te vinden. Het leger heeft ons in de keuze bijgestaan en heeft voor ons beslist. Het werd optie 1. Vanaf nu zou het kindergeld voor Nathalie stoppen, maar we zouden niets moeten terugbetalen. Uiteindelijk is de wet aangepast kort na de zaak-Dutroux: alle ouders van vermiste kinderen krijgen tot vijf jaar na de verdwijning kindergeld – of tot op het moment dat er een lichaam gevonden wordt – dat ze niet hoeven terug

te betalen. Wij hebben dat met terugwerkende kracht ook gekregen voor Nathalie.

En dan was er nog Nathalies spaarboekje van de ASLK, zoals dat toen heette. Wat moesten we met die centen doen? Door het feit dat Nathalie er niet was en dat er ook geen doodverklaring was, konden wij niet meer aan haar spaargeld. Via omwegen hebben we uiteindelijk haar centjes op de spaarrekening van onze zoon Bjorn kunnen overschrijven. We hebben 100 Belgische frank (2,5 euro) laten staan op haar rekening, maar geen idee waar dat geld nu is en of we dat nog kunnen vinden.

Het leven voor altijd ondersteboven

De golven van de tijd

1999 werd 2000: het nieuwe millennium ging van start. Ondertussen werden weken en maanden niet alleen jaren, maar gingen ze ook in de richting van decennia. Op 1 januari 2000 waren er 3231 dagen verlopen sinds we Nathalie voor het laatst hadden gezien, toen we haar op die noodlottige dag hadden afgezet aan haar bushalte. Een goed jaar later, op 26 februari 2001, was het exact tien jaar geleden dat onze dochter was verdwenen. De tijd tikte genadeloos verder en ik moest meegaan op de golven van de tijd, en wat die met zich meebrachten.

Er waren in al die tijd al veel spannende momenten geweest, met als een van de grootste 'hoogtepunten', een van de spannendste en meest zenuwslopende momenten, de

Stel dat Nathalie op een dag voor de deur zou staan. Zelfs die gedachte werd na een tijd ondraaglijk. Als ik erover nadacht... Wat zou zo'n kind ~ een jonge vrouw zou ze nu al zijn ~ allemaal hebben meegemaakt in die tijd dat ze weg was van huis? Ik kon er niet aan doen, ik voelde me al vrij snel de vader van een vermoord kind, ook al kon ik niet helemaal uitsluiten dat ze nog leefde. De jaren gingen voorbij, maar mijn wereld bleef op zijn kop staan. Mogelijke daders en nieuwe theorieën passeerden de revue, maar ik kwam geen stap dichterbij Nathalie, of bij wat er met haar was gebeurd.

zaak-Dutroux. Misschien was dit wel een doorbraak voor ons, vroegen we ons toen af. Zeker toen er sprake was van die grijze auto stond mijn hart even stil. Waren we eindelijk op het punt van een antwoord gekomen? Zetten we stappen in de richting van meer duidelijkheid, van antwoorden? Iets eerder had het verhaal van Christian Van Geloven al hetzelfde gedaan. Maar beide leverden ze niets op.

Samen met dat nieuwe millennium brak ook het moment van de aandacht voor seriemoordenaar en kinderverkrachter Michel Stokx in de zaak-Nathalie aan. Ik had het eerder al uitgebreid over die man en zijn gruwelijke palmares aan misdaden: begin jaren 1990 werd hij gearresteerd in Nederland voor het misbruiken en vermoorden van drie kinderen. Maar de mogelijke connectie met Nathalie kwam pas aan het licht begin jaren 2000, dankzij de anonieme brieven waarover ik eerder vertelde. Opnieuw zaten we in een explosie, een ontploffing van vragen, hoop, informatie, maar ook onduidelijkheid. Het was veel. Maar het was weer een tijd heel serieus. De man werd zelfs tot bij ons gehaald, tot in Leuven, voor een reeks ondervragingen specifiek over Nathalie. Er werden zoekacties op het getouw gezet. Maar ook deze zaak liep met een sisser af. Stokx heeft nooit bekend, is niet veel later op zeer bizarre wijze gestorven (toen hij in brand 'vloog') en nam zijn eigen waarheid – was hij de dader of niet? – mee zijn graf in. Toch is en blijft Michel Stokx dé hoofdverdachte. Hij is de belangrijkste mogelijke dader die ooit in het vizier is gekomen.

Michel Stokx, die persoon blijft me achtervolgen. Hij spookt door mijn hoofd. Op een bepaald moment heb ik iets vreemds

meegemaakt. Ik was een weekendje weg, we trokken naar Den Haag. Het was de bedoeling dat we de stad zouden verkennen en lekker eten – er even tussenuit zijn. Maar dat was buiten de marathon gerekend. We zaten vast in ons hotel en konden geen kant meer op door de dranghekken en de route van de marathon die het hele stadscentrum doorkruiste. Ze gaven ons het advies om naar het strand in Scheveningen, vlak bij Den Haag, te gaan. Dat zou een leuk alternatief zijn. Dus dat deden we: we gingen een hapje eten in Scheveningen en liepen daar rond. Heel leuk. In de late namiddag wilden we naar huis vertrekken, maar dat bleek gemakkelijker gezegd dan gedaan: de marathon passeerde ook in Scheveningen en de gewone route volgen was niet mogelijk. Een vriendelijke politieman legde uit hoe we moesten rijden en leidde ons recht naar... de gevangenis van Scheveningen. Waar Michel Stokx op dat moment verbleef. Ik ben even gestopt in de buurt van de gevangenispoort, want ik was volledig van slag en moest bekomen. Natuurlijk wist ik dat hij daar in de cel zat, maar het was mijn bedoeling niet geweest om daar te belanden. Dat weekend stond echt niet in het teken van Stokx. En toch stond ik daar, op een plek waar je normaal gezien niet zou komen. Heel vreemd, als ik daar nu aan terugdenk. Was dat een teken? Ik zal het nooit weten.

Het is duidelijk, er waren 'hoogtepunten', zeer belangrijke momenten, in de zoektocht naar Nathalie. Momenten waarop we het gevoel hadden dat er veel tegelijk gebeurde. Maar ik had nooit het gevoel dat het op andere momenten – in de luwte – echt stillag. Het stopte nooit helemaal. En dat wilden we, dat wilde ik ook niet. Er zijn in al die – op het moment dat ik dit schrijf – 12.241 dagen zonder Nathalie

tips en aanwijzingen blijven binnenkomen. Ondertussen al lang niet meer op dagelijkse basis, maar ze bleven en blijven vandaag nog altijd komen. Het onderzoek is niet afgesloten, en dat zal voorlopig ook niet gebeuren. Die bevestiging kreeg ik in mei 2024 nogmaals van het parket. Er werken niet zoveel mensen meer aan de verdwijningszaak, maar geklasseerd is ze niet. Zolang Nathalie niet gevonden is, of wij haar niet laten doodverklaren, blijft men onderzoeken wanneer dat aangewezen is.

Er zijn stille momenten, dat wel. Maar dat gaat nooit over heel lange periodes: het zijn eerder maanden dan jaren. Er zijn ook duidelijk af te bakenen momenten waarop er weer meer aandacht is voor Nathalie. Rond haar verjaardag op 9 februari of de dag van haar verdwijning zeventien dagen later, op 26 februari, vraag ik altijd wel wat extra aandacht voor haar via sociale media. Dat wordt vaak opgepikt in de media, en dan merk je dat er weer wat beweging in de tips komt. Een ander duidelijk moment is dat van de Internationale Dag van de Vermiste Kinderen, op 25 mei. Dan is er een campagne van Child Focus en dan komt Nathalie automatisch weer mee in de belangstelling. Ze zijn altijd aandacht voor haar blijven hebben. In de zomervakantie is het dan weer duidelijk veel minder, tenzij er in die periode soortgelijke zaken aan het licht komen. Het wordt allemaal minder, maar het blijft. En de tips blijven onderzocht worden – in zoverre dat gaat, want soms blijkt dat gewoon onmogelijk. Hoe kunnen we vandaag nog nagaan of Nathalie effectief ergens in 1991 in een bepaalde winkel werd gesignaleerd? Misschien is dit boek ook opnieuw de aanleiding voor nieuwe tips of pistes om te onderzoeken.

Ik weet het niet. Maar als je niets doet, dan sterft het uit. Weldra is Nathalie 34 jaar vermist.

Zandloper

Mijn hele leven werd overhoopgegooid op 26 februari 1991, en vandaag is het nog altijd niet op orde. Dat zal het ook nooit meer worden. Maar het is wel geëvolueerd. Ik vergelijk het graag met een zandloper. Je zit in het driehoekige gedeelte bovenaan, als een van de vele kleine zandkorrels. En je moet, samen met al die andere zandkorrels, door dat kleine gat in het midden zien te raken. Eens je daardoor bent gekomen, wordt alles weer rustiger. Die andere zandkorrels rondom je staan voor een verscheidenheid aan dingen: het zijn de verdachten, de zoekacties, de media die je contacteren, de organisaties waar je bij betrokken raakt, studenten die je willen interviewen voor een project of eindwerk, de contacten met de politie en het gerecht, je eigen gevoelens, de reacties van andere mensen... Maar uiteindelijk is het aan jou: je nadert dat gat in het midden, het gat dat je naar een rustiger leven zal brengen. Eens je daardoor raakt, wordt het allemaal beter. Je raakt erdoor en dan...

... dan gaat de telefoon. Of je hoort iets op de radio. Een journalist belt met een vraag over een andere zaak. Of het meest recente in mijn leven: je hebt het plan om een boek te schrijven over de verdwijning van je dochter. De zandloper wordt omgedraaid en binnen de kortste tijd zit je weer bovenaan in dat bovenste driehoekige gedeelte, in de malmolen. Het begint allemaal opnieuw. Misschien heb je

heel even van dat rustige leven geproefd, maar het heeft niet lang geduurd.

Nu, het is niet alleen kommer en kwel. Er zijn ook lichtpunten. De eerste keer dat ik door mijn denkbeeldige zandloper naar dat gat in het midden manoeuvreerde, was zeer zwaar. Loodzwaar. De keer daarop ook. Maar gaandeweg begon het vlotter te gaan. Elke keer wanneer de zandloper wordt omgedraaid, gaat het doorlopen van de cyclus sneller en gemakkelijker. Je wordt er behendiger in. Dat is een feit. Maar het is ook een feit dat de zandloper nooit vast in één positie heeft gestaan, met mij als zandkorrel onderin. En of dat ooit nog zo zal zijn? Ik vrees ervoor.

Wat me opvalt is dat ik me de eerste jaren bovenaan in de zandloper angstig, onzeker en soms broos voelde. Al die andere zandkorrels duwden op mij... en wie weet, zat daar wel een pedofiel tussen. En een ontmoeting met een pedofiel, dat is me ooit echt overkomen. Ik zat eens ergens een broodje te eten. Ik kwam regelmatig in die zaak en zat daar met mijn krant en een koffie. Zo leerde ik twee andere mannen kennen, die er ook regelmatig zaten. 'Kom toch bij ons zitten', nodigden ze me uit. Zo gezegd, zo gedaan. Er gingen maanden voorbij, jaren zelfs, dat we elkaar geregeld zagen. Maar op een bepaalde ochtend was maar een van de twee mannen er.

'Eric, moet je nu eens wat weten? Onze kompaan is er vandaag niet, omdat de politie gisteren is langs geweest. Ze hebben hem opgepakt.'

De man bleek in zijn verleden 'iets' te hebben gedaan met kinderen of een kind. Ik weet er het fijne niet van, maar hij is opgesloten in de gevangenis voor pedofilie. Na zijn gevangenisstraf is hij trouwens vrijgekomen met een enkelband...

Ik heb dus lange tijd aan tafel gezeten met een pedofiel, zonder dat ik dat wist. Daardoor stelde ik me vragen: dat kon ook zijn gebeurd bij bijvoorbeeld de zoekacties. Wie was daar allemaal op afgekomen? Het zet je wel aan tot nadenken.

Een ander moment waarop de zandloper weer maar eens werd omgedraaid, was toen de zaak rond de Franse seriemoordenaar Michel Fourniret aan het licht kwam, in 2004. Zijn vrouw, Monique Olivier, was medeplichtig en had het proces rond Marc Dutroux en zijn bende korte tijd daarvoor gevolgd. Ze was bang geworden van de uitgesproken straffen, omdat ook Dutroux' vrouw, moordnares Michelle Martin, veroordeeld was. Michel Fourniret zat al in de cel, maar er kwam nog geen schot in de zaak. Tot Monique Olivier dus naar de onderzoekers stapte en bekende, in de hoop dat dat iets zou veranderen aan de strafmaat die haar te wachten zou staan. (Ze kreeg uiteindelijk trouwens ook levenslang.)

Net als iedereen volgde ik die zaak via de media. Ook zo vernam ik dat Fourniret de dader was die het Belgische meisje Elisabeth Brichet had ontvoerd, misbruikt en vermoord. Elisabeth was een tijd voor Nathalie verdwenen, in 1989 in Namen. Ik had in de jaren daarvoor meermaals contact gehad met de moeder van Elisabeth: zij kreeg nu na vijftien jaar eindelijk een antwoord. Elisabeth werd opgegraven in de tuin van het kasteel van Fourniret in Sautou, aan de

grens van België en Frankrijk. De plaats waar hij opereerde gaf hem ook zijn bijnaam ‘monster van de Ardennen’. Fourniret overleed in 2021 in gevangenschap – hij had levenslang gekregen – en heeft tussen 1987 en 2003 in totaal twaalf vrouwen en meisjes mishandeld en gedood. Ik wil ze allemaal opnoemen, om de omvang aan te tonen van wat die man heeft gedaan:

- Isabelle Laville (17 jaar),
- Farida Hammiche (30 jaar),
- Marie-Angèle Domèce (18 jaar),
- Fabienne Leroy (20 jaar),
- Jeanne-Marie Desramault (19 jaar),
- Elisabeth Brichet (12 jaar),
- Joanna Parrish (20 jaar),
- Natacha Danais (13 jaar),
- Lydie Logé (29 jaar),
- Céline Saison (18 jaar),
- Mananya Thumpong (13 jaar) en
- Estelle Mouzin (9 jaar).

Twaalf meisjes en vrouwen. Twaalf. Het is hallucinant. En het zijn nog meer namen dan in de zaak-Dutroux.

Er blijven nog heel veel vragen rond deze Franse seriemoordenaar: ik ken de details van deze zaak natuurlijk niet – zoals steeds zijn de resultaten van het onderzoek niet tot in het detail publiek gemaakt – maar er zouden nog zo’n dertig zaken zijn waarbij Fourniret potentieel betrokken zou kunnen zijn geweest. Bovendien zijn ook niet al zijn slachtoffers teruggevonden. Michel Fourniret had enorm veel op zijn kerfstok. Dus, ook hier kwam de vraag ‘En wat met Nathalie?’ weer

naar boven. In de krantenkoppen, bij de onderzoekers die Nathalies zaak opvolgden, en natuurlijk in mijn hoofd. Het eerste wat ik dacht toen ik over hem hoorde in de media was: heeft die man iets te maken met Nathalie?

Opnieuw was er een tijd van wachten aangebroken. Van gaan slapen en opstaan, in de hoop dat er die dag iets van nieuws zou komen. Een doorbraak. Op het moment dat de zaak-Fourniret aan het rollen ging, gebeurde er zoveel op hetzelfde moment dat de onderzoekers in Frankrijk de handen vol hadden. Niet alleen het team dat de verdwijning van Nathalie onderzocht, maar ook veel andere instanties uit binnen- en buitenland hadden vragen voor de man. En aangezien er verschillende slachtoffers werden opgegraven, ging de aandacht daar logischerwijze eerst naar uit. Bovendien werd het onderzoek in Frankrijk gevoerd en moesten er contacten tussen Frankrijk en België worden gelegd. Er moest een vraag van Leuven naar Frankrijk worden gestuurd. Ik zat weer bovenaan in mijn goedgevulde zandloper – tot het moment aanbrak dat het gat in zicht kwam, dat er antwoorden kwamen.

Of Fourniret de dader zou kunnen zijn? Zou hij Nathalie kunnen hebben ontvoerd? Dat *kon* natuurlijk, zijn leeftijd klopte bijvoorbeeld al. Maar er zijn eigenlijk nog meer redenen om te geloven dat hij niet betrokken was bij haar verdwijning. Wat ik van de onderzoekers hoorde na verloop van tijd – toch wel een aantal maanden – is dat ze ervan uitgingen dat hij er niets mee te maken heeft. Hij heeft ontkend dat hij Nathalie heeft ontvoerd. Men heeft kunnen aantonen dat hij in Wallonië is geweest – waar hij in 1989 Elisabeth

Brichet ontvoerde – maar er is niets dat erop wijst dat hij ook in Vlaanderen kwam om meisjes te ontvoeren.

Ik kan het zelf ook niet geloven dat hij Nathalie ontvoerd zou kunnen hebben. Fourniret was Franstalig, sprak geen woord Nederlands. Nathalie kon dan weer geen woord Frans. Hoe zouden die met elkaar kunnen hebben praten? Want uit de verklaringen van de getuigen zou je toch kunnen afleiden dat de ontvoerder eerst met mijn dochter had gesproken voor ze in zijn wagen stapte. Er moet een gesprek zijn geweest, dat kan bijna niet anders. In het Nederlands dus. En dat kon Fourniret niet.

De internationale connectie

De taal speelt een rol bij de verdwijningszaken. Zo is de verschillende moedertaal van Nathalie en Michel Fourniret een aanwijzing die ons verder brengt in het onderzoek: het maakt de kans van Fournirets betrokkenheid kleiner.

Maar de taal speelt eveneens een rol bij wie ‘achterblijft’. Zo valt het me op dat – net als in de tijden van het Hulpfonds voor Ontvoerde en Vermiste Kinderen en de vzw Marc et Corine – er toch een barrière is tussen de ouders uit het Vlaamse en het Waalse landsgedeelte. Tussen Nederlandstaligen en Franstaligen. Die verschillende talen zorgen ervoor dat er twee groepen zijn. Logischerwijze heb je meer en gemakkelijker contact met de Vlaamse ouders dan met de Waalse.

Maar de taal is geen breekpunt, want toch speelt er iets over taal- én landsgrenzen heen. Er is wel zoiets als een internationale connectie als het over verdwijningszaken gaat. Ik wil helemaal niet beweren dat ik geloof dat Nathalie in een internationaal kinderpornonetwerk zat. In Italië was er een netwerk opgerold, maar ik geloof niet dat er sprake was van een groot internationaal complot. Ik geloof wel dat er mensenhandelnetwerken zijn, waar een organisatie als Payoke zich mee bezighoudt. Wat ik wil zeggen is dat uit de ‘opgeloste’ zaken is gebleken dat de misdaad van die kinderverkrachters en moordenaars vaak niet ophield aan de grenzen. Integendeel.

Fourniret was een Fransman, die in Frankrijk woonde, maar hij trok de grens met België over en ontvoerde zo de Waalse Elisabeth Brichet. Christian Van Geloven was een Nederlander, maar hij woonde en handelde in Frankrijk. Hij legde bovendien enorme afstanden af om de lichamen van zijn slachtoffers te dumpen. Michel Stokx was dan weer een Vlaming die naar Nederland was verhuisd en vrachtwagenchauffeur was: hij doorkruiste West-Europa voor zijn werk. Nederland, België, Frankrijk, Luxemburg, Duitsland... Hij kwam overal. Al die daders hadden connecties over de landsgrenzen heen.

Met de open grenzen is er geen controle op de ontvoeringen van kinderen. Terwijl wij vlak na een verdwijning nog dicht bij huis aan het zoeken zijn, zitten de daders met die kinderen misschien al een land verder. Bovendien gaat men niet elke verdwijning meteen internationaal seinen. Vandaag misschien al sneller dan in 1991, maar dan nog.

Ik wil dus ook over de grenzen heen aandacht vragen voor Nathalie. Want wie zegt dat zij in België is gebleven? Ons land, België, is voor velen een doorreisland. Vanaf maart 1991 stond Nathalie internationaal geseind. Ik vertelde al dat Anita en ik op de Nederlandse televisie kwamen, maar we kregen bijvoorbeeld ook het Franse tijdschrift *Paris Match* over de vloer. Die hebben een mooie reportage gebracht, met veel foto's van Nathalie, zodat haar verhaal ook bij onze zui-derburen bekend raakte. Ik herinner me trouwens nog dat ik hen mijn eigen foto's van Nathalie heb uitgeleend. En die heb ik nooit teruggekregen – ook al had ik erop gehamerd dat ik ze terug wilde. Ik heb alleen nog duplicaten van hen gekregen. Maar... alles om Nathalie dus ook internationaal in de belangstelling te brengen en te houden.

We hadden vlak na de verdwijning ook een vrachtwagen met daarop een grote afbeelding van Nathalie. Die door-kruiste Europa, verschillende landen. Ook zo probeerden we aandacht voor haar verdwijning te krijgen.

Ik trok ook naar Londen, waar na de Witte Mars bij ons in België een soortgelijke actie werd gehouden. Daarin liepen ouders van vermiste kinderen mee vanuit verschillende landen. Ik denk dat ik een van de enige Belgen was in die optocht. Ze gaven me de kans om een speech te houden, en dat heb ik gedaan, maar kort. De taal – het moest in het Engels – was een barrière voor me, maar niet alleen dat. Ik herinner me dat ik op dat moment ook erg emotioneel was. Ik liep door de straten van Londen met een foto van mijn dochter in mijn handen.

Over foto's gesproken. De eerste verouderingsfoto van Na-thalie – zoals er in de jaren daarna enkele zouden worden verspreid door Child Focus – werd trouwens gemaakt door de BOB, in samenwerking met een centrum in Engeland, het National Center for Missing & Exploited Children. Die foto kwam er op vraag van het parket van Leuven, rond 1995. Op basis van foto's van Anita en mij en foto's van Nathalie is men gaan reconstrueren hoe ze er als jonge tiener zou hebben uitgezien. Want stel dat onze dochter nog leefde, hoe zou ze er dan uitzien? Nadien werden er nog enkele verouderingsfoto's gemaakt door Child Focus. De techniek wordt steeds beter.

Stel dat...

In 2006 gebeurde het ondenkbare, althans in Oostenrijk. Nadat tien jaar eerder Laetitia Delhez en Sabine Dardenne uit de verborgen kelder van Marc Dutroux werden bevrijd, gebeurde nu iets soortgelijks met de Oostenrijkse Natascha Kampusch. Na acht jaar eerder te zijn verdwenen kwam de – ondertussen – jonge vrouw weer boven water. Ze werd herenigd met haar familie. Het was een bizar verhaal.

De Weense Natascha Kampusch was net tien jaar toen ze op 2 maart 1998 verdween op weg naar school. Acht jaar lang werd naar haar gezocht, maar er was geen enkel spoor. Tot er op 23 augustus 2006 iets vreemds gebeurde. De toen achttienjarige vrouw wist na 3096 dagen te ontsnappen uit de klauwen van haar gijzelnemer, bij wie ze acht jaar lang in gevangenschap had geleefd en door wie ze seksueel was

misbruikt. Wolfgang Přiklopil had Natascha ontvoerd, en haar in zijn woning in Strasshof an der Nordbahn ondergebracht in een kelder. De vrouw vertelde dat het haar niet eerder was gelukt om te ontsnappen, maar op die zomerdag in 2006 zag ze haar kans schoon. Ze was net, samen met Přiklopil, de auto aan het stofzuigen toen de telefoon ging. Přiklopil nam op en was enkele minuten afgeleid. Hij keek even niet meer naar haar om. Natascha waagde haar kans en rende weg van de wagen, weg van het huis. Ze klampte de buren aan, en was enkele ogenblikken later weer vrij. Wolfgang Přiklopil wist te ontsnappen nog voor de politie hem kon vatten en sprong nog dezelfde dag voor een trein. Hij was op slag dood en zou nooit berecht kunnen worden voor wat hij de jonge vrouw had aangedaan.

Natascha Kampusch. Dat is een verhaal dat binnenkomt natuurlijk. Het zet je aan het denken. Stel dat... En, de zandloper werd weer omgedraaid. Er was geen ontsnappen aan.

Iedereen in de media sprong op dat verhaal, en het duurde natuurlijk niet lang voor ik gecontacteerd werd door reporters en journalisten met de nodige vragen. Want Nathalie was nog altijd vermist en 'stel dat'? Nog voor ik er goed en wel zelf over had kunnen nadenken, erover had kunnen spreken met vrienden en familie, kreeg ik al journalisten aan de lijn. Zowel van VRT en VTM als van de geschreven pers. Iedereen wilde mijn reactie: wat dacht ik over de gebeurtenissen en hoe ging ik met dit verhaal om?

Wat ik in eerste instantie dacht? Dat het toch vreemd is dat dat meisje zo lang opgesloten heeft gezeten in een huis,

ergens in een straat met buren. Niet in een afgelegen bos of zo. Dat echt niemand iets heeft opgemerkt. Kwamen er dan geen mensen aan de deur in die woning in Strasshof an der Nordbahn? Dat is vreemd. Hoe kon Wolfgang Přiklopil zo lang onder de radar blijven met dat meisje, met die jonge vrouw? Zag niemand dan iets? Merkte geen mens hen op? Er bestaan natuurlijk wel buurten waar er minder contact is tussen de buren, en er zijn zonderlinge figuren – die zijn er altijd geweest – maar toch kan ik dat allemaal maar moeilijk geloven. Uiteindelijk is Natascha zelf ontsnapt na zoveel jaren. Niemand heeft haar 'gevonden'.

En dan kwamen natuurlijk de vragen over Nathalie: wat met Nathalie? Deze keer was er geen enkele link tussen de dader en de verdwijning van Nathalie, maar de gebeurtenis riep vragen op. Wat als? Stel dat. Misschien was er wel iets soortgelijks aan de hand met Nathalie? Ik wist het echt niet, ik weet het ook echt niet. Maar ik herinner me dat ik me op dat ogenblik helemaal niet kon inbeelden dat Nathalie iets soortgelijks was overkomen. Ik had het al heel zwaar gehad toen ik daarover nadacht bij Julie en Melissa, An en Eefje, en dan de bevrijde meisjes Laetitia en Sabine. Die hadden allemaal een tijd in die kelder van Dutroux doorgebracht. Ik zou het me niet willen inbeelden dat mijn dochter op die manier zo lang opgesloten zou hebben gezeten, of nog opgesloten zou zitten.

Ik vond die vraag heel moeilijk, en kon er eigenlijk maar moeilijk mee leven. Nu, leven deed ik natuurlijk wel, maar echt erover nadenken was te zwaar. Voor mij zit of zat Nathalie niet in een kelder. Die mogelijkheid heeft nooit in

mijn hoofd gezeten, daar wilde ik niet aan denken. Voor mij is mijn dochter ontvoerd, misbruikt en vrij snel vermoord. Ik hoop zo dat ze niet te lang heeft moeten afzien. Denk ik verder dan dat, dan kom ik in een thriller, een horrorfilm terecht. Ik zit nu al bijna 34 jaar onder spanning en probeer te ontspannen. Of ik haar ooit zal terugzien, dat weet ik niet. Maar wat die kinderen die hebben opgesloten gezeten in kelders hebben meegemaakt... Nathalie zou vandaag een dame van 43 jaar zijn. Stel dat ze nog leeft, wat heeft ze dan al die jaren meegemaakt? Ze zou onder zeer zware psychiatrische begeleiding moeten staan. En fysiek, wie weet hoe ze eraan toe zou zijn? In welke horror heeft ze geleefd? En dat kan breed gaan: van een gestoorde eenzaat die jarenlang zijn gang kon gaan zoals Wolfgang Priklopil tot kinderporno, netwerken, misbruik... Met die gedachte kan ik niet leven. Dan hoop je gewoon dat het snel is gegaan. Ik voelde me op zulke momenten dan ook eerder de vader van een vermoord kind.

Natuurlijk ging ik in op de vragen voor interviews, op de gesprekken die mensen met me aanknoopten over wat er met Natascha Kampusch was gebeurd – hoe zwaar dat ook was. Dat deed ik een jaar later ook, toen de kleine Britse Madeleine McCann spoorloos verdween uit de vakantie-woning waar ze met haar ouders verbleef in Portugal. Elke verdwijningszaak, elk aanknopingspunt was en is goed om de aandacht weer op Nathalie te richten. Elke keer opnieuw volgden er fragmenten of artikels met foto's van Nathalie.

Het is natuurlijk dubbel, die aandacht voor Nathalie. Het vraagt veel van je – dat elke keer weer omtuimelen in die

zandloper en weer door het hele proces gaan. Maar je wordt ook erkend als vader van een vermiste dochter, als iemand die voor een organisatie staat van ouders van ontvoerde en vermiste kinderen. En dat is belangrijk. De aandacht naar Nathalie brengen, en bij uitbreiding de andere vermiste kinderen. Ook de hulp die je daarbij kunt zijn voor andere ouders.

Ik heb dus altijd ja gezegd op alle vragen die mijn richting uitkwamen. Eerlijk, ik heb er eigenlijk nooit zelf om gevraagd, maar ben altijd ingegaan op voorstellen. Als we zelf iets planden, stuurden we een kort bericht de wereld in, zonder dwingend te zijn. En dat werd en wordt meestal wel opgepikt.

Omgaan met verlies en onwetendheid

‘Beste Eric, we bellen je op om je te verwittigen over wat er de komende dagen te gebeuren staat. We hebben recent ernstige tips en aanwijzingen binnengekregen. Na het verder bestuderen daarvan, denken we dat er een kleine kans bestaat dat we iets van Nathalie, of Nathalie, zouden kunnen vinden. De volgende dagen zetten we de grove middelen in. We gaan opnieuw graven.’ Dat kreeg ik te horen toen ik ergens in de herfst van 2023 een telefoon van de inspecteur van de Federale Gerechtelijke Politie van Leuven kreeg. Even was er weer een sprankel hoop, te midden van de dagelijkse realiteit waarin ik na al die jaren nog altijd moest omgaan met het verlies van mijn dochter, en de onwetendheid over wat haar was overkomen. Dat, en de vorderingen op het gebied van DNA-onderzoek, waren het grootste houvast dat ik in lange tijd had gekregen. Zou er toch nog iets uitkomen?’

Herdenking en afscheid

Ik heb het gevoel dat er vanaf een bepaald moment niet veel groots meer is gebeurd in de zoektocht naar mijn dochter. Dat hing ook voor een deel samen met de eerdere grote zaken, zoals die van Marc Dutroux, Michel Stokx en Michel Fourniret... Het was ‘rustiger’ geworden. Maar dat wil niet zeggen dat de zaak ooit stillag: er bleven dingen op ons pad komen en de zoektocht naar Nathalie is nooit opgegeven, niet door ons en niet door de gerechtelijke politie, de speurders en Child Focus. Er kwam nog weleens nieuws en – zoals ik al eerder zei – de tips hielden nooit helemaal op en kwamen in golven op ons af. Maar de jaren bleven verder tikken, tegen een steeds sneller tempo.

Op een dag was het plotseling twintig jaar geleden – twintig jaar! – dat Nathalie verdween. Het was 26 februari 2011. Een pijnlijk en symbolisch moment. Op die datum zou mijn dochter pas dertig jaar zijn geworden. Ik voelde de drang om iets organiseren.

Echt een afscheid van Nathalie zou ik er niet van maken. Afscheid nemen, dat hadden Anita en ik geruime tijd daarvoor in intieme kring al eens gedaan. Ik denk dat het zo'n tien jaar na de verdwijning was. Afscheid nemen van iemand is heel erg moeilijk als je geen lichaam hebt. Als je geen idee hebt van wat er is gebeurd, wanneer er geen antwoorden of oplossingen zijn. Maar we voelden toen dat we iets moesten doen. We moesten iets ondernemen waarbij Nathalie in het middelpunt zou staan. We wilden haar een goede reis wensen. Dat afscheid was iets spiritueels, dat we niet aan de grote klok wilden of konden hangen.

We zijn voor dat intieme afscheid bij een vriend van ons thuis samengekomen, met zo'n twaalf mensen – meer niet. Het was een soort ritueel, een spirituele reis, ontdaan van alle mogelijke religieuze connecties. We wilden haar een goede overgang van hier naar daar wensen – waar 'daar' ook mocht zijn. We hoopten dat onze dochter een goede en veilige reis kon aanvangen.

In het midden van de aanwezigen hadden we een kaars gezet en die hadden we aangestoken. Op de kaars had iedereen wensen voor Nathalie geschreven, en die gingen met de rook van de kaars omhoog, die stegen op en kringelden de

lucht in – in de hoop dat de wensen tot bij haar zouden raken, waar ze ook was.

Het is duidelijk dat ik manieren nodig had, dat ik acties moest ondernemen om met de realiteit te blijven omgaan. Ik persoonlijk moest daarmee echt aan de slag kunnen gaan. Het was en is mijn manier om wat er gebeurd is met mijn dochter te overleven. Dat symbolische afscheid in kleine kring is nooit in de media gekomen, er zijn niet veel mensen die dat weten, maar het was voor mij wel een belangrijk moment.

Maar nu terug naar die andere herdenking, zo'n tien jaar later, op 26 februari 2011 dus. Het was de twintigste verjaardag van de verdwijning van mijn dochter. Er moest iets gebeuren, iets meer dan haar in de aandacht plaatsen, zoals ik jaarlijks deed rond deze datum. Ik had een idee en zette een nieuwe actie op. Deze keer mocht het groter, en was het op meer mensen gericht. Ik organiseerde een grote herdenking voor Nathalie in Leefdaal.

Op de dag zelf gingen we eerst naar de plaats waar ze twintig jaar eerder was verdwenen. Daar legden we, samen met vrienden, familie en andere betrokkenen, bloemen neer en hielden een korte toespraak bij de gedenksteen. Die gedenksteen stond daar ondertussen al een tijd.

Misschien herinner je je Benny nog? Hij was de vriend en kennis die ons vlak na Nathalies verdwijning hielp met de flyers en de affiches. De man die ons bijstond met raad en daad van in het prille begin. Toen we op een bepaald moment, een aantal jaren na de verdwijning – ik denk dat het

in de tweede helft van de jaren 1990 was – opperden dat het mooi zou zijn om een herinnering aan Nathalie op de plek van haar verdwijning te hebben, beloofde hij dat hij er werk van zou maken. Benny had veel connecties en bracht ons uiteindelijk in contact met een groot bedrijf in de omgeving van Kortrijk dat natuurstenen importeerde. Niet veel later werden Anita en ik daar ontvangen door de eigenaar.

Ik herinner me dat we met de auto moesten rondrijden op het domein van de natuursteenhandelaar, omdat het zo gigantisch was. Het aanbod aan stenen was indrukwekkend. Ongezien. Een mens zou niet weten waar te beginnen. Maar wij wel. Ik wist meteen wat we nodig hadden. Het moest een gedenksteen van wit graniet worden – dat stond vast voor mij, en ook voor Anita. Van de eigenaar van dat bedrijf mochten we gewoon kiezen wat we wilden. Hij bood ons een steen naar keuze aan. De man heeft een steenkapper die steen vervolgens op maat laten maken, er een ruimte in laten voorzien voor de gedenkplaat waarop we Nathalies naam en een klein tekstje konden zetten, én hij heeft hem vervolgens laten transporteren naar de Boskee in Leefdaal. Dat was niet niets, want zo'n steen kun je niet even snel in de wagen of met een aanhangwagen vervoeren. Daar heb je een vrachtwagen voor nodig, rekening houdend met wat zo'n gevaarte weegt. Zoals voor zoveel dingen, is dat iets waar ik nog altijd heel erg dankbaar voor ben.

Na onze kleine ceremonie bij die witte granieten gedenksteen gingen we naar de kerk van Leefdaal, waar ik een mooie dienst had voorbereid. Ik had een heel draaiboek uitgeschreven om de herdenkingsdienst helemaal te maken

zoals ik die voor ogen had. Ook Anita speelde uiteraard een rol. Persoonlijker kon het niet worden. Voor mij was die dienst heel erg bijzonder. We hebben er ook niet zomaar 'iedereen' op uitgenodigd. En ook al zat de kerk vol, het waren allemaal mensen die iets voor Anita en mij hadden betekend. Het ging dan niet alleen om familie en vrienden, maar ook om de mensen van de politie die op Nathalies zaak werkten of hadden gewerkt, en om burens uit Leefdaal die alles vanaf de eerste momenten hadden meegemaakt, die met ons hebben meegeleefd. We zijn niet lang na Nathalies verdwijning verhuisd, maar wilden toch nog eens iets speciaals doen voor de mensen die toen in onze wijk woonden. De dienst was beperkt tot driehonderd mensen.

We hebben voor de gelegenheid de kerk omgebouwd tot een soort van amfitheater. Daarvoor hadden we de stoelen verschoven en in een cirkel geplaatst. In het midden hadden we een open ruimte gelaten. Ik herinner me nog dat sommigen van de genodigden bij het binnenkomen verbaasd opkeken. Aan de ingang stond namelijk een opvallend verbodsbord met daarop de afbeelding van een mobiele telefoon en daar een grote rode streep door. Daaronder stond de tekst: 'Pas op, Nathalie zou schrikken!' Natuurlijk zat daar een symboliek achter: het was de bedoeling dat de genodigden hun telefoons stilzetten of uitschakelden. Maar als er een zou afgaan en Nathalie was er geweest, dan zou ze echt zijn geschrokken. Nathalie zou immers niet hebben geweten wat dat was, een mobiele telefoon, een gsm. Ze was ondertussen zo lang verdwenen dat ze een aantal evoluties niet had meegekregen. Nathalie had nooit geweten van het bestaan

van een mobiele telefoon, laat staan een smartphone. We legden dat niet uit, het verbodsbord sprak voor zichzelf.

Toen de genodigden eenmaal hadden plaatsgenomen, werd het stil. En dat was de bedoeling, want er stond iets te gebeuren. Er waren een aantal biechtstoelen in de kerk. Daarin hadden we een paar kinderen van rond de tien jaar laten plaatsnemen – kinderen van de leeftijd die Nathalie had toen ze verdween. Zij stapten uit de biechtstoelen en wandelden naar de open ruimte in het midden. De kinderen hielden muziekdoosjes vast, waaruit melodietjes weerklonken. Toen ze in het midden waren aangekomen, was dat het startsignaal voor Yentl. Yentl is mijn nicht, de dochter van mijn zus. Ze heeft Nathalie zelf nooit gekend, omdat ze heel wat jonger is dan zij. Tijdens de herdenkingsdienst was ze een jonge tiener. Het meisje kwam op rolschaatsen aangereden tot bij de andere kinderen – dat was voor hen het signaal om hun muziekdoosjes te sluiten en de melodieën te laten stoppen. Om het persoonlijker te maken, had Yentl een knuffelbeer van Nathalie bij. Toen volgde er een minuut stilte. Een emotioneel moment, dat spreekt voor zich.

Vervolgens kwam Andrea Croonenberghs aan het woord. De voormalige omroepster, actrice en zangeres heeft de rest van de avond voor ons aan elkaar gepraat. Ze werd afgewisseld door familieleden die een toespraak kwamen houden.

Voor het altaar in de kerk hadden we een ronde spiegel neergelegd, die alles weerkaatste. Die lag daar ook om een symbolische reden. De spiegel diende niet zomaar als versiering. Er zat een verhaal achter, dat veel betekende voor me. Met

die spiegel wilde ik op een symbolische manier aantonen dat we er echt alles aan hebben gedaan om Nathalie terug te vinden. We konden de spiegel vastnemen, erin kijken en zeggen tegen onszelf dat we alles wat in onze mogelijkheden lag om naar Nathalie te zoeken hebben geprobeerd. Daarin kunnen we onszelf nooit iets verwijten. Maar ook andere mensen valt niets te verwijten. Ik wilde hiermee vooral wijzen op de inzet van de speurders, van de politie, van de betrokken diensten. Die mensen hebben in de loop der jaren zo'n inzet getoond bij het zoeken naar Nathalie. Ze hebben zoveel energie in de zaak gestoken en dit was een manier om hen daarvoor te bedanken én om aan te geven dat ik wist dat ze alles hadden gedaan. Aan de spiegel lagen dertig gele rozen, in de vorm van een zon geschikt: Nathalie – die altijd mijn zonnetje was geweest – zou op die 26ste februari 2011 namelijk dertig jaar oud zijn.

Op vier plaatsen op de spiegel stonden de woorden 'Noord', 'Oost', 'Zuid' en 'West' – symbolen van de windstreken om aan te geven dat Nathalie in een van die richtingen zou zijn gegaan, dat ze in een van die vier windrichtingen was verdwenen. Dat was een zekerheid. Verder stonden er theelichtjes op de spiegel. Elk kaarsje stond voor een bepaalde waarde, zoals liefde of vriendschap. Anita heeft bij alles een uitleg gegeven tijdens de dienst.

Er was ook muziek. Zo speelde een vriendin, Caroline, op de harp en werd er gezongen. Ook dat was een emotioneel moment. Ik herinner me de tekst vandaag nog ongeveer, omdat die zo diep ging voor me. De tekst ging iets als: 'Laat

je tranen drijven over je wangen van verdriet, over je lichaam tot aan je voeten en zo de rivier in naar de open zee.’

Toen het liedje gedaan was, volgde er nog een stuk ballet. Ik had in die periode een vriendin gehad die balletlerares was. Zij had een choreografie samen met haar zus bedacht en uitgewerkt. Het heette *Stolen Child*. Die choreografie van Karen en Annika was gebaseerd op mijn emoties, op wat ik voelde bij heel deze wending die mijn leven had genomen sinds 1991. Het was een mooi stuk, dat werd uitgevoerd door een aantal kleine danseressen. Er was een meisje bij dat ongeveer de leeftijd had van Nathalie toen ze verdween. Op het einde van de dans verdween dat danseresje ook echt uit de cirkel, uit ons zicht, en daar werd ze opgevangen.

Pas later kwam ik te weten dat een van die meisjes die toen danste op de herdenkingsdienst de kleindochter was van Raymond Decoux. Hij was jarenlang de man die was aangesteld als onderzoeksrechter in de zaak-Nathalie. Toen ik over die connectie te weten kwam, kreeg ik toch een warm gevoel vanbinnen. Hoe speciaal dat was.

Het was een heel mooie dienst, en ik was er zeer tevreden over. Als afsluiter trokken we met de genodigden naar de sporthal van Leefdaal voor een receptie. Het fijne aan die avond was dat ik alles zelf in handen had gehad. Het was niet alleen een herdenking en een viering van Nathalies leven, maar ook een manier om de mensen van toen erbij te betrekken – zij die Nathalie kenden voor ze verdween, en zij die erbij kwamen en haar alleen kenden van de foto – en hen te kunnen bedanken voor wat ze voor ons hadden gedaan.

De pers wist natuurlijk dat de herdenkingsdienst werd gehouden, maar ik had op voorhand duidelijke afspraken gemaakt. Ik wilde geen massa cameraploegen en groepen journalisten in de kerk. Daarom had ik de afspraak gemaakt met de regionale nieuwszender ROB dat zij in alle sereniteit beelden zouden maken in de kerk – ze waren de enige die we toelieten – en die daarna zouden verspreiden bij de nationale media. Ik wilde geen chaos van journalisten zien. Daar draaide het niet om. Het ging om Nathalie. Het deed me zoveel plezier dat dat ook gelukt is.

De tocht door Het Labyrint

Het leven is een zoektocht geworden. En dan heb ik het niet alleen over het concrete zoeken naar mijn dochter, maar ook over de manier waarop je met zo’n verlies en met zo’n onzekerheid kunt omgaan. Hoe je je leven kunt blijven leiden nadat zoiets je is overkomen. Voor mij ligt het antwoord in de acties die ik onderneem: de manieren om Nathalie in de aandacht te houden, het intieme en symbolische afscheid dat we van haar namen en die mooie herdenkingsplechtigheid in Leefdaal.

Soms lijkt het wel alsof je in een labyrint bevindt. Daar ben ik in gegaan op 26 februari 1991 en ik ben beginnen stappen. Ik zit er nog altijd in. Het is een lange weg die ik te gaan heb, dat labyrint bestaat uit ontelbare kilometers, en er zitten veel kronkels in. Elke keer wanneer je denkt er te zijn, komt er een nieuwe bocht en begint het allemaal opnieuw. Je bent ver verwijderd van de kern of van de oplossing. Die tocht

door het labyrint gaat met ups en downs. Maar het is die ene weg die je moet stappen in het leven. Het is jouw pad.

In juni 2011, enkele maanden na de herdenkingsplechtigheid in Leefdaal, heb ik mijn eerste labyrint gelegd in het Centraal Station in Antwerpen. Dat deed ik in de grote inkomhal, onder aan de beroemde trappen van de spookkathedraal van ons land. Het was een indrukwekkende locatie. Ik zette allemaal glazen bokalen met daarin een kleine brandende kaars en vormde zo een route, een pad. De bezoekers van *Het Labyrint* – zoals ik het project was gaan noemen – konden daar dan door wandelen. De kaarsen bleven branden tot middernacht. Met *Het Labyrint* wilde ik aandacht vragen voor Nathalie, maar in het verlengde daarvan ook voor alle mensen in ons land en bij uitbreiding in de Europese Unie die vermist zijn. Dat was voor mij de absolute insteek. In tegenstelling tot de herdenkingsdienst ging dit breder dan alleen Nathalie.

Een halfjaar later mocht ik *Het Labyrint* opnieuw eigenhandig opbouwen. Ondertussen was er een idee in mijn hoofd gerijpt en ook ten uitvoering gekomen. Ik was op zoek gegaan naar kunstenaars die mee hun schouders onder het project wilden zetten door er – letterlijk – aan bij te dragen. Ik vroeg hen om een kunstwerk te schenken, dat samen met *Het Labyrint* op een ronde door Vlaanderen zou gaan. De respons van bekende en minder bekende artiesten was hartverwarmend. Verschillende kunstenaars verleenden hun samenwerking. Zo verzamelden ik en enkele mensen die me hielpen 27 ‘hangende’ kunstwerken (schilderijen, litho’s, prenten) en 10 beelden. Het waren kunstwerken

van mensen zoals Sam Dillemans, Kamagurka, Mia Moreaux, Bruno Vekemans, Axel Daeseleire, Sarah Eechaut en Jan Fabre. Ze hadden allemaal gewerkt rond de thema’s leegte, gemis en verdwijnen, en schonken hun werk gratis aan het project.

Aan de Cruise Terminal in Antwerpen zette ik duizend terracotta tuinkaarsen en vier palletten neer. Ik stak de kaarsen aan, en de kunstwerken werden tentoongesteld in de Cruise Terminal. Rond het labyrint stonden treurbomen, die een symbolische betekenis hadden. De bomen waren de grootouders, de takken de ouders en de twijgen waren de kinderen met aan de bladeren de vermiste kinderen uit Europa met hun naam vermeld. Dat alles gebeurde onder het goedkeurende oog van voormalige atlete Kim Gevaert en wielrenner Björn Leukemans, die meter en peter waren van het project. De bedoeling was dat de kunstwerken na hun tournee van een jaar door Vlaanderen zouden worden geveild bij het bekende Antwerpse veilinghuis Campo & Campo. De opbrengst van de actie schonk ik uiteindelijk aan Child Focus. Ik weet niet meer precies hoeveel we hebben opgehaald, maar dat moet iets van ongeveer 17.000 euro zijn geweest.

De kunstwerken hebben een jaar lang veel aandacht opgeleverd. In de pers, bij de mensen. Ik moest regelmatig vrij nemen op het werk om mensen rond te leiden en te woord te staan over het verhaal achter mijn project. Er kwamen groepen naartoe, scholen ook. Ik ben overal in Vlaanderen de labyrinten zelf gaan maken en de kunstwerken gaan ophangen en neerzetten. We trokken bijvoorbeeld naar het

Shopping Center in Wijnegem, maar ook naar Tongeren en Maldegem en veel andere plaatsen. Op sommige plaatsen bouwde ik *Het Labyrint* op, met theelichtjes nu in de plaats van tuinkaarsen.

Ik herinner me de ruimte in Maldegem nog waar *Het Labyrint* lag. Daar kon je ook naar boven. Er stond een grote tafel met daarop een papieren tafelkleed. De kinderen van de scholen uit Maldegem, die de hele dag waren langsgelopen, mochten daar een boodschap op schrijven nadat ze *Het Labyrint* hadden bezocht. Iedereen was vrij om iets te schrijven. Ik heb dat beschreven tafelkleed bewaard, want daar stonden zulke mooie en hartverwarmende berichten op. Onder andere van schoolkinderen die met hun klas waren gekomen en hadden geluisterd naar mijn verhaal over Nathalie. Zij waren nog niet geboren in 1991, maar velen van hen waren duidelijk aangedaan door de gebeurtenissen waarover ik vertelde – wat natuurlijk ook iets met mij deed.

En eigenlijk is *Het Labyrint* nooit meer helemaal verdwenen. De kunstwerken waren geveild, maar de route die bestond uit de bokaaltjes met theelichtjes ben ik altijd blijven bouwen. Ik ben ermee op reis gegaan ook. Letterlijk: als ik op reis ga, neem ik de bokalen en kaarsen weleens mee en zet ik *Het Labyrint* op. In de zomer van 2023 deed ik dat nog in Denemarken, maar ik ging ook eerder al naar Ierland, Zweden, Toscane in Italië, Duitsland, Engeland, Schotland, Nederland, enzovoort.

Dat leverde trouwens met momenten grappige situaties op. Zo was ik op een bepaald moment onderweg naar Ierland,

met een koffer vol... lege glazen bokalen. Ik kan me inbeelden dat dat misschien wat vreemd overkomt. Bij de douane keken ze in ieder geval raar op toen ze mijn koffer openden. Wat ging die vreemde Belg doen met al die lege potjes? Je had de blik op hun gezicht moeten zien. Ik heb hen uitgelegd wat het idee erachter was, heb hen een tekst over *Het Labyrint* gegeven en heb dan verteld over mijn dochter. Ze reageerden heel begrip- en respectvol.

Het fijne aan *Het Labyrint* op tournee – om het even zo te noemen – is dat je contacten met mensen in verschillende landen kunt leggen. Er zijn mensen die uit zichzelf naar je toe komen en die over Nathalie willen praten. Ze trekken zich ons lot aan, en dat geeft een hartverwarmend gevoel. Maar ik leerde ook andere mensen in Europa kennen van wie een kind of een ander familielid vermist of vermoord is. Je bereikt Europees kleine groepen mensen, en dat is fijn. Voor mij hoeft *Het Labyrint* ook geen grote vormen aan te nemen. Dat kan ik niet alleen, zonder partners, maar dat wil ik op zich ook helemaal niet. Het blijft een kleinschalige herinnering aan Nathalie en vraagt op een eerder intieme manier aandacht voor alle vermisten.

Afspraak met de dader

Vandaag 9 dagen geleden postte ik de brief aan Nathalie met ook een boodschap aan de dader, de ontvoerder van Nathalie. En dit om haar levend te houden, en niet alleen in mijn hart. Het verheugt me dan ook dat er 876 likes en 569 reacties

kwamen. Die heb ik allemaal gelezen, hartverwarmend. Het bericht werd ook 658 keer gedeeld. Dit aantal mag je nog x keer vermenigvuldigen. Misschien hebben we wel iemand bereikt die toch iets meer weet over haar ontvoering...

Voor hij die daar op 26 februari 1991 die ochtend jou, Nathalie, meenam: ik zal op jou wachten op dezelfde plek en tijd. Van toen. Durf je de confrontatie aan?

Nog zoiets dat Nathalie nooit heeft gekend. Facebook en sociale media... In ieder geval, op 18 februari 2018 postte ik deze tekst op mijn Facebook-pagina. Hij kwam bij een video van 5 seconden te staan, waarop je de foto van Nathalie tot leven zag komen: eerst keek ze recht in de camera, dan knipperde ze met haar ogen en keek ze weer weg. Dat filmpje was in 2016 al gemaakt met behulp van nieuwe 3D-technieken en verspreid door Child Focus. Het was heel speciaal en had mij even met de mond vol tanden laten staan. Het is zo vreemd om je dochter na al die jaren plots weer te zien 'bewegen'. Dat filmpje met mijn bericht en de oproep erbij werd in een mum van tijd meer dan 6500 keer gedeeld op het socialemediakanaal, dus het nieuws verspreidde zich als een lopend vuurtje. Het kwam natuurlijk ook bij de nieuwsmedia terecht.

Of de dader die Nathalie ontvoerde dat bericht ooit onder ogen heeft gekregen? Ik heb geen idee. Maar ik voelde dat ik die oproep moest doen. Toegegeven, ik zat in die periode met een idee in mijn hoofd rond de verjaringstermijn van de zaak. Ooit had iemand – ik heb geen idee meer wie – me

gezegd: 'Dertig jaar na de eerste pv wordt zo'n zaak afgesloten.' Zoiets was het. Ik weet ondertussen natuurlijk wel dat dat niet klopt. Er is geen verjaringstermijn, omdat Nathalie nooit is teruggevonden. En zolang dat zo blijft, verjaart de zaak niet. Als er geen lichaam is, wordt die kwalificatie 'verjaard' niet gegeven. Maar dat wil niet zeggen dat de dader nog bestraft zou worden als mijn dochters lichaam gevonden zou worden. Kunnen ze bijvoorbeeld vaststellen dat ze in de jaren 1990 is gedood, wat waarschijnlijk is, dan zou het kunnen dat de zaak toch verjaard is – dan is ze langer dan dertig jaar dood.

Maar daar ging het me uiteindelijk allemaal niet om, het voelde gewoon als het juiste moment voor mij om de dader eens uit te dagen, te confronteren als het ware. Dat deed ik een dikke week voor de 27ste verjaardag van Nathalies verdwijning aanbrak. 'Als hij iets wil zeggen, dan moet hij dat nu doen', vertelde ik in die periode aan de mensen die me ernaar vroegen. Dus ik vroeg aan de dader om naar mij te komen, daar aan de gedenksteen aan de Boskee op maandag 26 februari 2018. Ik zou er op hem staan wachten en ik zou hem te woord staan.

De dag was aangebroken: 26 februari 2018. Die maandagochtend vertrok ik vroeg thuis en reed ik naar de plek in Leefdaal waar Nathalie verdwenen was. Ik kwam er al aan om 6.30 uur, goed op tijd voor de afspraak dus. Het was een ijsskoude dag, dus in het begin heb ik in de wagen zitten wachten. Na een tijd ben ik uitgestapt en ben ik bij de gedenksteen gaan staan. Ik heb geen kat gezien. Er kwam af en toe eens een passant voorbij, dat wel, maar verder stond ik daar alleen – tenminste

als je de mensen van de pers niet meerekende, journalisten, fotografen en cameramensen. Het moment werd veelvuldig vastgelegd en gedeeld in de media, maar van de dader of Nathalie was er geen spoor. Wat me wel opviel, was dat iemand haar gedenksteen wat had opgefrist. Er waren bloemen neergelegd en een kaartje. Dat deed me deugd, al vroeg ik me natuurlijk wel af wie dat had gedaan. Pas later heb ik ontdekt dat een jongen die in een huis iets verderop woonde de gedenksteen proper hield, en er af en toe bloemen en kaartjes neerlegde. Dat deed hij samen met zijn mama. Ondertussen doen ze dat al meer dan tien jaar.

Ik heb nog een tijd gewacht, maar er gebeurde niets, dus ik ben naar huis vertrokken en heb via de media aan de dader laten weten dat hij nog altijd contact kon opnemen met de federale politie of Child Focus. Iets wat vandaag ook nog altijd kan, trouwens. Het was een mooi idee geweest, en even flakkerde er natuurlijk een sprankel hoop op, maar die afspraak draaide op niets uit.

De dader zal ongestraft blijven, wat hij ook heeft gedaan met Nathalie. Maar wij, Anita en ik, haar broer Bjorn, familie en vrienden, dragen het wel de rest van ons leven mee. Wij zijn dat lieve meisje voor altijd kwijt. Voor mij voelt het alsof ik al sinds Nathalies verdwijning in een wurggreep word gehouden. Door dat niet-weten.

Daarom wil ik me nog eenmaal tot de dader richten: als je dit leest... je zal nu wel op een bepaalde leeftijd zijn. Rond de tachtig jaar? Misschien ben je er zelfs niet meer. De hoofdverdachten die ooit in mijn vizier kwamen – Michel Stokx,

Christian Van Geloven, Michel Nihoul – zijn allemaal al dood. Misschien neem je dit mee in je graf, of heb je dat al gedaan. Dus in dat geval zullen wij, de achterblijvers, nooit iets weten. Vandaar onze laatste vraag: laat alsjeblieft toch *iets* achter. Zorg ervoor dat we te weten komen waar Nathalie is, zodat we mijn dochter kunnen vinden. Zodat we Nathalie weer bij ons hebben en dit hoofdstuk kunnen afsluiten. En misschien zit er ook iets in voor jou zelf? Denk ook daaraan, als dat je helpt. Het zou zomaar kunnen dat ook jij er iets uit haalt. Misschien is het een opluchting om op een dag te kunnen vertrekken uit deze wereld met die last van je schouders?

Stel dat de dader niet meer kan reageren, dan wil ik me in tweede instantie richten tot diens familie. Zijn ouders zullen waarschijnlijk niet meer leven. Maar er moeten toch andere familieleden zijn: een partner, kinderen, broers en zussen. Of misschien zelfs vrienden of kennissen. Iemand moet toch iets weten of op z'n minst vermoeden. Ik snap dat met zo'n nieuws naar buiten komen een ongelooflijke smet op een familie kan zijn, en ik wil absoluut de familieleden van de dader niet door het slijk halen. Maar ik wil wel deze warme oproep ook tot bij hen laten doordringen. Stel dat iemand bijvoorbeeld iets vindt na een overlijden... Alsjeblieft, laat dat dan weten! Het is de laatste strohalm.

De dader, of zijn familie, volgt me misschien op Facebook? Men zegt ook weleens dat daders van een misdaad teruggaan naar de plek waar iets is gebeurd, of dat ze een trofee bijhouden van hun slachtoffers. Het klinkt een beetje zoals 'in de films', maar die films halen hun mosterd natuurlijk

wel bij de realiteit. Misschien zit hierin wel een opening naar een kleine doorbraak? Het zou mooi zijn dat zo'n trofee wordt gevonden, of dat iemand iets opmerkt/opgemerkt heeft aan de Boskee in Leefdaal. Ik ben te contacteren via sociale media, en via een e-mailadres dat ik achteraan in dit boek vermeld. Child Focus en de gerechtelijke politie in Leuven, of de federale politie in het algemeen, staan open voor alle tips en zijn ook gemakkelijk bereikbaar.

DNA met de D van Doorbraak?

Het DNA van daders en slachtoffers is een steeds grotere rol gaan spelen bij verdwijnings- en moordzaken – zeker de laatste jaren. Of die snel evoluerende onderzoeksmethodes de komende jaren voor een doorbraak kunnen zorgen in de verdwijning van Nathalie, weten we natuurlijk niet. Maar feit is dat men nu meer kan met DNA dan enkele jaren geleden, en al helemaal dan in 1991.

In 1991, vlak na de verdwijning van Nathalie, is er DNA van haar meegenomen door de onderzoekers. Ik vertelde eerder al dat het onder andere om haren ging die in haar haarborstel verstrengeld zaten – samen met de haren van haar barbiepoppen. Vervolgens heeft professor Jean-Jacques Cassiman een belangrijke rol gespeeld bij het samenstellen van Nathalies eerste DNA-profiel. Dat was iets wat toen nog in de kinderschoenen stond, zeker en vast vergeleken met de mogelijkheden anno 2024.

In de periode waarop Marc Dutroux werd aangehouden en zijn slachtoffers levend of vermoord gevonden werden, werd er opnieuw DNA van Nathalie verzameld door het DVI-team (Disaster Victim Investigation). Het was toen 1996 en deze keer gebeurde dat door stalen af te nemen bij mij, bij Anita en bij Nathalies broer Bjorn. Op die manier kon men opnieuw het DNA van Nathalie gaan samenstellen. Maar het resultaat was niet haar exacte DNA: het was afgeleid uit dat van ons, haar dichtste bloedverwanten.

Heel recent, rond 2023, is men er dan toch nog in geslaagd het exacte DNA van Nathalie uit de spullen te halen die we nog van haar bewaard hadden. We hebben nog altijd speelgoed, kleding en andere zaken van haar. De wetenschappers hebben alles onderzocht en konden zo afleiden welk DNA op elk item voorkwam. Men kende ook het specifieke DNA van mij, van Anita en Bjorn. Op die manier konden ze ons profiel dus uitsluiten en zo tot het exacte DNA-profiel van Nathalie komen. Dat gebeurde meer dan dertig jaar na haar verdwijning.

De techniek verbeterde altijd verder, en dat is goed. Vooral de laatste twee jaar kwam er schot in die zaak. Het was nieuw en het zou op een bepaald moment tot een doorbraak kunnen leiden. Door dat exacte DNA-profiel is het onderzoek ook veel gemakkelijker. In België bestaat sinds 2018 de zogenaamde DNA-databank Vermiste Personen bij het Nationaal Instituut voor Criminalistiek en Criminologie, waarin DNA-materiaal bewaard is van vermiste personen en hun familieleden. Ook Interpol heeft bijvoorbeeld een databank, als hulpmiddel bij internationale onderzoeken, maar daarin wil men alleen nog maar exact DNA opnemen.

Op een dag in 2023 kwam er nieuws uit Duitsland. Het viel opnieuw als niets uit de lucht. Compleet onverwacht. In Berlijn was een vrouw komen opdagen van wie men geen idee had wie ze was. Een Jane Doe, zoals ze dat noemen. Wat wel duidelijk was en wat men uit gesprekken met haar had kunnen achterhalen, was dat ze afkomstig was uit de buurt van Leuven of Brussel. Ze had banden met de streek waar wij woonden in 1991. Er is meteen een Belgisch team naar Duitsland getrokken om met de vrouw te gaan praten en meer duidelijkheid te krijgen, maar dat leverde niet meer op. Vervolgens hebben ze foto's van haar genomen om aan Anita en mij te laten zien. Als je het nieuws krijgt dat ze je foto's gaan tonen van een levende vrouw die mogelijk Nathalie is... dan is het minste wat je kan zeggen dat je hart even stilstaat.

Zou dit het moment zijn waarop? Zoveel jaren later? Meer dan dertig jaar later? Anita en ik kregen de foto's te zien, en we waren er allebei vrijwel meteen van overtuigd: dit was Nathalie niet. Echt niets aan het uiterlijk van de vrouw kwam ons bekend voor. Geen vlekje, geen trek op haar gezicht, geen blik. Wij waren er honderd procent zeker van dat ze Nathalie *niet* was. Dat was ons buikgevoel althans. Maar dat was nog geen zekerheid natuurlijk. Dus daarbij kwam het DNA-profiel van Nathalie handig van pas. Het resultaat? Door dat nieuwe DNA-profiel kon ons vermoeden bevestigd worden. Het zou niet iets zijn dat zou blijven spoken in onze geesten: door het DNA-onderzoek bij die vrouw, dat werd samengelegd met Nathalies DNA-profiel, wisten we zeker dat ze Nathalie niet was.

Wat dat exacte DNA-profiel in de toekomst mogelijk maakt, is dat men snel kan uitsluiten – of wie weet op een dag bevestigen – of een lichaam dat gevonden wordt dat van Nathalie is. Het DNA-onderzoek is een technische doorbraak die misschien een oplossing kan brengen. Stel dat men op een dag een skelet van een kind opgraaft, dan heeft men materiaal om mee aan de slag te gaan. Maar ook wanneer het lichaam van een onbekende vrouw gevonden wordt in België of daarbuiten: wie weet heeft Nathalie na haar verdwijning nog even geleefd en is ze gestorven toen ze al volwassen was. Of als ze zou leven, zoals met de vrouw in Duitsland, kan men het onderzoeken. Die mogelijkheden zijn er nu, op nationaal en internationaal niveau.

In april 2023 werd het belang van DNA-onderzoek duidelijk in een bekende zaak die al vele jaren aansleepte. Twaalf jaar na haar verdwijning uit Wilrijk vond men de lichamelijke resten van de 25-jarige Britta Cloetens terug. Hoe men dat wist? DNA! Britta was vermoord in 2011, dat wist men met zekerheid, maar haar lichaam was nooit teruggevonden. Enkele maanden eerder waren er menselijke resten gevonden in Dinant. Door het vergelijken van die beenderen met het DNA uit de databank Vermiste Personen kon men bevestigen dat het om Britta ging. De jonge vrouw werd vermoord door een autoverkoper in de showroom waar Britta ging kijken voor een nieuwe wagen. De dader, Tijn Teckmans, werd al jaren eerder opgespoord en bekende dat hij de vrouw had gedood. Hij was zelfs veroordeeld tot een gevangenisstraf van dertig jaar in 2015, maar had nooit duidelijk gemaakt waar hij het lichaam van de jonge vrouw had gedumpt. Dankzij het DNA-profiel raakte deze zaak na

zo'n lange tijd alsnog opgelost en hebben de achterblijvers nu die zekerheid, hun antwoord, gekregen. Ze hebben Britta een laatste rustplaats kunnen geven.

Ook in Nederland was enkele jaren daarvoor een ophefmakende zaak opgelost geraakt met behulp van DNA. Op 10 augustus 1998 verdween de elfjarige Nicky Verstappen tijdens een kampeertrip met de plaatselijke jeugdwerking in Nederlands Limburg. De jongen werd een dag later vermoord teruggevonden. Ook in deze zaak duurde het jaren voor men een dader kon vinden, tot men in 2018 besloot om een grootschalig verwantschapsonderzoek uit te voeren op de mannen die in de buurt woonden van waar Nicky's lichaam twintig jaar eerder was gevonden. Uit de meer dan twintigduizend mannen van wie men materiaal verzamelde, kwam een volledige DNA-match met de sporen die op de kleren van Nicky waren gevonden. Zo kon de dader, Jos Brech, na al die tijd – twintig jaar dus – opgepakt en berecht worden.

De grove middelen komen nog eens boven

Eind 2023, nog niet zo heel lang geleden dus, gebeurde er op korte tijd plotseling weer heel veel rondom de verdwijning van Nathalie. Ik kreeg telefoon van de gerechtelijke politie. Plotseling werden we geïnformeerd dat er gegronde redenen waren om graafwerken uit te voeren in de zoektocht naar mijn dochter. Dat was even schrikken, en het gebeurde meerdere keren. Vier keer om exact te zijn, en dat gelinkt

aan meerdere verdachten, die los van elkaar stonden. De zandloper werd weer eens omgekeerd: daar gingen we weer.

De onderzoeken draaiden op niets uit, waardoor ik moet opletten met wat ik schrijf. De dossiers zijn volledig afgesloten ondertussen, de verdachte(n) buiten verdenking gesteld in de zaak van mijn dochter. Ik kan er niet te veel over uitweiden. Een naam noemen van de mogelijke verdachte(n) is al helemaal uit den boze. Ik moet rekening houden met de privacy van de mensen, niet alleen van die mogelijke verdachte(n) maar ook bijvoorbeeld van de mensen op wier eigendom men is gaan graven. Ik ben me ervan bewust dat het verschrikkelijk is voor mensen om een huis te kopen en dan plotseling met zo'n zaak geconfronteerd te worden. Dat men plotseling de tuin overhoop komt halen. Maar er verscheen wel wat in de media over het onderzoek. Men had dan ook de grote middelen ingezet, en dat ging natuurlijk niet ongezien voorbij.

Het is dus niet omdat Nathalie al zo lang geleden verdwenen is, dat men geen moeite meer doet om naar haar te zoeken. Ik heb tot op vandaag nog altijd een of twee contactpersonen bij de gerechtelijke politie. Die zijn niet fulltime met haar zaak bezig, maar ze zitten er wel bovenop en staan er als er iets te onderzoeken valt. Een van de twee gaat binnenkort met pensioen en is momenteel zelfs een opvolger aan het inwerken. Elke tip die binnenkomt, wordt ernstig genomen en verder uitgespit. En als het dus nodig is, worden de grove middelen erbij gehaald.

De communicatie met de politie is erg goed. Ik vernam bijvoorbeeld voor de pers dat deed dat ze opgravingen zouden gaan verrichten. Anita en ik werden daar respectvol over gecontacteerd. We hoefden niets over het onderzoek via krantenkoppen of nieuwsitems op tv of sociale media te vernemen en we wisten wat eraan zat te komen. We waren volledig geïnformeerd en werden niet overvallen. Ik was zelfs in de buurt toen de opgravingen startten. Natuurlijk werkt dat in twee richtingen: als zij weten dat wij niet naar de pers lopen met alle informatie die ze ons bezorgen, maar respect hebben voor hun werk, blijft de verstandhouding goed.

De eerste keer dat men onlangs graafwerken ging verrichten, waren er duidelijke aanwijzingen. Wat ik erover kan vertellen: de man in kwestie was rond 1991 gesignaleerd in de buurt van Nathalies school. Hij werd opgepakt voor feiten die met kinderporno hadden te maken. Bovendien hadden ze bij hem thuis krantenartikels gevonden over Nathalie. Dat was veel bij elkaar en daarmee gingen natuurlijk de alarmbellen af bij de speurders. Bovendien was die man in 2007 al eens in de aandacht gekomen en een tijd verdacht geweest. Ook toen waren er graafwerken verricht. Daar was niets uitgekomen en hij was buiten verdenking gesteld in de zaak-Nathalie.

Ik dacht natuurlijk even weer: zou het? Is dit het? Ik vond het heel vreemd dat die krantenartikels bij hem gevonden waren. Maar het was vals alarm. Er is gegraven op verschillende plaatsen, maar er is niets gevonden. Dat onderzoek is afgerond en leverde niets op.

Het is zenuwslopend als je weet dat er gegraven wordt en je er niet bij bent. Zulke dagen zijn erg moeilijk. Je zit met de telefoon in de hand te wachten en ondertussen bellen er journalisten en tv-zenders. Net als jij wachten ze op meer nieuws. De tijd tikt verder en je wacht samen, in stilte. Dan komt het nieuws dat er niets is gevonden, dat de zoekactie wordt gestaakt... Ben je erbij, dan zie je hoe de zaken lopen en evolueren. Als er iets gevonden zou worden, ben ik niet bang om het skelet van Nathalie te zien.

Het leven gaat voort

Een diepe wonde

Het leven gaat onherroepelijk voort. Al meer dan 33 jaar is het ondertussen geleden. Om exact te zijn, zijn we op het moment dat ik dit laatste hoofdstuk schrijf al 12.241 dagen verder. Ik weet dat zo precies, omdat ik al sinds de verdwijning in mijn agenda bijhoud hoeveel dagen Nathalie weg is. Het is het eerste wat ik doe wanneer ik een nieuwe agenda start aan het begin van een nieuw jaar: de dagen noteren. Nathalie zou vandaag een vrouw van 43 jaar zijn geweest. Ik ben zelf 64 jaar, en ondertussen al een tijd met pensioen. Ik ben grootvader van drie schatten van kleinkinderen. Je moet voort, want de tijd neemt je mee. De tijd bracht mij van die verschrikkelijke dag in 1991 tot vandaag, het najaar van 2024.

Men vraagt me weleens: kan je vandaag nog gelukkig zijn? Na alles wat er is gebeurd met Nathalie? Na alles wat je overkomen is? Hoe ga je daarmee om? Kom je dat ooit te boven? Wel, wat kan ik doen? Je moet gewoon verder, niet alleen voor

‘Voke, wie is dat meisje op de foto?’ klonk het vanaf de achterbank. Ik draaide me om en zag hoe mijn oudste kleindochter, Billie, naar de foto van Nathalie wees. De foto die al jaar en dag op het dashboard in mijn auto hangt. Voor mij is het een dagelijkse aanwezigheid van mijn dochter, ik neem haar ondertussen zelfs onbewust in me op. Billie zag haar misschien wel voor het eerst, bewust. Ik schraapte mijn keel en antwoordde: ‘Dat is Nathalie.’

‘En wie is Nathalie?’ ging het meisje al snel verder.

‘Zij is de zus van jouw papa’, legde ik uit. ‘Ze is jouw tante.’

Het was even stil.

‘En waar is die Nathalie dan, voke?’ vroeg ze met een bedenkelijk gezicht. Nathalie? Welke Nathalie? Haar tante? Die had ze toch nog nooit gezien.

Ik besloot eerlijk en duidelijk te antwoorden op haar vraag: ‘Dat weten we niet, Billie. Ze is vermist.’

Weer was het stil. Tot mijn kleindochter over iets anders begon.

jezelf maar ook voor de mensen rondom je. Maar dat neemt niet weg dat ik deze wonde nog zo lang ik leef met me mee zal dragen. Het verlies van mijn dochter is als een wonde die niet dicht is, en die ook nooit volledig zal sluiten of genezen.

Ik heb ooit een infectie aan mijn pols gehad: ik had een kleine wonde en moest daarmee werken in niet zulke hygiënische omstandigheden. Ik was aan de slag op een vuile plek waar veel duivenmest lag. Niet ideaal bleek al snel, want op die manier is de wonde aan mijn pols geïnfecteerd geraakt. Ze bleek heel erg diep te zijn, en moest op een speciale manier verzorgd worden. Er werd een wiek in de wonde gestoken. Elke dag moest de wiek eruit worden gehaald en vervangen worden door een propere. Het was precies een krater, zo diep ging het. Het bleef maar duren voor de wonde genezen was. Wel, de wonde die ik toen had, doet me denken aan hoe het gemis van Nathalie aanvoelt. Het moet van binnenuit genezen. Maar wanneer zal het genezen? En zal het ooit genezen? Ik denk het niet.

Soms vergelijk ik het ook weleens met mensen die een ongeluk of een zware infectie hebben gehad, bij wie vervolgens een been of een arm moet worden geamputeerd. Zij hebben natuurlijk een groot litteken, op de plek waar het ledemaat is weggenomen. Dat litteken geneest op termijn: het heeft natuurlijk de tijd en een goede verzorging nodig, maar het wordt uiteindelijk wel beter. Maar toch is er voor die patiënten iets dat altijd anders zal zijn, dat gemis van dat been of die arm. Ze blijven er zelfs pijn in voelen – de zogenaamde fantoompijn. Ook dat is een treffende manier om te beschrijven hoe mijn verdriet om het gemis van Nathalie vandaag voelt.

Maar dat wil niet zeggen dat de wonde niet deels dichtgaat en geneest, dat er niet af en toe *silver linings* zijn – momenten in het leven waarop je even blij en gelukkig bent. Je moet nu eenmaal voort. En er gebeurt van alles in je leven. Er komen nieuwe dingen op je pad.

Oude en nieuwe relaties

Nathalies mama, Anita, en ik gingen uit elkaar in de jaren 1990. In januari 1998 werd onze scheiding officieel uitgesproken door de rechtbank. Dat was een zware domper, maar ik wil er niet te veel over uitweiden. Wat is gebeurd, is gebeurd. Het ligt in het verleden en het is wat het is. Onze officiële scheiding is ondertussen trouwens al zo'n 26 jaar geleden. Ook daar is veel tijd overgegaan.

Ik herinner me wel dat het in de beginperiode dat we uit elkaar waren heel erg moeilijk voor me was. Er was in de loop van zo'n tien jaar heel wat op me afgekomen. De wiegendood van Bianca, het verdwijnen van Nathalie, het einde van mijn relatie met Anita. Plots zat ik daar alleen in een huis in Brecht. Maar er was meer aan de hand dan dat alleen zijn: ik zag mijn zoon plots ook niet meer dagelijks. Op een manier was ook Bjorn weg, en dat zorgde voor een extra gemis. Dat was zwaar om te dragen. Maar ik droeg het. Ik zit niet stil, ik ben geen klager, maar ik ga verder en zoek me een actieve weg uit de zwaarte van zulke situaties.

Die eerste Kerstmis wilde ik geen kerstboom zetten. Het interesseerde me allemaal niet meer. Maar vrienden van

me spoorden me aan om dat wel te doen. 'Eric, je moet dat doen! Doe het voor je zoon! Doe het voor Bjorn.' Zij zijn toen een kerstboom en versiering gaan kopen en zijn die boom komen opzetten en versieren, bij mij in Brecht. Ik zie dat ook vaak bij andere ouders van een vermist of vermoord kind: de feestdagen zijn geen feestdagen meer...

Er kwamen in de loop der jaren een aantal nieuwe relaties op mijn pad, waarin ik opnieuw geluk vond. Maar tegelijk belastte ik die partners natuurlijk ook met mijn zware rugzak, waarin ik Nathalie en de hele situatie rond haar verdwijning altijd bij me droeg. Dat kon ook niet anders, en het was altijd wat zoeken met een nieuwe partner. Zij moest daarmee kunnen omgaan. Je neemt een partner mee in je leven, in de zwaarte van wat is gebeurd, ook al is ze niet de moeder van Nathalie.

Bovendien is er altijd wel aandacht geweest voor Nathalie, in de pers, in de schijnwerper, en dan is het logisch dat een nieuwe partner geen prominente rol wil aannemen en zelfs uit de belangstelling wil blijven. Nieuwe partners hebben een heel andere rol dan Anita en ik. Ik kon met mijn partners wel over Nathalie praten, maar het is niet iets dat je altijd ten volle samen kan beleven en delen. Het zou gemakkelijker zijn als je dat als koppel wel kan. En ik weet, voor sommige van mijn ex-partners voelde dat zeer zwaar aan.

Ik moet bovendien toegeven dat ik weleens afwezig ben. Niet alleen bij mijn partner, of bij vrienden, maar in het algemeen. Het kan gebeuren dat iemand me dingen vertelt, en dat mijn gedachten ergens anders naartoe gaan. Het gebeurt

dat mijn gedachten afdwalen. Ik kan het niet helpen. Maar dat is niet fijn voor de andere partij. Dat besef ik.

Vandaag ben ik al een tijd gelukkig samen met mijn huidige vriendin. We hebben het goed. En we genieten zoveel mogelijk van het leven. We maken korte uitstapjes met de camper, gaan al eens lekker eten. Het gewone leven eigenlijk. Daarnaast hebben we kleinkinderen en een familie van wie we samen genieten. We vieren ook jaarlijks samen Kerstmis met de familie, met mijn broer zus, kinderen en kleinkinderen. Het is een gewoonte geworden.

Anita en ik hebben natuurlijk vandaag nog altijd contact. Dat kan niet anders. Er is niet alleen de zoektocht naar Nathalie die blijft voortgaan – we rijden weleens samen naar de gerechtelijke politie in Leuven of naar andere plaatsen waar we moeten zijn in de zaak-Nathalie – we hebben ook een zoon samen, en ondertussen drie schatten van kleinkinderen. De band tussen Anita en mij blijft bestaan.

Eerlijk, ik kan me vandaag niet inbeelden hoe mijn leven er anders zou hebben uitgezien als Nathalie niet was verdwenen. Misschien woonde ik dan niet in het Antwerpse, zoals vandaag, maar opnieuw in het Leuvense. Het zou kunnen dat Anita en ik niet gescheiden waren geweest, maar nog altijd een koppel waren. Misschien was ik wel blijven hardlopen, had ik mijn activiteiten bij het Rode Kruis en de sportverenigingen niet afgebouwd. Maar tja, met die 'wat als' ben je niets.

Reizen en werken

Ik ben opnieuw op reis beginnen gaan, na de verdwijning van Nathalie. Het waren niet vaak lange of verre reizen, maar wel momenten weg, waarbij ik toch even niet meer bezig was met Nathalie. Ik ging eens een maand naar Corsica – een vlucht weg van alles. Of ik ging op rondreis naar Turkije. Ooit maakte ik een verre reis naar Thailand. Een heel fijn avontuur! Maar geen strandvakantie, dat is niets voor mij. De andere bestemmingen waren dichterbij, maar daarom niet minder aangenaam. Tegenwoordig geniet ik van kortere trips met de camper.

Het is goed om alles even te kunnen loslaten, wanneer je ergens anders bent, in vakantiestemming.

Ondertussen is het niet zo dat ik op vakantie moet gaan om mijn gedachten te kunnen verzetten. Nathalie is altijd aanwezig, dat zal altijd zo zijn, maar ik ben er niet meer elke dag mee bezig. Ik open mijn portemonnee, en daar is haar foto. Als ik in mijn auto stap, zie ik haar gezichtje op de foto aan het dashboard. Op den duur zie je die foto, en glimlach je, maar treedt alles wat erachter zit iets meer naar de achtergrond. Onbewust heb je haar gezien, en dan ga je verder met wat er die dag op de planning staat. In het huis waar ik samen met mijn vriendin woon, hangt een foto van Nathalie in een kader. Het is degene die ik van Child Focus kreeg. Maar daar blijft het bij. De dossiers over de verdwijning, de oude spullen van Nathalie die ik nog heb en alle andere dingen die met haar te maken hebben, staan ergens anders.

Ik ben nu ook zo'n acht jaar met pensioen, maar dat wil niet zeggen dat ik stilzit. Letterlijk niet: ik ben niet het type dat op de bank gaat zitten met een boek en daar vervolgens uren niet meer uitkomt. Nee, ik ben helemaal anders. Daarom heb ik altijd activiteiten gehad. Zo werk ik in de Koningin Elisabethzaal in Antwerpen bij het Antwerp Symphony Orchestra als 'hulp regie'. Maar ik heb ook andere bezigheden, als vrijwilliger bijvoorbeeld. Ik werk als bomenknotter bij de Regionale Landschappen. Daarmee ga ik, in het seizoen, bomen knotten bij mensen die daarvoor een aanvraag doen. Zo werk ik mee aan landschapsbeheer. Maar evengoed ben ik momenteel een serre in de tuin van de moeder van mijn vriendin aan het installeren. Ik heb altijd mijn bezigheden en zit niet stil.

Ik haal mijn plezier en energie uit al die activiteiten. Natuurlijk weet ik dat iedereen op een andere manier met verlies omgaat. Ik praat nog altijd met lotgenoten, met andere ouders van vermiste en vermoorde kinderen, en ik zie hoe voor iedereen het leven op een andere manier verdergaat na zo'n verschrikkelijke gebeurtenis waarbij je leven overhoop wordt gegooid. Zo zijn er mensen die na een verdwijning of moord nog maar moeilijk kunnen functioneren. Zij moeten stoppen met werken omdat het gewoon niet meer gaat. Bij mij is dat andersom, zelfs na mijn pensioen bij het leger.

Kleinkinderen: liefde, plezier en bezorgdheid

Op 16 november 2014 werd ik voor de eerste keer grootvader. Een heel speciaal moment. Bjorns vrouw beviel van Billie, een lief klein meisje. In 2017 volgde Charlie en in 2021 Luu. Ook zo gaat het leven verder: met zulke mooie gebeurtenissen. En plots waren er weer kleine kinderen in mijn leven. Het is anders dan toen Bjorn en Nathalie klein waren, dat wel.

Ik herinner me een uitstap die mijn vriendin en ik met Billie deden. We gingen een dag naar de Beekse Bergen, een dierenpark in Nederland. Het is daar erg leuk, want je kan met je eigen auto op een soort safaririt tussen de wilde dieren. Heel tof en een ideale uitstap voor grootouders en kleinkinderen. Maar dat was buiten Billie gerekend: zij heeft de hele rit van thuis tot ver op die autosafari liggen ronken in de kinderstoel op de achterbank. Toen ze uiteindelijk toch wakker werd, omdat ze schrok toen er een giraf probeerde door het raam naar binnen te gluren, reden we naar de parking. We stapten uit en gingen naar het restaurant. Billie was nog maar zo'n twee à drie jaar. Ze moest eerst naar het toilet en liep een beetje voor ons uit. Maar ze bleef achteromkijken om te zien of wij haar nog volgden, zo van: 'Voke, kom je nog?' Billie liep recht op een paal af... en knalde ertegenaan. Toen begon ze ontroostbaar te huilen. Wel, op zo'n moment kan je haar niet meer loslaten. Dat verdriet gaat diep dan.

Het valt me ook op dat ik erg op mijn hoede ben bij de kleinkinderen. Als we samen met het gezin van mijn zoon op stap

gaan, dan is dat weleens naar De Averegeten, een provinciaal groendomein in Heist-op-den-Berg. Ik zit dan voortdurend te kijken: wie is waar wanneer? Ze zijn met drie kinderen en ze lopen alle kanten op. Zeker in een speeltuin. Onlangs waren we samen een dag in het Rivierenhof in Deurne. Het was een drukke middag, met veel mensen, en we zaten aan de speeltuin bij het kasteel: ook daar heb ik hen voortdurend in het oog. Ik ga dan niet op een bankje zitten, maar blijf bij hen en hou hen voortdurend in de gaten. Ook laatst toen mijn zoon jarig was en een feest gaf bij het voetbalveld had ik dat. Door erover na te denken en dit boek te schrijven valt het me toch op hoe hard ik in de gaten hou waar die drie sloebers uithangen.

En als we naar een rustigere plaats gaan, dan zal ik me altijd zo zetten dat ik met mijn gezicht in hun richting zit. Ik zal nooit met mijn rug naar hen toe gaan zitten en hou altijd een oogje in het zeil. Ben ik extra ongerust? Bang? Ik weet het niet. Misschien niet dat ze ooit zouden worden meege-nomen, zoals dat met Nathalie gebeurde, maar wel dat hen 'iets' overkomt. Ik denk weleens: wat als? Maar probeer die gedachten dan ver weg te duwen.

Wat straf is, is dat ik me eigenlijk niet meer zo goed kan herinneren hoe dat was toen Nathalie en Bjorn klein waren. Het was anders, dat wel. We konden hen bij ons in de wijk vrij laten rondlopen en spelen. Iedereen kende elkaar, er reden minder auto's rond – alleen de bewoners die in en uit de wijk gingen. Wij woonden bovendien op het einde van de straat, dus er was ook geen doorkomend verkeer. Vandaag is er veel veranderd.

Door wat Nathalie en de veel andere vermiste en vermoorde kinderen is overkomen – zeker na de affaire-Dutroux – is er ook meer bewustzijn gekomen in de maatschappij, en meer specifiek bij ouders van (jonge) kinderen. Er kwamen meer sensibiliseringsacties, zoals onze eigen lezingen en het bijbehorende boekje *Nee ik wil geen snoepje*. Maar er kwamen ook instanties zoals het Jongeren Advies Centrum (JAC), waar kinderen en jongeren met hun zorgen terecht konden.

Ik weet nog wel dat ik na de verdwijning van Nathalie opmerkelijk bezorgder was over Bjorn. Hij zat op de lagere school in Sint-Job. Natuurlijk brachten en haalden Anita en ik hem. Maar er breekt een moment aan waarop een kind alleen naar school wil gaan. En dan moet je dat kunnen loslaten. Bij Bjorn was dat ook zo: hij wilde voortaan alleen naar school fietsen. Het was niet ver vanwaar we woonden, hooguit 2 kilometer. De eerste keren reed ik samen met de fiets mee met hem. Maar toen wilde hij echt alleen. Dan verstopte ik me wel eens op de weg die hij moest afleggen, om hem in de gaten te houden. Dat kon ik dan niet laten. Toch stopte ik daar na een tijd mee, en fietste Bjorn alleen naar school.

De kinderen van vandaag zijn ook heel erg anders dan de kinderen van vroeger. Als je binnenkomt, heb je tien minuutjes tijd met de kleinkinderen, en dan verdwijnen ze met hun neusjes achter een tablet of telefoon. Dat is niet alleen zo bij mijn kleinkinderen, ik zie en hoor het overal. Op restaurant met de kinderen? Wees er maar zeker van dat zij zoet worden gehouden door een schermpje. Het is gelukkig wel anders als ze met een groepje kinderen zijn, in de speeltuin of op een feest. Dan wordt er nog altijd naar

hartenlust gespeeld. Maar de tijdsgeest is onherroepelijk veranderd, dat wel.

Wat is er met Nathalie gebeurd?

‘Voke, wie is dat meisje op de foto daar?’ klonk het vanaf de achterbank.

Mijn kleinkinderen stapten in de auto bij me, en het oog van de negenjarige Billie was op Nathalies foto gevallen. Was dat voor het eerst? Ik weet het niet, maar het was wel de eerste keer dat ze ernaar vroeg.

Ik vertelde haar dat het Nathalie was, en wie ze was, en wachtte af wat er verder nog uit de kindermond zou komen. Billie stelde nog een paar vragen, maar stopte er even snel weer mee als ze erover was begonnen. Het voelde niet juist om verder op de verdwijning van Nathalie in te gaan, en ik had gewoon duidelijk geantwoord op haar vragen. Meer kon ik niet doen.

Er komt nog wel een tijd dat ik aan mijn kleinkinderen meer over Nathalie kan vertellen, maar nu is Billie nog jong. Ze wordt binnenkort tien jaar. Billie zal dan de leeftijd hebben van Nathalie toen ze verdween. Charlie is zeven jaar, Luu nog maar vier. Zij zijn dus nog veel jonger dan Billie en zullen het nog niet begrijpen. Zouden ze het kunnen vatten? Het is nog te vroeg om het te hebben over wat er met hun tante, de zus van papa, is gebeurd.

Maar die vraag: wat is er met Nathalie gebeurd? Dat weet niemand. Buiten de dader. Ik kan alleen maar vertellen wat ik vandaag, na die 12.241 dagen, *denk*.

Het staat voor 100 procent vast dat Nathalie op 26 februari 1991 is meegenomen door een kalende man van rond de vijftig jaar. Hij reed met een grijze wagen. Ook dat is – door de vele verklaringen van getuigen – zo goed als zeker, 100 procent zelfs. Hoogstwaarschijnlijk was het een Toyota Corolla. Maar wie die man is, dat is en blijft het grote vraagteken. Een mysterie. En ook welke auto het exact was, is onduidelijk want de politie heeft al die duizenden grijze Toyota Corolla's gecontroleerd, maar moest de actie stopzetten omdat het niet te doen was.

Vervolgens kan ik alleen verder bouwen op het dossier, maar dan niet het volledige dossier rond de verdwijning van mijn dochter. Dat komt omdat ik maar deels inzage heb en dus niet alles heb kunnen lezen. Ik heb het dossier ingelezen tot een bepaalde periode, ondertussen jaren geleden. Toen waren dat elf bundels, wat te vergelijken valt met elf dozen waarin kopieerpapier zit. Het dossier is ondertussen trouwens zo omvangrijk dat alles lezen eigenlijk zo goed als onmogelijk is. Bij een overdracht van de ene onderzoeksrechter naar de andere las ik dat het al dertig dozen waren. Toen ik er onlangs nog eens naar vroeg, zeiden ze dat ik dat mocht verdubbelen, naar zeker zestig dozen.

Wat ik wel kan concluderen, is dat er énorm veel mensen zijn ondervraagd. Dat gaat van potentiële hoofdverdachten zoals Michel Stokx tot paragnosten, over ontmaskerde pedofielen

tot mensen die iemand anders aanduiden als mogelijke verdachte, van getuigen tot mensen die voor een andere misdaad werden opgepakt en even aan de zaak-Nathalie werden gelinkt. Vanuit heel België – van de Ardennen tot aan de kust – hebben politie en rijkswacht, nu de federale politie, zo ongelooflijk veel tips verwerkt: de pv's kwamen echt van overal. Die gingen van tips van helderzienden over huiszoekingen tot graafwerken. Er is nu, anno 2024, zoveel materiaal beschikbaar dat je door de bomen het bos niet meer kan zien. Maar alles blijft bewaard, want stel dat er op een dag toch iets uitkomt en bepaalde informatie opnieuw bekeken moet worden.

Op den duur weet je het dus niet meer. Ik weet het niet meer. Naar mijn gevoel is er op dit moment niet één hoofdverdachte. Maar ik moet toegeven dat ik wel blijf zitten met de hele sfeer van geheimzinnigheid rond de Nederlands-Vlaamse vrachtwagenchauffeur Michel Stokx. Die man is zo lang ondervraagd, urenlang hebben de onderzoekers hem aan de tand gevoeld. Een marathonondervraging, zo noemden ze het. En in al die tijd heeft de man nooit gezegd dat hij het *niet* gedaan heeft. Hij heeft nooit met klem ontkend dat hij iets met de verdwijning van Nathalie te maken heeft. Ik kan er niets aan doen, maar *dat* zal altijd door mijn hoofd blijven spoken. Wat ervan aan is? Hij zal ons jammer genoeg nooit meer een antwoord kunnen geven. Er zal geen rechtspraak zijn over iemand die er niet meer is, want Stokx is overleden. Ik wil ook niet dat het dossier wordt afgesloten op basis van een vermoeden, want dan worden alle andere onderzoekspisten stopgezet.

Verder vraag ik me af – ook al deed ik in het vorige hoofdstuk een oproep aan de dader, of bij uitbreiding zelfs diens familie – waarom mensen nu pas zouden beginnen praten? Dat hadden ze al eerder moeten en kunnen doen. Als ze iets weten: ze hebben al 33 jaar de kans gehad om te praten.

Sommige mensen zeggen tegen me: je moet toch altijd blijven hopen. Maar eerlijk? Ik heb geen enkele ‘hoop’ meer. Waar naar zou hoop in dit geval nog leiden? Naar een dader? Een lichaam? Ik voel dat ik eerder nood heb aan duidelijke bewijzen en argumenten. Zoals de familie van Britta Cloetens nog niet zo heel lang geleden na al die jaren uit de onzekerheid is gehaald: zij hebben Britta gevonden, en er is een dader die bekend heeft en zijn straf uitzit. Door de DNA-testen hebben ze zelfs zekerheid over de hele situatie. Het was wel degelijk Britta die ze hebben gevonden. Misschien dat daar voor mij nog de hoop zit: in dat antwoord krijgen.

Het is zoals Alain Remue van de Cel Vermiste Personen in het voorwoord bij mijn boek zegt: soms is het beter om slecht nieuws te vernemen dan helemaal niets. Misschien komt er dan nog een rechtszaak, en hoeven we niet tussen hoop en wanhoop te blijven hangen, zoals we nu doen. Dan hoeft alles niet elke keer opnieuw opgerakeld te worden maar zetten we stappen vooruit. In de richting van antwoorden en duidelijkheid.

Het is misschien hard om te zeggen, maar ik heb op zich geen enkele hoop meer om Nathalie levend terug te vinden. Dat idee kwam eigenlijk al vrij snel in me op. Ik denk op het moment dat die journalist me vroeg wat er zou gebeuren

als we een lichaam zouden vinden. Nathalie en ik zagen elkaar voor het laatst 33 jaar geleden. Ik kan me niet inbeelden dat ze al die tijd ergens anders heeft geleefd, dat ze onopgemerkt door het leven kon gaan, dat niemand haar zou hebben opgemerkt. Ze was nog maar tien jaar toen ze verdween, maar anderzijds was ze ook ál tien jaar. Ze zou toch herinneringen aan ons hebben, aan Bjorn, Anita, mij, familie, vrienden. Ik kan me niet inbeelden dat zij dat zou zijn vergeten. Ik voel me, in alle eerlijkheid, de vader van een vermoord kind.

Trouwens, ik heb nooit de mogelijkheid gehad om Nathalie te verdedigen of te beschermen. Zelfs vandaag nog weegt dat zwaar. Ik had haar moeten kunnen beschermen en verdedigen.

De toekomst

Hoe het nu verder gaat? Wel, ze hebben me in Leuven pas nog eens op het hart gedrukt dat het gerechtelijke onderzoek blijft lopen. In de herfst van 2023, toen er opnieuw graafwerken werden uitgevoerd, zeiden ze nogmaals dat de tips toch echt blijven binnenkomen. Ook Child Focus zal zich altijd voor Nathalie blijven inzetten. En ik natuurlijk zelf ook: ik zal alles blijven doen wat ik kan om antwoorden te vinden.

Maar je merkt tegelijk dat de vermissingszaak echt oud wordt. Er komen nieuwe mogelijke daders, maar die kan je meestal al meteen van de lijst met verdachten schrappen. Ronald Janssen, die in 2007 de 18-jarige Annick Van

Uytsel van haar fiets sleurde, meenam, misbruikte en uiteindelijk vermoordde, en die het koppel Shana Appeltans (18 jaar) en Kevin Paulus (22 jaar) op gruwelijke wijze om het leven bracht in 2010, kon al meteen afgevinkt worden. Deze seriemoordenaar kan niets met de verdwijning van Nathalie te maken hebben, en dat gewoon op basis van zijn leeftijd. Janssen was amper 20 jaar op de dag dat Nathalie verdween, en voldoet dus niet aan de beschrijving van de getuigen. Steve Bakelmans, die Julie Van Espen (23 jaar) vermoordde in 2019 was ongeveer even oud als Nathalie in 1991. En zelfs Danny Immens, die de 12-jarige Steve Vissers ontvoerde en vermoordde in 1999 in de buurt van het Antwerpse Sportpaleis, was op het moment van de feiten 29 jaar. Ook te jong dus.

Bovendien valt het me op dat de moord- en verdwijningszaken de laatste jaren heel anders zijn dan in de jaren 1990. Het gaat nu meer om gezinsdrama's, ex-partners, intrafamiliaal geweld. Je hoort nog heel weinig over een kind dat ontvoerd, misbruikt en vermoord wordt. Gebeurt dat nu minder? Of komt het misschien minder aan het licht omdat het zich nu afspeelt bij mensen met een illegale status? Omdat het verband houdt met de vluchtelingenstromen naar België en de ons omringende landen, en daar mensen gemakkelijker 'onopgemerkt' kunnen verdwijnen? Ik weet het niet.

Ik wil ook nog zeggen dat ik het heel, maar dan ook heel moeilijk heb met pedofilie en bij uitbreiding mensen die kinderporno verspreiden. Dat verspreiden van kinderporno komt tegenwoordig veel in het nieuws en in de media. Volgens Child Focus kregen ze in 2023 een recordaantal

meldingen van misbruikbeelden. Ik wil daar graag nog iets aan toevoegen. Mensen die zich met zulke zaken inlaten, moeten niet alleen gestraft worden voor de daden die ze zelf hebben gepleegd – die op zich al verachtelijk genoeg zijn. Ze zouden ook danig gestraft moeten worden voor het onderhouden van pedofilienetwerken, het *dark web* of wat daar maar bij komt kijken. Zelfs nog maar het raadplegen van het *dark web* zou al strafbaar moeten zijn. Van zodra je foto's – pornografie met jonge kinderen en minderjarigen – doorstuurt naar een andere persoon onderhoud je dat systeem. In zo'n geval is de optie 'Die persoon moet in therapie' lang niet genoeg meer. Je moet dan kijken naar het hele verhaal achter die wansmakelijke foto's: daar gaat mensenhandel achter schuil, misbruik, moord, criminaliteit van de zwaarste soort. Ten opzichte van kinderen.

Maar terug naar Nathalie... Op een bepaald moment – rond 2000 – wilde ik me goed kunnen 'voorbereiden' op de toekomst, op een eventueel moment dat er een doorbraak in het dossier zou komen. Stel dat ze op een gegeven ogenblik Nathalie en/of de dader toch zouden vinden, dan wilde ik er klaar voor zijn. De aanleiding was de assisenzaak rond Danny Immens in 2000. Immens was de man die de kleine Steve Vissers een jaar eerder van zijn fiets sleurde, misbruikte en vermoordde ter hoogte van het Sportpaleis in Antwerpen. Die assisenzaak werd gehouden in het oude justitiegebouw in Antwerpen, en vond net plaats op een moment dat ik vakantie had. Bovendien woonde ik op de Amerikalei, op een boogscheut van het hele gebeuren. Het stond in de sterren geschreven dat ik dat proces zou volgen.

Ik wilde zien hoe zo'n assisenzaak eraan toegaat. Wat gebeurt er? Wie wordt er gehoord? Als getuige? Als expert? Waarom? Op welke manier? Ik wilde het mechanisme erachter ontdekken en zien hoe alles in zijn werk ging. Die assisenzaak rond Danny Immens was een test voor mij. En wel, ik schrok heel erg van wat daar allemaal gebeurde. Hoe de advocaten te werk gingen. Wat er gezegd werd. Ik kreeg in die assisenzaal de ene verrassing na de andere te verwerken.

Bovendien was ik in die periode zo ontzettend kwaad. Ik had zo'n ongelooflijke woede in mezelf dat ik nog een extra vraag voor ogen had: hoe raak je bij de dader tijdens een assisenproces. Waar zit die man? Hoe is hij beveiligd? Waar staan de agenten? Hoe ver staan die van elkaar? Hoe raak je bij hem? Ik wilde dat koste wat het kost achterhalen, voor het geval er een dag kwam waarop... Ik maakte mezelf de bedenking: je hebt maar 3 seconden nodig en met de blote hand kan je de klus ook klaren...

De woede is nadien weggeëbd. Een paar jaar later sprak ik de ouders van het slachtoffer, van Steve Vissers, en ik vertelde hen dat ik de zaak van het begin tot het einde had bijgewoond. Ze kwamen uit de lucht vallen, want ze hadden me daar helemaal niet opgemerkt. Dat is ook logisch, want ik hield afstand van hen. Ook omdat ik toen met die gevoelens zat. Bovendien zag ik ook hoe alles op *hen* was afgekomen in die assisenzaal. Ook dat was me niet ontgaan. Hoe verschrikkelijk zwaar zo'n proces is – ook al krijg je de antwoorden die wij tot nu toe nog altijd niet hebben over onze dochter.

Status: afwezig

De optie om een afwezigheidsverklaring voor Nathalie aan te vragen kwam voor het eerst ter sprake zo'n tien jaar geleden. Toen hadden Anita en ik het erover, omdat het een aantal administratieve zaken zou vereenvoudigen. Ook qua erfenisrecht zou het de toekomst minder complex maken. Zo zou Nathalie niet langer een erfgenaam zijn, en zou onze zoon Bjorn niet in een situatie komen te zitten waarin zaken geblokkeerd worden omdat een deel naar zijn zus zou gaan. En stel dat ze toch nog levend gevonden zou worden, dan is het nog terug te draaien.

In diezelfde periode had Tiny Mast, de mama van de ontvoerde kinderen Kim en Ken, haar zoon laten doodverklaren. Zijn zus was in 1994, zo'n maand na hun verdwijning, overleden teruggevonden, maar van Ken ontbrak – net als van Nathalie – nog altijd elk spoor. In maart 2014 werd de jongen doodverklaard. Dat nieuws zette ons natuurlijk ook aan het denken. Op dat moment was Nathalie toch ook al 23 jaar verdwenen. En er was weleens administratief 'gedoe', zoals ik al eerder aanhaalde, met spaarrekeningen of stembrieven. We hadden al in het bevolkingsregister laten toevoegen dat ze geschrapt werd voor de kiezerslijst en dat ze de vermelding kreeg 'langdurige verdwijning: onbekend'. Maar was dat voldoende? Nee dus, als we bijvoorbeeld naar dat erfenisrecht keken.

Nathalie dood laten verklaren, dat ging voor mij – en voor Anita – een stap te ver. De eeuwige vraag spookte namelijk opnieuw door mijn hoofd: stel dat we haar dood laten

verklaren, zoeken ze dan nog wel verder naar mijn dochter? Wordt het gerechtelijke dossier dan niet afgesloten? Bovendien zijn we nog altijd niet 100 procent zeker dat ze niet meer leeft. We hebben nog altijd geen lichaam. En alleen een vermoeden dat ze dood is, is niet voldoende voor mij. We schoven het idee van de afwezigheidsverklaring – waar we het fijne nog niet van wisten – nog even van ons af. Het bleef een tijd liggen.

Op een bepaald moment werd het idee opnieuw opgerakeld, tijdens een gesprek met een kennis. Ze werkte als bediende op de rechtbank en was geen juriste, maar toen ik zei dat we eventueel voor die afwezigheidsverklaring wilden gaan, zei ze dat ze wel kon informeren bij de juiste mensen. Zij wist haar weg te vinden in die complexe materie en is alles bij collega's – wel juristen – gaan uitspitten. Zo kregen we de juiste en duidelijke informatie. Wat bleek? Dat die afwezigheidsverklaring nog niet zo vaak was opgemaakt voor vermiste minderjarigen. Het werd eerder ingezet door partners van bijvoorbeeld schipbreukelingen van wie het lichaam nooit was gevonden.

De eerste stap die we moesten zetten, was het opmaken van een 'verzoekschrift voor de verklaring van afwezigheid'. Dat volgens het artikel 188 van het Belgische wetboek. Ik moest dat verzoekschrift richten aan de voorzitter en de rechter van de familierechtbank van Antwerpen – omdat Nathalie huidige domicilie in het Antwerpse is gevestigd. Ze staat officieel ingeschreven op het adres waar Anita woont.

Er waren een aantal regels, een zevental, waaraan we moesten voldoen. Zo moest er vijf jaar zijn verlopen sinds het vonnis 'vermoeden van afwezigheid'. Dat was bij ons niet van toepassing, omdat we daar nooit eerder werk van hadden gemaakt. We konden wel aantonen dat er zeven jaar waren verlopen sinds we voor het laatst van Nathalie hadden gehoord – een volgende regel, waaraan we dus zeer duidelijk voldeden. Om dat te staven heb ik bewijsstukken toegevoegd. Zo kon ik bewijzen dat 'mevrouw' Nathalie Geijsbregts – met die formulering 'mevrouw' heb ik het heel moeilijk, ze was een kind toen ze verdween – niet meer was verschenen in haar woning. Ik heb bewijzen toegevoegd van de vruchteloze pogingen van nationale en internationale politiediensten om haar op te sporen. Affiches van Child Focus... Verder moest ik bewijzen dat ik verwant ben aan haar. Of ze zelf personen naliet – een partner en eventuele kinderen – was natuurlijk niet aan de orde. Ik moest Nathalies laatste adres (bij haar mama) toevoegen, en een bewijs dat ze geen schulden heeft. Ik voegde daar een afschrift van het bevolkingsregister aan toe. Anita, Bjorn en ik hebben alles ondertekend.

Ik ben het verzoekschrift vervolgens persoonlijk gaan indienen bij de griffie op 17 maart 2023. En dat was het dan voor een heel lange tijd. We hoorden niets meer. Ik weet dat zulke zaken lang kunnen aanslepen, en dat er bij justitie een achterstand is, maar het duurde wel heel erg lang... Anita en Bjorn begonnen me vragen te stellen.

Op een dag ben ik dus terug naar de rechtbank in Antwerpen gestapt, met de vraag: 'Hoe staat het ermee?' Het antwoord

was dat het dossier bij een van de collega's zat, en dat die persoon vakantie had. Maar de dame die naast de persoon zat die me te woord stond, stond op en kwam bij ons staan. Ze herkende me en zei dat ik het dossier bij haar had ingediend. Het toeval was dat dat exact een jaar daarvoor was gebeurd, liet ze me weten. Ik stond daar namelijk terug op 17 maart 2024. Ik heb mijn e-mailadres achtergelaten, en ze zouden me snel contacteren.

Toevallig of niet, nadien kwam alles in een – tijdelijke – stroomversnelling. Ik kreeg enkele dagen later effectief een e-mail, met de boodschap dat ze zouden overgaan tot publicatie van het verzoekschrift. Dat was de eerstvolgende stap: dat verzoekschrift zou publiek worden gemaakt. Op 21 maart 2024 verscheen het in het klein in de kranten. Daarna ging het naar de familierechtbank. Een week later kreeg ik het bericht dat de zaak zou voorkomen in maart 2025. Nog even geduld dus. Binnen ongeveer vijf maanden weten we meer.

Wat ik zonde vind aan de hele situatie is dat het zo lang duurt, terwijl het dossier toch duidelijk en helder is. Ik snap dat er regels en wetten gevolgd moeten worden, maar waarom kan het niet eenvoudiger? Het is straf, maar ik probeer het ook te relativieren. Ze zitten met die gerechtelijke achterstand, dat weet ik. Maar moet ik dat wel relativieren? Het zou zoveel beter zijn voor mijn gemoedrust als er schot in die zaak zou komen.

We wachten nog af. Nog enkele maanden dus. En dan zou Nathalie officieel 'afwezig' zijn verklaard. Niet dood.

De laatste bedenkingen

Zo, dat is zo ongeveer mijn verhaal over mijn dochter, over Nathalie. Het is veel, maar tegelijk ook niet. Dit boek had veel dikker kunnen zijn. Kijk maar naar de gigantische omvang van het gerechtelijke dossier – zestig dozen. Ik heb niet alles aan bod laten komen. Niet alle paragnosten die me ooit eens iets vertelden zijn hier de revue gepasseerd. Ik had het zelfs niet uitvoerig over alle potentiële daders. Waarom niet? Omdat ik geen register met feiten wilde. Geen waslijst van opsommingen. Ik heb wel degelijk lijstjes van allerlei dingen opgemaakt, maar dat zijn zoveel details, dat ze misschien wel weggaan van de echte kern van het verhaal. Het verhaal van de verdwijning van mijn dochter, Nathalie.

Toen ik aan sommige vrienden en kennissen vertelde dat ik aan dit boek werkte, zeiden ze weleens: 'Dat gaat een heel dik boek worden.' Maar niet dus. Niet alleen heb ik het hele dossier nooit kunnen inkijken, een groot deel van het verhaal is ook gefilterd door de tijd die ondertussen is weggetikt. Ik herinner me niet alles en soms was het moeilijk om de chronologie helemaal juist te krijgen. Wat overbleef, is mijn verhaal over Nathalie: hoe ze geboren werd, een kleine vechter was vanaf het begin en een geweldig lief meisje toen ze wat groter was. Ik herinner me haar op haar rolschaatsen. Met de barbiepoppen. Samen liedjes van Clouseau zingend in de auto. De zus van Bjorn, mijn en Anita's dochter. En hoe het noodlot toesloeg op die ene dag in 1991.

Contact

Heb je mijn boek gelezen, mijn verhaal in je opgenomen en wil je graag iets kwijt? Dan mag je altijd reageren. Dat kan op geijsbregtsnathalie@gmail.com. Op dat e-mailadres mogen reacties, opmerkingen en vragen worden gestuurd.

Voel je jezelf echter aangesproken en denk je iets te weten dat het onderzoek kan verder helpen, dan zijn er ook andere kanalen waarop je terecht kan. Wil je tips delen? Dat kan bij:

Child Focus

www.childfocus.be

Gratis telefoonnummer (dagelijks en 24/24): 116.000

E-mail: 116000@childfocus.org

De federale politie – dienst opsporingen

www.politie.be/opsporingen

Oproepen in België, gratis telefoonnummer: 0800/30.300

Oproepen buiten België, telefoonnummer: 0032/2.544.44.88

Of via het online formulier op: <https://www.politie.be/opsporingen/nl/formulier?id=24618>

Ook bij deze drie organisaties kan je terecht:

Het Huis

<https://hethuis.be>

Een veilige en onafhankelijke plek voor contacten tussen ouders, grootouders en hun kinderen, in Antwerpen en Brugge. Adres: Wittestraat 116/3, 2020 Antwerpen – Dries 2A, 8310 Assebroek

Telefoonnummer: 0475/53.11.04

E-mail: info@hethuis.be

Vzw Ouders van een vermoord kind

Een plek waar lotgenoten een luisterend oor vinden.

Adres: Sint-Pieterskerklaan 99, 8000 Brugge

Telefoonnummer: 0476/45.58.53

E-mail: vzwoudersvaneenvermoordkind@gmail.com

Bureau Van Meerbeeck

Een collectief dat cold cases onderzoekt.

Telefoonnummer: 0471/43.94.41.

E-mail: info@bureauvanmeerbeeck.com

Vermiste zonen en dochters: wij vergeten jullie niet

Met de meeste families van vermiste zonen en dochters uit België heb ik in het verleden contact gehad. Met een paar helemaal niet. Voor sommigen hebben we zelfs affiches gedrukt. Toch vind ik het belangrijk om een overzicht te geven.

Ondertussen zijn al enkele van de ouders van deze vermiste kinderen overleden: die mensen hebben nooit geweten wat er met hun zoon of dochter is gebeurd.

Ouders én grootouders vinden me nog altijd, als ze mijn steun kunnen gebruiken. Zelfs dit jaar, in 2024, stond ik nog een grootouder bij van wie de kleindochter verdwenen was. Ik bied een luisterend oor, en verduidelijk dingen – vanuit mijn eigen ervaringen. Ik leg uit dat de diensten met elke verdwijning anders omgaan en dat je vaak zo weinig ‘hoort’ omdat het onderzoek geheim is. Ik help niet (meer) mee bij de zoekacties naar kinderen. Dat zit bij Child Focus, de Cel Vermiste Personen en de gerechtelijke politie.

Naam	Leeftijd	Vermist sinds
Maddy Hollanders	13 jaar	31.8.1976
Francis Zwarts	25 jaar	25-26.10.1982
Marc Van Herf	17 jaar	14.8.1983
Françoise Bruyère	22 jaar	22.8.1984
Marie-Agnes Cordonnier	22 jaar	22.8.1984
Gevriye Cavas	6 jaar	6.2.1985
Jonathan Vicart	Baby	13.6.1986
Ilse Stockmans	19 jaar	17.2.1987
Conrad Bosmans	20 jaar	6.10.1988
Marie-Ines Moens	22 jaar	8.9.1989
Nathalie Geijsbregts	10 jaar	26.2.1991
Sylvie Carlin	19 jaar	15.12.1994
Ken Heyrman	8 jaar	4.1.1994
Liam Vanden Branden	2 jaar	3.5.1996
Simon Lembi	14 jaar	12.11.1999
Vincent Lamouris	18 jaar	25.1.2002
Estelle Mouzin	9 jaar	9.1.2003
Mathias Nasena	16 jaar	28.8.2003
Elke Wevers	32 jaar	9.12.2010
Marijke Francis	21 jaar	29.6.2011

Khalil Khabazi	11 jaar	17.9.2011
Sabahate Shaqiri	12 jaar	15.10.2012
Eset Oziyeva	15 jaar	29.9.2012
Brian Borms	23 jaar	31.5.2017
Theo Hayez	19 jaar	Eind mei 2019
Malik Shorya	13 jaar	25.5.2019
Shanon Rodriguez	19 jaar	23.11.2019

Tijdens het schrijven van dit boek werd een meisje teruggevonden, levend en gezond, nadat ze twee jaar eerder verdwenen was. Dat is goed nieuws, en het stemt hoopvol. Het kán dus. We zullen echter niet snel vernemen wat er exact gebeurd is met haar, om redenen van privacy en door het geheim van het onderzoek dat nu volop aan de gang zal zijn. Stel dat er een rechtszaak aan verbonden wordt, dan kan dat nog enkele jaren duren.

Ik hoop uit de grond van mijn hart dat deze veel te lange lijst van vermisten tegen dat je dit leest al gedateerd is en dat er goed nieuws werd vernomen over de levens van de zonen en dochters die hier staan vermeld.

Dank U wel

Ik had me mijn leven helemaal anders voorgesteld. Welke wendingen het genomen zou hebben weet ik niet, omdat we de klok niet kunnen terugdraaien. Nu schrijf ik het dankwoord, hoewel dat raar aanvoelt... Bij dit verhaal een dankwoord?

En toch wil ik veel mensen bedanken. Hierbij komt één persoon voor mij op de voorgrond: Suzanne, de getuige, want door haar opmerkzaamheid en initiatief werden we gealarmeerd en geloofde de rijkswacht me onmiddellijk toen ik aangifte deed. Zodat ze zonder tijdverlies in actie schoot.

Ik wil zeker mijn zoon Bjorn niet vergeten, want hij heeft in zijn jeugd zijn vader moeten missen. Dat kan niet meer worden ingehaald. Hier valt dus niet het dankwoord, maar het 'sorry Bjorn dat ik er wel was... maar niet voor jou'. Ik was opgeslorpt door zoeken, handelen en het niet meer weten wat ons te wachten stond.

Een dankwoord schrijven is helemaal niet eenvoudig omdat er nog zoveel open vragen zijn... Wie? Wat? Waar is Nathalie?

Aan dit boek werken ging samen met verschillende emoties: verdriet, diep nadenken, opletten wat je schrijft en zegt. Wetend dat iemand die het boek leest zichzelf er misschien wel in herkent en wat dat betekent voor die persoon. En misschien leest de dader dit boek ook wel?

Er was ook de angst om personen te vergeten – er waren toch zoveel mensen die ons wilden helpen, en dat ook hebben gedaan. Elk hielpen ze ons op hun manier. Al was het maar iets kleins, zoals ons een knuffel geven op de moeilijke momenten. Tot zelfs iemand die zijn caravan voor ons naar een Nederlandse camping bracht, zodat we even weg waren van alles en met Bjorn van een kleine vakantie konden genieten.

Ik wil zeker niet de personen vergeten die deelnamen aan de verschillende zoekacties en iedereen van de vzw Hulpfonds voor Ontvoerde en Vermiste Kinderen, ook iedereen die mee aan de kar trok om de overheid wakker te schudden. Er zijn ontelbaar veel mensen die ik nooit zal vergeten, hoewel ik ze nu niet meer zie of ontmoet.

Met en via dit boek hoop ik de velen die niet vernoemd zijn van harte te bedanken omdat het onmogelijk is alle situaties, hoe groot of klein ook, te vermelden. Het was nu al ontzettend moeilijk om mijn levensverhaal te vertellen. Er is zoveel gebeurd, en niet alleen voor en rond Nathalie. Terwijl ik dit schrijf, denk ik terug aan de zoekactie voor Liam: ik zie me daar nog staan met de stafkaart aan het Zennegat in Mechelen terwijl de Alouette-helikopter van de politie boven ons hoofd cirkelde.

Ik wil zeker mijn familie en de familie van Anita bedanken voor hun steun!

Dank aan Saskia en Tom voor de hulp en raad bij het schrijven van dit boek.

En ook mijn dankjewel aan alle politiemensen en onderzoekers die naar mijn weten en gevoel steeds al het mogelijke hebben gedaan en niet nagelaten hebben zoveel mogelijk pistes te onderzoeken, en alle mogelijke middelen hebben ingezet.

Ik dank ook de ouders en organisaties die zich inzetten voor andere nabestaanden van slachtoffers. Het delen van elkaars verhaal kan helend werken en herkenning brengen. Ik heb dan ook de kans gehad om families te ontmoeten in binnen- en buitenland. We begrepen elkaar, luisterden naar elkaar en konden gedachten uitwisselen. Het was mijn manier om ermee om te gaan.

Het was en is mijn Labyrint, een zoektocht die een levenspad is geworden, waarin andere slachtoffers mijn pad zijn gekruist.

Aan iedereen die mij heeft geholpen: ik hoop dat je beseft wat je hebt betekend voor mij. Het zal een zoektocht zijn en blijven, maar door jullie kan ik op mijn manier zeker verder leven en toch van de kleine dingen genieten. Jullie hebben het draaglijk gemaakt.

Daarom zou ik in grote letters willen eindigen:

Dank U wel!

BORGERHOFF
& LAMBERIGTS

Gent, België

info@borgerhoff-lamberigts.be

www.borgerhoff-lamberigts.be

ISBN: 9789464946963

NUR: 339

D2024/11.089/50

© 2024, Borgerhoff & Lamberigts nv

Auteur: Eric Geijsbregts

Redactie: Saskia Martens

Eindredactie: Tom De Smet

Vormgeving cover: Ellen Duchi

Vormgeving binnenwerk: Robin Jean August

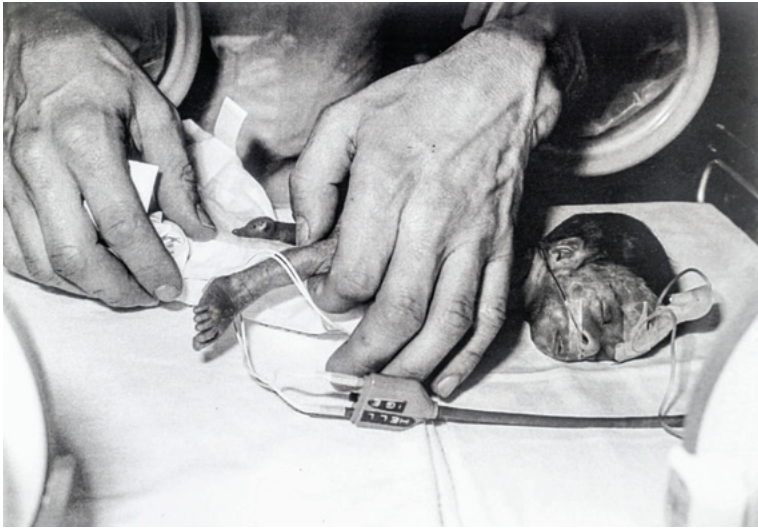
Auteursportret: Karoly Effenberger

Foto's binnenin: Karoly Effenberger en archief Eric Geijsbregts

Coördinatie: Wim De Bock, Tom De Smet & Joni Verhulst

Gedrukt in Europa

Eerste druk: oktober 2024

*Nathalie woog 700 gram bij de geboorte.
Vanaf dag één moest ze vechten om te leven.*

De peuter Nathalie en het hondje van haar tante.

*Nathalie met de barbiepoppen waar ze zo dol op was.
Later hebben die poppen nog een rol gespeeld in het DNA-onderzoek.*

Een van de tekeningen van Nathalie die ik bewaard heb en koester.

16 donderdag 25 april 1991

Belgische ouders radeloos na verdwijning 10-jarige Nathalie

„ALSTUBLIEFT, GEEF ONS KIND TERUG!”

■ De tienjarige Nathalie. Het zou haar vader niets verbazen als zij vrijwillig met een vreemde is meegegaan.

door
JOHN VAN DEN HEUVEL
en
THEO KUIJPERS

■ Vader Eric Geijsbregts laat op een kaart zien welke gebieden inmiddels zijn doorzocht. „Bij onze eerste zoekactie kregen we stouwen van vierhonderd meelivende burgers.”

*Een interview met de Nederlandse krant De Telegraaf.
Tot op de dag van vandaag hou ik rekening met een Nederlandse dader.*

Na Nathalies verdwijning lieten we onder meer een vrachtwagen met een opsporingsbericht door België rijden.

Moordenaar Van Geloven blijft de ontvoering van Nathalie loochenen

LEUVEN – Was de kindermoordenaar Christiaan Van Geloven (46), die in Frankrijk zit opgesloten wegens ontvoering, verkrachting en moord op twee meisjes in Elne bij Perpignan, op 25 en 26 februari 1991 in Brussel en is hij de ontvoerder van Nathalie Geijsbregts uit Leefdaal (Bertem)? Dat is de vraag waarop de Leuvense onderzoeksrechter Raymond Decoux zo snel mogelijk uitsluitsel wil.

Vandaag gaan de speurders Leroy en Vannuytsel van de Leuvense BOB alvast naar Brussel om na te gaan of Van Geloven op die data in de hoofdstad vertoefde en er solliciteerde naar werk. Van Geloven ontkende tegenover de betrokken BOB-ers vorige week dat hij op die dagen in Brussel is geweest. Hij zegt dat hij toen een afspraak had met verschillende dokters en dat hij in Parijs naar werk solliciteerde. Uit de krantenadvertentie waarop Van Geloven reageerde blijkt echter dat er wel degelijk in Brussel en niet in Parijs moest gesolliciteerd worden voor een job. Daarbij komt dat het niet onmogelijk is dat Van Geloven in die periode in Brussel was omdat hij eind februari, begin maart zowel bij familie in Antwerpen als in Eindhoven is geweest.

De Leuvense onderzoeksrechter Decoux stuurde vorige week de BOB-ers Leroy en Vannuytsel naar Frankrijk met een rogatoire opdracht om Van Geloven te gaan ondervragen. Beiden zijn vanaf het begin bij het onderzoek naar de verdwijning van Nathalie betrokken en zij houden nog steeds geregeld contact met Nathalie's ouders.

Sinds Van Geloven werd aangehouden op verdenking van moord op twee meisjes in Elne stuurt haast elke Franse onderzoeksrechter die in zijn gebied

gekonfronteerd wordt met de verdwijning van een minderjarig meisje speurders met een rogatoire opdracht naar Perpignan om uit te maken of Van Geloven er toch maar niet voor iets tussen zit.

De Leuvense speurders kregen bij hun aankomst meteen prioriteit „omdat zij van zo ver moesten komen“ en ook omdat de „zaak Nathalie“ de Franse gerechtelijke instanties erg interesseert. De manier waarop de meisjes in Frankrijk werden meegelokt vertoont immers een opvallende gelijkens met de ontvoering van Nathalie in Leefdaal.

De Franse gendarmerie stelde de vragen die door de Leuvense onderzoeksrechter Decoux werden opgesteld in het bijzijn van de Leuvense BOB-ers en onder toezicht van de Franse onderzoeksrechter Mevr. Laporte.

Twee alibi's

Voor zijn tijdsgebruik op 26 februari 1991 – de dag van de ontvoering van Nathalie – heeft van Geloven twee alibi's die in de eerstvolgende dagen door de Leuvense BOB-ers zullen nagetrokken worden. Van Geloven heeft tijdens zijn ondervraging in Frankrijk geen bekentenissen afgelegd. Volgens de speurders zal hij dat maar doen als hij echt niet anders meer kan. De kindermoorden in Frankrijk bekende hij ook maar toen hij met een getuige werd gekonfronteerd en hij er echt niet meer onder uit kon. „Als Van Geloven Nathalie Geijsbregts inderdaad heeft ontvoerd, dan leeft zij zeker niet meer“, zegt men in Montpellier onomwonden.

Als gevolg van de Franse gerechtelijke procedure-regels beschikken de Leuvense speurders in Frankrijk „slechts“ over 48 uren om Van Geloven te ondervragen. Daarvan hebben de Leuvense speurders maar 30 uren opgebruikt zodat er nog 18 uren overblijven om

Kindermoordenaar Van Geloven staat bij de Franse gerechtelijke politie bekend als een „harde“ (Foto AFP)

Van Geloven nog verder te ondervragen. Of er echter een nieuwe rogatoire commissie naar Montpellier wordt gestuurd, is voorlopig nog helemaal niet uitgemaakt. Eer daarover een beslissing wordt genomen, zal er allezins eerst minitieuws werk worden gemaakt van het controleren van de alibi's die Van Geloven heeft opgegeven.

Dat Van Geloven in het landelijke Leefdaal is geweest, is theoretisch helemaal niet uitgesloten. Leefdaal ligt op amper 20 km. van Brussel. Daarbij komt dat de kindermoordenaar haast nooit gebruik maakte van autostrades maar zich doorgaans verplaatste over secundaire wegen. Leefdaal ligt op de gewestweg Leuven-Tervuren-Brussel.

Een krantenartikel over kindermoordenaar Van Geloven. Hij heeft alle betrokkenheid bij Nathalies verdwijning altijd ontkend.

Op de plek waar Nathalie verdween staat al een tijdje een gedenksteen.